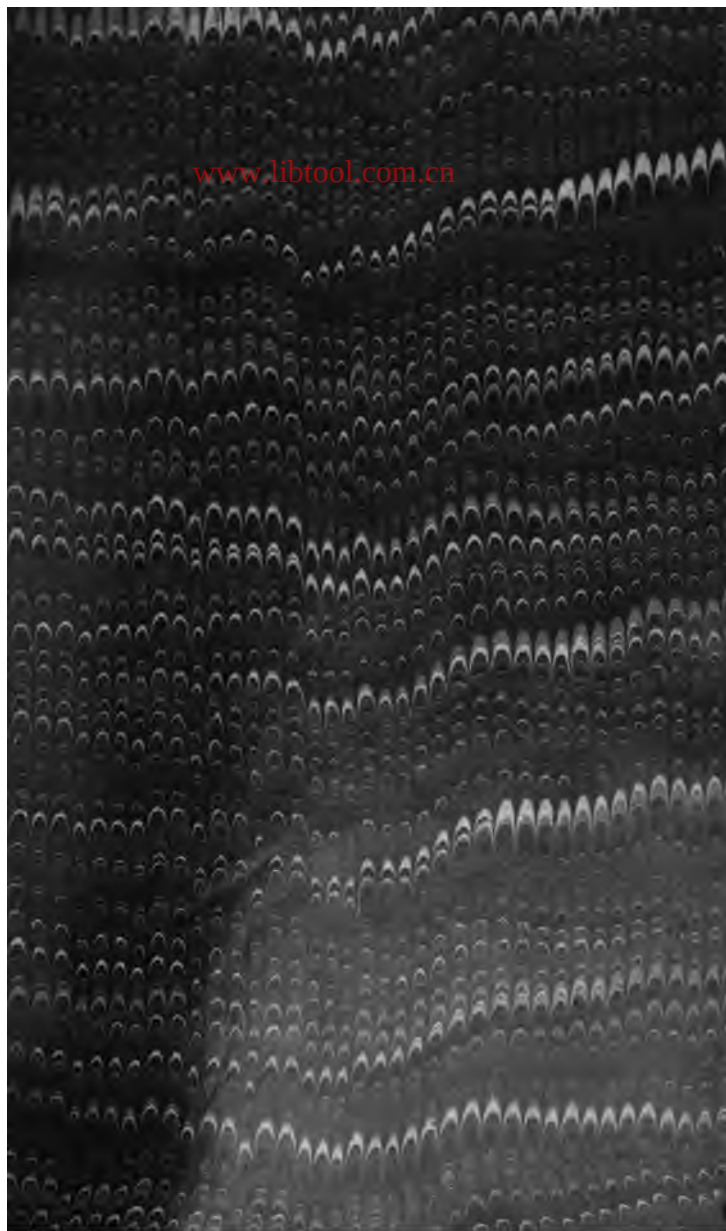

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Andet Bind.

2

www.libtool.com.cn

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Andet Bind.

Kjøbenhavn.

C. A. Reijels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

107. c. 10

www.libtool.com.cn

Indhold.

	pag.
Et Offer (nyt)	1.
Amanda.	139.

www.libtool.com.cn

Indhold.

	Page.
Et Offer (nyt)	1.
Amanda	139.

www.libtool.com.cn

E t O f f e r.

Skuespil i fire Acter.

•

Første Gang opført paa det kongel. Theater d. 7de Januar 1854.

Personerne.

Holgersen, Privatmand.

Agathe, hans Søster.

Frederik Nordberg, hans Neveu, Architect.

Hermione.

Comtesse Victorine.

Manon, hennes Søster, 8 Aar gammel.

Frøken Munk.

Ritmester v. Arnstædt.

Ritmesterens Tjener.

Herrer og Damer, Tjenere o. s. v.

Handlingen foregaaer paa en Landeiendom udenfor Østerport,
nær Byen.

Første Act.

Første Scene.

Have stue hos Holgersen, temmelig simpelt møbleret, med Udgang til Haven i Baggrunden, og Sidesøre til Holgersens og Hermiones Værelser. Tilvenstre et Vindue, der antages at gaae ud til Gaarden. Ved dette en Stol, hvorpaa Agathe sidder og seer ud. I Nærheden deraf et lille Bord med Tegnebræt, hvortil Hermione læner sig fordybet, men uden at arbejde. Holgersen gaaer urolig op og ned i Værelset.

Holgersen.

Det er ubegribeligt, hvor Frederik kan blive af. (Til Agathe.) Herregud, rejs dig dog engang! Man skalde troe, du havde forpagtet denne Udsigt til Stalden og Hønseshuset. (Lalende ud af Vinduet, efterat Agathe har rejst sig.) Hans, kom herhvid et Dieblif. Har du ikke seet, om din Herre er gaaet op paa sit Værelse? Ikke? — Er hans Hest da ikke i Stalden? (Træder frem igjen.) Nei, han er ikke kommen. Det ligner ham ikke; saa accurat han ellers pleier at være.

Agathe

(Her, som overalt, næsten aandsfraværende, ligesom talende med sig selv, og uden at henvende sig bestemt til Nogen, selv ikke altid ved Spørgsmaal).

Han kommer nok. Der er saa Meget at påse i Byen. Er han ikke oppe i Bygnings-Comiteen og taler med de fornemme Herrer? Jo, han er oppe i Comiteen.

Holgersen
(til Hermione).

Til dig har han vel ikke talt om, hvad Tid han kunde ventes hjem?

Hermione.

Han meente før Kl. 12.

Holgersen.

Og den er et Kvarteer derover. Hm!

Agathe.

Han skynder sig nok at komme hjem. Nu er han jo forlovet; saa vil han til sin Kjæreste. — Ja, det er sandt, hun vil jo ikke være forlovet med ham. Det er jo derfor man ikke maa tale derom til Nogen.

Holgersen.

Ikke forlovet? Hvad er det for Præt? Hvem taler du om?

Agathe.

Hermione. Det har hun sagt. Og hun vil

heller ikke giftes med ham. Hun vil kun saadanne leve med ham.

Holgersen.

Er det virkelig din Mening, Hermione?

Hermione.

Som Moster Agathe udtrykker sig, har jeg vel ikke sagt det. Dog er det min Mening.

Holgersen.

Da er det en underlig Mening. Du vil jo ikke opgive denne Forbindelse.

Hermione.

At nei — vist ikke med min gode Willie. Men misforstaae mig ikke. Jeg tager Forlovelse og Giftermaal som de vise sig for mig hos de Folk, jeg kender — og jeg er bleven angst for dem begge. Er det ikke en Forening i Kjærlighed det kommer an paa? og naar den er der, hvad behøves der mere?

Holgersen.

Hvad der behøves mere? Da veed jeg dog, at man ikke kan springe over de borgerlige Former, uden at sætte sin Ære og Belsærd paa Spil.

Hermione.

Jeg er saa lidt bekendt med Verdens Fordringer. Der er Ingen, der ret har lært mig dem, eller indstærket mig dens Bud. Men saavel her hjemme som hos Andre har jeg seet meer end eet ungt Par,

der bar, som det syntes mig, sand, varm og inderlig Kjærlighed til hinanden. Vare de sammen, saa havde de kun Dine for hinanden; vare de adskilte, saa søgte deres Tanker hinanden. Disse Følelser blandede sig, aabenbart eller hemmeligt, i al deres Tale, i Alt hvad de foretog sig, og udbredte et lyst Skær over deres Tilværelse. Jeg saae dem stben som forlovede, og længere hen som gifte. Var det de samme Mennesker? Enhver af dem havde nu travlt paa sin Vilis. De tænkte paa at gjøre Visiter, at sætte Bo og indrette sig, paa deres Gardiner, Meubler og Huusholdning — de tænkte paa Alting, kun ikke paa hinanden. Kan jeg da ikke faae Stræk for en Tilstand, der truer med at berøve mig Det, der er min eneste Lykke, denne Følelse i mit Bryst, der fordeler sig over min hele Tilværelse. Hvad er dog alt Andet mod denne?

Holgersen (assides).

Ja, hendes forkeerte Meninger kjende vi jo nok. (Sott.) Jeg tvivler meget paa, at Frederik deler de Anskuelser med dig.

Sermione.

Frederik? Nei, han deler dem maaskee ikke. Men han skal heller ikke bryde sig om mine Grillen. Jeg vil gjerne rette mig efter hans Synsmaade.

Agathe
(der igjen har sat sig ved vinduet).

Vil du see, de skal ud at fjøre deroppe.

Holgersen.

Na, hvad rager det os! Skjød du dig selv og brød dig ikke om dem deroppe. De har leiet Etagen ovenpaa; de har Udgang til vor Have. Men forresten skal vi holde os fra dem. Det seer rige og fornemme Folk helst.

Agathe.

Jo, de skal fjøre. Jeg seer, Karlen trækker Wiener-vognen frem og vasser den; saa skal de ud iformiddag. Det er nok Comtesen eller den gamle Frue; for Frøken Munk hun bryder sig ikke om det. (Til Hermione.) Har du talt med Frøken Munk idag? Jo, du har nok talt med hende. Hun kommer jo saa meget til dig. Det er et rart Fruentimmer. Hun fortæller saa Meget. Hvad fortalte hun idag?

Holgersen.

Men det er da Fanden til Snakken! Kan du da ikke — (En Rop eller noget lignende, han har i Hænderne, falder ned og gaaer itu.) Naa, der gik den i Smadder! og nylig har jeg anskaffet den! Ja, det er intet Under. Man kan blive tosset i Hovedet i dette Huus.

Agathe.

Jeg skal hjælpe dig Skaarene op.

www.libtob.com.cn Solgersen.

Vil du bare blive for dig selv. Hvad du rører ved, pleier gjerne gaae galt. — Naa, endelig! der kommer Frederik.

Anden Scene.

De forrige. Frederik.

Frederik.

Ja, der har I mig! Jeg skyndte mig nok, men det var ikke muligt at slippe før. (Sikser paa Hermione.)

Solgersen.

Nu, hvorledes gik det dig?

Frederik.

Fortræffeligt! Mine Forslag ere i Gæt og Alt blevne antagne; og man har givet mig frie Hænder.

Solgersen (forsniet).

Hvad? Antagne? Hahaha! Og du har faaet Lov at raade som du selv vil?

Frederik.

Ja, men troe ikke, at det faldt mig let at sætte det igjennem. Jeg behøvede al min Veltalenhed. Her vare mange gamle Fordomme at overvinde, indgroede, forældede Anstuelser om smaa, indtæbne Rum, og et ilde beregnet Hensyn til Deconomien. Hvad ere dog vore Huse, blaa Bygninger, der skulle være vort dag-

lige Hjem? Skrikantebe, prostrakte Stuur, med en Mæsse urolige Vinduer, Indgange og Trapper ængstlige, frastødende og farrige —

Holgersen.

Det er Sandhed, ikke Andet end Sandhed!

Frederik.

Jeg spurgte dem tilfaldt, om de ønskede en Gjentagelse af det Gamle, som alle Mennesker vare utilfredse med, eller om de meente, at ogsaa vi burde i Architekturen tillegne os den nyere Tids bedre og friere Resultater. Ja, der stod de! Det Sidste turde de ikke nægte. Jeg skyndte mig nu og tog mine Tegninger frem —

Holgersen.

Ja, dine fortræffelige Tegninger!

Frederik.

— Gjorde dem med saa Ord fortrolige med mine Hoved-Ideer, viste dem, at jeg stadig havde taget Hensyn til at forene skønne, imponerende Former med det Hyggelige og Bequemme, fremlagde mine Overslag med en omtrentlig Beregning af den Sum, der vilde gaae med; og, fort og godt —

Agathe

(der imidlertid har puslet hist og her uden at høre paa Frederik, seer nu ud af Hævedøren).

Naa, der kommer hun dernede! Nu har nok Ingen af Jer husket —

www.libtool.com.cn
 Solgersen.

Men kan du da ikke bde dig et Dieblif, Agathe?
 Naar en Mand som Frederik taler, og meddeler os
 en for hans Fremtid, hans Virksomhed saa glædelig
 Begivenhed, at dette store Arbeid er overdraget ham
 at udføre, skal saa ikke vi være agtsomme?

Agathe.

Jeg vilde blot sagt, at hun kommer bernebe —

Solgersen.

Hvem kommer bernebe? Jeg forstaaer ikke din
 Hun og Han.

Agathe.

Hun beroppe, Comtesen —

Frederik (hurtig).

Comtesen? (Rørmer sig Hævedoren.) Ja, der gaaer
 hun. Det er unægtelig sandt, hun har en elegant
 Figur og en udmærket Holdning.

Agathe.

Der er jo Ingen af Jer, der har husket paa, at
 der er et Brev fra hende til Frederik.

Frederik.

Et Brev til mig? fra Comtesen?

Solgersen.

Ja, der har hun jo Ret! Har du Brevet,
 Hermione?

www.libtool.com.cn

Frederik.

(hvem Hermione giver Brevet).

Ah, hvilken zjellig lille Bilet! (Bryder Brevet.) Og hvilken smuk Haandskrift! (Læser.)

Agathe.

Hun skriver smukt, Comtesse. Hermiones Haand er ikke saa god. Det kommer af, at hun tegner saa meget. Saa skriver man aldrig godt.

Frederik.

Det er en Indbydelse, en Anmodning om at trine derop engang idag, for at meddele hende og hendes Moder min Mening angaaende nogle paatænkte Ombygninger ved en Gaard, der tilhører dem.

Holgersen.

Det er sandt, det har der været Tale om. Det kan blive et godt Stykke Arbeid for dig. Det er altid en Lykke, at du kan komme i Virksomhed saa fort efter Hjemkomsten fra din Udenlands-Reise.

Frederik.

Den unge Comtesse, er hun ikke forlovet med en Arnsteds?

Holgersen.

Jo, han er Ritmester i Cavalleriet, og en meget flink Mand.

Frederik.

Det er vist bedst, at jeg gaaer derop strax. —

Kjære Hermione, har du husket de hvide Galsterklæder, du lovede at lade En i Byen besørge til mig?

Hermione.

Åh Gud, nei, det har jeg glemt.

Frederik (fortrædelig).

Har du nu igjen glemt —? Saa meget kunde du dog nok tænke paa mig.

Hermione.

Tænke paa dig? Jeg har kun tænkt altfor meget paa dig — det er derfor jeg har glemt det.

Holgersen (affbes).

Jo, hun skal huske paa Noget!

Frederik.

Ja, saa faaer jeg hjælpe mig som jeg kan, thiøndt hos saa fine og fornemme Folk burde man tage lidt Hensyn til sit Exterieur. (Bil gaar.)

Holgersen.

Fortæl mig, inden du gaaer, om der var noget Nyt i Academiets Forsamling igaar Aftes.

Frederik.

Det Sædvanlige: man havde ondt med at faae de gamle Parykker til at erkjende de soleklareste Sandheder. Men der blev mig fortalt en Selsomhed angaaende den store Udsilling, vi har paatænkt i denne Sommer. Du veed, jeg har talt om et Maleri, der var indsendt

af en Maler, der ikke har navngivet sig, og der forestillede den blinde Belifar, ledet af et Barn og en Hund, og med nogle Omstaaende. Der kunde vistnok indvendes Afstikligt mod det Techniske deri, og naturligvis var der visse Folk, der strax hang deres Hat derpaa, fordi de ikke have Nie for Andet. Men der var Bøeste deri, Compositionen var aandrig, Opfatningen ualmindelig dristig, og det vidnede om stor Sandhed for Farverne. Nu hører jeg til min Forundring, at dette smukke Maleri er bleven taget tilbage af Maleren og skal ikke udstilles.

Holgersen.

Almeligvis en Malergrille.

Frederik.

Hør, Hermione, det var ikke saa galt, om jeg tog nogle af mine arkitektoniske Tegninger med til Comtesen; det kan maafee interessere dem beroppe.

Hermione.

Jeg har dem inde hos mig.

(Hun og Frederik gaar ind.)

Holgersen.

Af ham vil vi faae Fornøielse. Der er Hoved, Raffhed, Virkelyst. I saa ung Alder har han allerede vundet Academiets store Guldmedaille, har været udenlands, har seet sig om i Verden, og er allerede nu bleven agreeret. Med hans Formue, med hans

Kundskab, flaaet hele Verden ham aaben. Naar ikke denne Galskab var, denne forkeerte Forlovelse — men den kan ikke holde Stik, den maa gaae overstyr, tidligt eller sild.

Agathe.

See, der gaaer hun, den Smaa, med sin store Hund. Det er et fjønt Barn, og de klæder hende saa smukt.

Holgersen.

Hvem gaaer der?

Agathe.

Den lille Pige deroppefra. Hun kommer herind.

Holgersen.

Med det store Bæst af en Hund?

Agathe.

Ja, hun gaaer jo altid med den Hund. Det er Ritmesterens. Den er altid her, naar han er borte.

Tredie Scene.

Holgersen. Agathe. Manon, der viser sig i den aabne Have-
dør med en stor Hønseshund i et Baand; denne forbliver i Bag-
grunden, mens hun træder et Par Skridt frem.

Manon.

De maa ikke tage mig min Driftighed ilde op. Jeg
skulde hilse saa meget flittig fra min Søster, om det
var Hr. Nordberg beleiligt, at see os isformiddag.

Agathe (til Manon).

Lad din Hund gaae udenfor, min Pige. Han holder ikke af Hunde.

Holgersen.

Har jeg sagt det? Naar du blot ikke vilde blande dig i hvad der angaaer mig. Vil jeg have Hunden paa Døren, saa skal jeg nok selv besørge det.

Manon (angst).

Han kan godt staae udenfor og vente saa længe.

Holgersen.

Vist ikke, mit Barn —

Manon.

Men det kan han virkelig meget godt. Jeg kan ogsaa sige til ham, at han skal gaae op igjen.

Holgersen.

Troer du da, den gjør det, naar du siger det?

Manon.

Nei, rigtignok ikke altid. Men idag har han været meget lydlig.

Holgersen.

Saa? Ja, sandt at sige er jeg bange for, at han gjør Meent herinde.

Manon.

Nei, det gjør han tilforlæbelig ikke. Han er ganske reen om Fødderne. Jeg har lært ham at tørre sig af udenfor.

www.libtsholgersen.cn

Det var som Vokseren! Men det er dog nok bedst, at den bliver udenfor. Saa kan den vente paa dig til du gaaer. (Luffer Hovedøren.)

Agathe (til Manon).

Jeg skulde give dig Noget, mit Barn. Vil du ha'e et Stykke Kage? (Seer ad i Vordstueffen.) Ja, hvor har jeg nu gjort af det? Det er sandt, jeg har selv spist det. Det var imorges; jeg spiste det til min Kaffe. Men jeg skal hente dig en Løbek.

Holgersen.

Na, hvad troer du, hun bryder sig om din Løbek!

Agathe.

Jo, Barn holde meget af Løbek. — Gjør du ikke, min Pige?

Manon.

Jeg skal rigtig ingen Løbek have.

Holgersen.

Der kan du see. Gaae du kun ind og lad mig tale med Barnet.

Agathe.

Saa adios da, min Pige, og hils meget flittig deroppe.

Manon (ængstlig).

Jo, det skal jeg.

Agathe.

Nu kan du kysse mig, før jeg gaaer. (Kysser hende. Manon tørrer sig om Munden.) Din Strik, jeg troer, du tørrede dig om Munden.

Manon.

Nei, jeg tørrede mig rigtig ikke om Munden. Der var Noget, der sad paa min Kind.

Agathe.

Taja — adios da. (Gaaer.)

Holgersen.

Kom nu herhen til mig. Hvad hedder din Hund?

Manon.

Cartouche.

Holgersen.

Cartouche!

Manon

(med en mild Latter).

Ja, det er et gefærligt Navn.

Holgersen.

Veed du da, hvem Cartouche var?

Manon.

Det er ham, der staaer udenfor.

Holgersen.

Nei, der levede engang en Mand, der hed faaledes. Har du hørt tale om ham?

Manon.

Nei, det har jeg ikke.

Holgersen.

Naa, ja hvad saa! — Det var en stor Gæsthy; og det, tænker jeg, er din Cartouche ogsaa.

Manon.

Nei, denne Cartouche er meget honnet.

Holgersen.

Saa? — Hvad hedder da du?

Manon.

Maria, Ludovica, Esmeralda de Seensfeldt.

Holgersen.

Det var et Pokkers langt Navn. Det duer ikke, naar Dagene blive korte.

Manon.

Ja, man kalder mig altid Manon. Det er det samme som Maria.

Holgersen.

Men jeg synes, det passede sig bedre for dig at lege med Duffer end med Cartouche.

Manon.

Holder De virkelig af Duffer? De er alle saa dumme og saa dovne. Man kan ikke gjøre Andet end flæde dem paa og flæde dem af, og lægge dem i Sengen. Og saa seer de altid paa En med det samme Ansigt. Nei, naar De kjendte Cartouche, vilde De holde meget mere af ham end af en Duffe.

Solgersen.

Ja, forstaae mig ret, jeg er just ikke saa meget passioneret for Duffer.

Manon.

Nei, det kunde jeg nok vide. — Men, naar De ikke blev vred, vilde jeg gjerne spørge Dem om Noget.

Solgersen.

Ru da?

Manon.

Lillader De ikke, at Cartouche engang imellem gaar ind med mig i det luffede Blomsterquarteer?

Solgersen.

Hvad skal den der?

Manon.

Det veed jeg ikke. Men han har saa stor Lyst at komme derind.

Solgersen.

Saa?

Manon.

Det har han sagt.

Solgersen.

Har sagt? Kan Cartouche snakke?

Manon (forlegen).

Nei, det kan han rigtignok ikke. Men jeg synes dog, han har sagt det engang.

www.libtool.com Solgersen.

Ja, den Lyft maa han alligevel see til at undertrykke. — Naa, min lille Pige, gaae saa op og hils din Søster, at Nordberg allerede har betænkt at see op til dem iformiddag og vil nok ret snart indfinde sig. Og hvad din Cartouche angaaer, naar jeg mærker, at den opfører sig skikkelig, saa kan du gjerne tage den med, naar du kommer herved igjen.

Manon.

Mangetak. Men han kan ogsaa meget godt blive her lidt med det samme, hvis De gjerne seer det.

Solgersen.

Nei, Tak, det var dog ikke værdt.

Manon.

Eller, hvis De en anden Gang skulde faae Lyft til at see ham, kan jeg godt lade Tjeneren komme ned med ham.

Solgersen.

Ja, Tak, men —

Manon.

De maa endelig ikke genere Dem. Jeg leger med ham hele Dagen, saa kan han godt komme lidt ned her.

Solgersen.

Ja, Tak! Tak! Hvis jeg skulde faae meget stor Lyft, og slet ikke kan staae imod, saa skal jeg sende Bud efter din Cartouche.

www.libt88f.com.cn

Det maa De meget gerne. Naar man først
 fjender ham rigtig, saa er han meget god at komme
 tilrette med. (Riffende ventlig.) Adieu! (Gaaer, kaldende
 paa Hundene i den aabne Dør.) Cartouche! Cartouche! her
 her er jeg — kom nu! (Til Holgersen.) Nu kommer han.
 Adieu. (Gaaer.)

Holgersen.

Ja, det er et velsignet Børn! Man kan ordentlig
 blive veltilmode ved at tale med det.

Fjerde Scene.

Holgersen. Frederik. Hermione.

Holgersen

(til Frederik).

Jeg gaaer nu ind. Naar du kommer ned igjen,
 vilde jeg nok talt med dig. (Vil gaae.) Det er sandt,
 her var i dette Dieblif Bud, om du snart kom op til
 Comtesen. (Gaaer.)

Frederik.

(gaaer lidt raadvild et Par Skridt og standser ved Hermiones Teg-
 nebrædt).

Hvad har du tegnet der? Det er jo meget smukt.
 Er det en Copie efter Noget?

Hermione.

Na nei, jeg vidste ikke, hvormed jeg skulde for-

drive Liden, mens du var inde i Byen idag, og saa gjorde jeg disse Udkast paa fri Gaard.

Frederik.

Saa? Ja, det er ret smukt. Denne Arm er vel ikke saa ganske rigtig forfattet, og den siddende Figur her vil ogsaa blive vel høi, naar man tænker sig den opreist. — Figurtegning er ikke at anbefale Fruentimmer. De kan sjelden bringe det til noget Rigtigt deri. Tegn heller Blomster.

Hermione.

Som sagt, jeg lægger ikke stor Vægt derpaa.

Frederik

(noget besværlig).

Hør, kjære Hermione, der er Noget, jeg allerede et Par Dage har villet tale med dig om, men bestandig glemt det. Lad mig sige dig det nu, og optag mine Ord i den bedste Mening.

Hermione.

Hvad er det du vil sige mig?

Frederik.

Ja, oprigtig talt, der var maaskee meer end eet Punkt jeg kunde have lyst at omtale, men jeg vil lade det beroe ved Det, der ligger mig nærmest. Det angaar din Paaklædning. Jeg vil slet ikke nægte, at denne Tilnærmelse til det ældre græske Costume er malerisk, og, som du veed, har den før, inden jeg

tog herfra, behaget mig ligesaa meget som de unge
 Kunstnere, der kom i din Faders Huus. Men paa
 Reiser skærper man sit Omdømme og faaer et videre
 Overblik. Meget, der under indskrænkede Forhold
 synes Lvang og Bedanteri, faaer Betydning og sin
 rette Plads anvist, naar man seer det i større Masser.
 En Persons Klædebragt er ikke noget Ligeegyldigt.
 Den lader os repræsentere vor Stilling i Samfundet,
 eller dog den, vi ønske at indtage. En paafaldende
 Afvigelse fra det Sædvanlige, fra det, god Tone og
 Smag har indført, er ofte — bliv ikke vred — Tegn
 paa Vizarreri; og Dragten gjør, at man i Grunden
 ikke veed, hvorledes man skal sætte sig i den rette
 Rapport til Personen. Har man nu ogsaa fundet
 sig i den Dragt, du bærer, mens du var i din første
 Ungdom, nu frygter jeg, vil den gjøre dig ridicul. Mine
 Forbindelser ville med Liden sandsynligviis blive gode.
 Ligesom jeg overalt paa min Reise har havt Omgang
 med de første Familier, saaledes kan jeg vel vente
 det Samme her. Jeg sætter f. Ex., at vi komme i
 nærmere Forbindelse med den Familie, der boer oven-
 paa, og der vist er en Typus for Smag og Elegance,
 hvorfor vil du da staae saa isoleret ligeoverfor dem
 og Andre? Det skulde du ikke, synes mig; og det
 vilde være mig kjært, om du heri rettede dig lidt
 mere efter Skik og Brug.

www.libtool.se Hermione.

Er det ikke bedre som det er? Denne Klædning er beqvem. Jeg er nu i flere Aar vant til den. Den befrier mig fra at følge de verlende Moder, hvormed jeg ikke gider sysselsætte mig saa meget som andre Fruentimmer.

Frederik

(efter et lille Ophold).

Du troer ikke, du kan føie mig deri?

Hermione.

Giv mig Tid dertil. En Klædning, sagde du selv, er ikke noget ganske ligegyldigt. Den borer efterhaanden sammen med vor Personlighed. Jeg kan forandre denne Dragt, men jeg kan ikke saa hurtigt forandre det Sindelag, det... nu, de Griller eller Indfald, der have bragt mig til at vælge og beholde den. Giv mig derfor Tid dertil.

Frederik.

Nu, som du vil. Men tænk dog derpaa. Du gjør mig virkelig en Tjeneste dermed.

(Gaaer.)

Hermione (ene).

Hvorfor seer Frederik saa meget paa mit Ydre, paa Det, der dog er det uvæsentlige? Og jeg tænker kun paa ham som han er, eller som han i det mindste var, inden han reiste herfra! — Der var Mere, han

vilde sagt mig. Af, jeg frygter selv, at jeg ikke længer
 svarer til hans Forbringere!

Femte Scene.

Hermione. Frøken Munk (fra Haven).

Frøken Munk.

Saa takkefuld, min kjære Hermione?

Hermione.

Er det Dem, Frøken Munk! Jeg har længtes
 efter Dem.

Frøken Munk.

De er alene? Det forekom mig, at jeg fra Haven
 kunde see Hr. Nordberg herinde.

Hermione.

Han har i dette Dieblif forladt os. Han gaar
 nok nu op til Dem.

Frøken Munk.

Til os?

Hermione.

Der kom en Bilet til ham fra den unge Com-
 tessse. Man vil indhente hans Forslag angaaende en
 Eiendom, der tilhører Dem.

Frøken Munk

(betonende).

Saa? — Nu, min kjære, unge Veninde, hvor-
 ledes har De det? Jeg maa see rigtig paa Dem.

Det synes mig ikke, at De er ret oprømt i den sidste
 Lib. www.libtool.com.cn

Hermione.

Jeg har besværre et tungt Sind. Jeg kan ikke
 tage Livet saa let som jeg maaffee burde.

Froken Munk.

Mener De? — Har De ingen Efterretning erholdt
 om Maleriet?

Hermione.

O, Maleriet! — Jeg har taget det tilbage. Det
 er igjen indeluffet i mit Kabinet.

Froken Munk.

De har taget det tilbage? Men jeg kan dog
 ikke troe Andet, end at det har maattet gjøre et gun-
 stigt Indtryk paa Academiets Censurer.

Hermione.

Det troer jeg selv. Frederik har flere Gange
 omtalt det meget fordeelagtigt, meget mere end jeg
 dristede mig til at haabe.

Froken Munk.

Og alligevel?

Hermione.

Alligevel gjør jeg nu bedst i at sætte det tilside
 eller tilintetgjøre det.

Froken Munk.

Nei, det vil De vist ikke. Et Værk, De har

arbejdet paa med saa stor Kjærlighed og saa længe!
Og af hvad Grund?

Hermione.

Jeg har tabt Lysten til at sydselsætte mig med
at male. Det er vist ogsaa det Rigtigste, at jeg op-
giver det.

Froken Runk.

Mangt andet Fruentimmer vilde jeg maaſtee raade
dei Samme. Men Dem, der fra Barnsbeen er bleven
holdt til denne Sydsel, og, efter hvad De selv har
fortalt mig, af Deres Fader var bestemt til at opdrages
udelukkende for den Kunst han selv dyrkede — hvo
kunde raade Dem at opgive saa pludselig hvad De
nu har stræbt til i alle de Aar?

Hermione

(i Bevægelse).

Saa, jeg har i de mange Aar stræbt dertil! levet
mine lykkeligste Timer i Udvøvelsen af denne skønne
Kunst! Intet forfængeligt Haab har blændet mig.
Jeg har ikke villet opnaae et Navn. Jeg har i
Sandhed kun levet i denne Kunst. Den har hørt til
min Tilværelse, som Mandedrættet eller som Blodets
Om løb. Men desuagtet maa jeg opgive den.

Froken Runk.

Det kan jeg ikke forstaae. Og hvad vilde Deres
Nærmeste, hvad vilde Hr. Nordberg sige dertil, han,

der altid har interesseret sig saa meget for Deres Fremstribt.

Hermione (smertelig).

Åh, kjære Frøken Munk, han vilde ikke engang lægge Mærke til, at jeg opgav det.

Frøken Munk.

Om — jeg er bange for, at der rører sig Noget hos Dem, der ikke er som det skulde være. Jeg vil vist ikke trænge mig ind i Deres Fortrolighed. Men, gaaer det an, saa forsmaae dog ikke en ældre Venindes Bistand.

Hermione.

Til hvem skulde jeg hellere betroe mig end til Dem, der hidtil har været min tause Fortrolige? Men der er saa lidt at gjøre ved denne Sag.

Frøken Munk.

Tillad mig da blot et Spørgsmaal. De har malt dette Maleri indelukket i Deres Værelser. Ingen uden jeg og den lille Manon, af hvem De har givet et saa yndigt Billede som den blinde Belisars Datter, Ingen uden vi have overværet Deres Arbeid. Det har uidentviol faldet Dem vanskeligt, ja De har sikkert haft mangen lille Fortrebelighed her i Huset under denne Hemmeligholdelse; og nu, da De skulde nyde Frugterne deraf, da Arbeidet, som De selv siger, er lyffedes Dem, nu vil De sætte Maleriet hen!

De kan troe mig, det er det Bedste, jeg kan gjøre.

Frøken Munt.

Men jeg har bildt mig ind, at det var netop for at glæde og overrasse Hr. Nordberg ved hans Hjemkomst, at De har fuldført dette Arbeid. De har engang fortalt mig Afstilligt fra Deres Ungdoms-Tid, at De er opdragen sammen med ham, at han som Dreng kom i Deres Faders Huus, for at kunne frequentere Academiets Skoler, og at han snart blev Deres ufortrødne Lærer i at tegne og male —

Hermione.

Ja, det er sandt, Frederik og jeg passede dengang godt til hinanden, uagtet jeg var endeel Aar yngre. Allerede dengang imponerede han mig ved sit driftige, overlegne Væsen, og jeg hang ved ham med al min Sjæl. Han var ganske rigtig min Lærer, han var henrykt over hvert Arbeid, der lykkedes mig, og under hans Veiledning gjorde jeg ualmindelige Fremstridt. Derfor har jeg under hans Graværelse kun havt een Tanke: at gjøre mig hans høitstræbende Natur værdig ved ganske at uddanne mig for den Kunst, han selv havde ledet mig ind paa. Og af den Grund har jeg rigtignok nu tilsidst i al Hemmelighed udført det Maleri, De taler om — og i den

Lanke at fæffe ham en glad Overræffelse. Men —
(Randsfer.)

Frofen Munk.

De miftvibler verom? Har De ogfaa Grund
bertil?

Hermione.

Kjære Frofen Munk, jeg feer desværre, at jeg
har forregnet mig. Jeg har ikke betænkt, at en
Mand fom Frederik maatte, efter fire Mars Ophold
i Udlandet, være undergaaet flere Forandringer. Som
alle Andre maa jeg tilftaae, at han i enhver Gen-
feende har bundet, at han er kommen hjem mere ud-
viflet, mere beftemt og fikker i hvad han vil og be-
flutter, mere mandig og virkfom. Det er kun mig,
der har tabt i den famme Tid. Jeg er forbleven i
min ældre Leveviis. Omverdenen har udøvet liden
eller ingen Indflydelse paa mig. Frederik er voret
fra mig.

Frofen Munk.

Men er det ikke en tungfindig Grille, der plager
Dem? Behøver min kjære Hermione at frygte for, at
han i Udlandet har truffet Nogen, der faa let kunde
fordunkle hans Ungdoms-Venindes Billede? Og troer
De ikke, at han endnu beftændig vil blive glad over-
ræffet ved det udmærkede Talent, De har lagt for

Dagen i Deres Maleri — saa meget mere som han jo allerede har udtalt sig fordeelagtigt derom.

Hermione.

Frederik gjør nu andre Fordringer til Fruentimmerne. Forstaaer jeg ham ret, da sætter han kun ringe Pris paa deres Evnen med en Kunst, hvori de efter hans Mening dog ikke kunne bringe det vidt. Det er vel muligt, at Frederik, naar han erfarer, Maleriet er af mig, med Gød vil kjæles derfor. Det er denne Smerte, jeg har villet spare mig.

Fruen Munk

(efter et Ophold).

Har Hr. Nordberg ligesom udtalt sig om de Fordringer, han nu troer at burde gjøre til Fruentimmerne?

Hermione.

Ikke ligesom. Jeg slutter meest af enkelte af hans Dittringer. Men jeg har i den sidste Tid selv tænkt meget over dette Punkt. Huset her føres uordentligt og forstyrret. Jeg har ikke mærket det saaledes tilforn, uagtet min Onkel nu og da beklagede sig derover. Det er først nu, efter Frederiks Hjemkomst, ved at see, hvorledes han nu er, hvad han paa Reisen har været vant til, først nu ser jeg, hvor meget her skulde være anderledes; og Frederik har ogsaa ladet nogle Ord falde derom. Undertiden, naar

jeg tager Bønsel og Valet eller blot et Tegnefridt i
 Haanden, synes det mig urigtigt hvad jeg har fore,
 som om andre Pligter paalaae mig. Jeg har grublet
 over, om der ikke kunde skee en Forandring med mig,
 om jeg ikke kunde forme mig endnu efter hvad jeg
 seer for mig hos Andre, om jeg ikke kunde afftreife
 de Egenheder, jeg er voret op med, og som jeg ved
 man dabler hos mig, om jeg ikke kunde være for dette
 Huus, for min Onkel og Frederik hvad man maaskee
 venter af mig. Men det er for silbdgt. Jeg bliver
 ikke anderledes end jeg er. Man kan ikke saaledes
 med eet Slag bringe sit Livs Baner og Forestillinger
 til at forsvinde, eller med Eet opgive hvad man hidtil
 har holdt heiligt. Det er mig umuligt! Jeg kan det
 ikke! Men — bliv ikke vred — jeg forlader
 Dem — mit Sind er saa uroligt. Ak, kjære Munk,
 det er elendigt hvad vi Fruentimmer skulle syde med,
 hvad man fordrer af os, og hvad man paastaar herer
 til vort Kalb.

(Gaaer ind.)

Frøken Munk (ene).

Staffels Hermione! Er det denne Tankegang,
 der bevæger og foruroliger hende! — Med hendes Na-
 turel vil det ikke falde hende let at befrie sig for disse
 slemme Tvivl, og endnu mindre let at lempe sig
 derefter.

(Gaaer, gjennem Havedøren.)

Sjette Scene.

Et temmelig bygt Havepartie. Tilboire (for de Spillende) en Floi af et Huus, eller blot en mindre Træ-Udbygning deraf, en Veranda eller bæl. med Løsbeklædning, som Indgang til Holgersens Havestue. Tilvenstre, noget mod Baggrunden, et stort Lyshuus, og foran dette Havestole.

Comtesse Victorine og Frederik komme ind fra Baggrunden af Haven, den sidste med nogen Forandring i sin Paaflædning.

Frederik.

ComtesSENS Bemærkninger er fuldkommen rigtige. Haven her kunde modtage flere Forbedringer, og navnlig kunde Anlæggene gøres friere. Jeg skal tale med min Onkel derom.

Victorine.

Har Deres Hr. Onkel eiet dette Sted længe?

Frederik.

Han eier det egentlig slet ikke. Det tilhører min Cousine, hvis Morbroder og Formyndet han er.

Victorine.

Ah, den unge Dame, man seer her i Huset!

Frederik.

Hun har arvet det efter sin Fader, hos hvem jeg er opdraget. Vi fandt os Alle bedst kjent med at lade Husets Indretning blive som den havde været før hendes Faders Død. Derfor udgjøre vi endnu een Huusstand.

www.libtool.org

Saa? — Hvis det ikke er for ubestemt ...
der gaaer et Rygte her i Huset, at Hr. Nordberg er
forlovet med hende.

Frederik (forvirret).

Jeg? — Gaaer der et saadant Rygte? Deraf
veed jeg Intet.

Victorine.

Ja, det er en anden Sag. Saa behøver jeg
ikke at genere mig for at tale lidt Ondt om hende.
De veed, at en Smule Medisance hører til Damernes
Forret. — Hvorfra skriver hun sig egentlig? og hvor-
for er den kjære Pige saa aparte?

Frederik.

Saa aparte?

Victorine.

Ja, jeg sigter ikke blot til de Moder, hun beha-
ger sig i, men til hendes hele Væsen, der jo er forskjelligt
fra alle andre Menneskers, hendes Tournüre og Hold-
ning. Jeg selv kjender hende slet ikke. Det er Alt
jeg har seet hende i Forbigaaende. Men der tales
saa meget om hende her i Huset. Min Kammer-
pige kommer hvert Dieblig med en anden Historie.

Frederik (pikeret).

Deres Kammerpige kjender hende vist heller ikke.

Ja, hun taler efter hvad hun igjen hører af Indre. Det er tydeligt, at den unge Pige sønfter at bemærke sig, og vel derfor er forfalden til Selsomheder.

Frederik.

Derfor troer jeg vel ikke; snarere grunder det sig i hendes tidligere Forhold. (Afsiende.) Men Comtesen vil tillade — vi glemme at tale om de paa-
mte Forandringer paa Deres Fru Moders Gaard.

Victorine.

Det er sandt — men vi have jo oftere den Ære at see Hr. Nordberg hos os. — Denne unge Pige er jo ret kjon, og kunde gjerne tage sig bedre ud. Men De kan troe, det er ikke godt for et ungt Fruens-
immer, idelig at bestyrke sig i et saa eget Væsen.

Frederik.

Nei, det har De vist Ret i. — Men for at komme tilbage til Deres Plan med Gaarden, saa vil i maaskee finde nogle anvendelige Ideer i de architektoniske Tegninger, jeg havde den Ære at levere Dem.

Victorine.

Ah, Deres Tegninger! Gif jeg dem? Jeg har faaet dem ligge i det gamle Lyshuus — jeg skal hente dem. Efter det lille Indfald, jeg gjorde dem, forekomme de mig meget udmærkede. Jeg

skal det studere dem, og vi kan da siden i Fælleskab lægge en Plan.

Frederik.

Den kan ikke andet end vinde, naar en Dame med Deres Smag giver sine Ideer dertil. — De tillader da, at jeg en anden Gang forhører mig om Deres nærmere Bestemmelse.

Victorine.

Meget gjerne. Men herude sees vi jo daglig. Hr. Nordberg vil til enhver Tid være velkommen hos os. Vi leve temmelig eensomt her, og kunne trænge til lidt aandrig Omgang.

Frederik.

Jeg har den Ære at anbefale mig. (Affskeds.)
Det er en meget elskværdig Dame.

(Gaaer ind i Huset.)

Victorine (ene).

Denne Architect er et ganske net Menneske. Man kan dog i det mindste tale med ham, uden at han er i Øster, naar man taler i Vester, en Kunst hvor Arnstedt har saa stor Færdighed. — Ja, hvormet skal jeg nu tilbringe den lange, fjedsommelige Formiddag? Na, Gudsfælov, der kommer Mathilde.

www.libtool.com.cn
Endende Scene.

Victorine. Frøken Munk.

Frøken Munk

(Kommer fra Haven, nynnende paa en af de Schulgisse Melobier, og uden strax at bemærke Victorine.)

Victorine.

Gud bevares, Mathilde, hvad er det for en gammelbuds Melodie, du igjen har støvet op? Den er i det mindste fra Christiaan den IV.s Tid.

Frøken Munk.

Kjære Victorine, kald ikke disse smukke Melobier af Schulg gammelbuds. Der er for mig en evig Ungdoms Fortryllelse i dem, og den eneste, jeg ret kjender og kan sætte Pris paa, nemlig min egen Ungdoms. — Men see her, der er kommet et Brev til dig.

Victorine.

Fra hvem? Na, fra Arnstædt! Ja, det Brev har jeg frygtet for hele Morgenstunden. Na, lad os da see hvad han skriver. Hans Breve pleie at være gode. (Seende i Brevet.) Jo, han kommer idag. Det skulde jo skee engang. Jeg saae ligesaa gjerne, at han kom imorgen som idag, eller iovermorgen eller slet ikke. (Læser videre.) Han har været i daarligh Gumeur i disse Dage. Og hvorfor, troer du? En af hans Folk, en af de flinkeste Karle i hans hele Escadron

— dette Ord er, vel at mærke, skrevet E, langt f, ga — har gaaet hen og gjort en Dumhed og skal nu ligge 24 Timer krum. Naar han endda havde skrevet, hvilken Dumhed. Men jeg tvivler ikke paa, at en Karl af Ritmester Arnstedts Escadron kan gjøre en Dumhed, der er forsvarelig. — Et deiligt Brev! Det kan opmuntre en Forlovet!

Froken Munk.

Du er ubillig imod ham. Du veed ret godt, at han besidder mange gode Egenskaber.

Victorine.

Ja, jeg kan forstaae, at du tager ham i Forsvar. Du var ogsaa en af dem, der raadede mig til dette Partie. Men det var slet ikke saa utænkeligt, at jeg kunde have truffet et meget bedre Valg.

Froken Munk.

Glem ikke hvad jeg dengang forestillede dig. Efter din Moder kan du ingen Formue vente. Arnstedt er en af vore rigeste Privatmænd.

Victorine.

Og det vil du anføre som en god Grund?

Froken Munk.

Ikke i Almindelighed. Men om dig mener jeg, at du aldrig vil føle dig ret lyffelig, uden naar du har Noget at raade over. Og denne vigtige Betingelse kan din Forlovede opfylde. Han er ligesaa

adelmodig og gæmild som han er formuende. Desuden mener jeg —

Victorine.

Inden du gaaer videre, saa tjen mig i een ting: læg dit Strikketøj bort. Jeg kan ordentlig aae ondt af at see dig saa ivrig arbejde paa en umpen Strømpe. Det er det Æneste, der behager mig og den unge Pige her i Huset, at man aldrig seer jende bestille det mindste saa lang Dagen er. Hvad er det nu hun hedder, din Protegée?

Froken Munk.

Hermione.

Victorine.

Det er sandt — Navnet er som hun selv, fra den anden Verden. Er der Noget om, at hun er forlovet med den unge Architect?

Froken Munk.

Det er vel kun et Rygte.

Victorine.

For mig gjerne, skøndt han er dog for god til ende.

Froken Munk.

Din Moder har jo havt Bud efter ham.

Victorine.

Det var ikke egentlig Moder. Det var mit eget ndfald.

www.libtool.com.cn
Froken Munk.

Ja, jeg veed dog ikke —

Victorine.

Du veed ikke! — Men det Kjøb skal gaae tilbage! Det er en underfundig Aftale mellem ham og hans Familie. De vil have mig herfra — det har jeg længe mærket. Men jeg tager aldrig til Island. Jeg vil om Vinteren leve i Kjøbenhavn. Og under alle Omstændigheder, han skal ikke vænnes til at handle saaledes paa egen Haand. Han skal respektere min Villie.

(Gaar; Froken Munk følger hovedbrystende efter hende.)

Anden Act.

(Haven fra forrige Act.)

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, kommer Manon gaaende tværs over Scenen med Cartonche i et Baand og sætter sig ned paa Jorden ved en Busk, hvor hun syeler med nogle Blomster, nogle Stykker Træ og deslige. Hundene lægger sig ved Siden af hende, men bag Busken, saaledes at kun dens Hoved kan sees. Frøken Munk kommer strax efter ind og seer sig om.

Frøken Munk.

Hermione er ikke her — hun pleier dog at komme ned i Haven paa denne Tid. Nu, jeg kan vente lidt. — Der var ubehageligt deroppe. Arnstedt havde gjort vel i at blive herfra et Par Dage endnu, indtil Victorines første Brede havde lagt sig. Naar hun blot ikke i sin uforstandige Harm afstedkommer en Ulykke! For Intet har hun vel ikke ladet den unge Nordberg hente op, og som jeg nu hører, invitere til Middag idag. Ja, hun vil sandsynligviis kun bruge

ham til at straffe sin oprørske Forlovede; men det i
have værre Følger. Dersom Nordberg — aa i
det vil jeg ikke haabe. Naar jeg blot vidste, af hi
Art Forholdet er mellem ham og Hermione, om
er blot søsterlige Følelser, der bevæge hende, eller f
det synes, noget meget dybere.

Manon

(der imidlertid har nærmet sig).

Tante Mathilde —

Fruen Munk.

Er du her — nu, hvad vil du mig?

Manon.

Troer du, jeg kommer med i Eftermiddag, ef
Bordet, naar de Andre kjøre i Skoven?

Fruen Munk.

Idag ikke, mit Barn. Du har selv sagt enga
at det kjæder dig at tage ud med de Store.

Manon.

Ja, men jeg synes dog, det er saa morsomt,
kjede sig med de Store i Skoven.

Fruen Munk.

En anden Gang, min Pige.

Manon.

Saa vil jeg blive hjemme hos Cartouche. I
er maaskee heller ikke saa rigtigt, at jeg tager b
fra ham. Du troer ikke, hvor jeg maa præke
ham i den sidste Tid. Han er saa egensindig!

Det var jo slemt.

Ranon.

Jeg vil bare fortælle dig een Ting. Igaar vilde jeg lege med ham, „at bringe hinanden til at lee.“ Først skulde han faae mig til at lee, og det gjorde han saa dumt, saa dumt! Alt hvad han kunde hitte paa, det var, at stikke mig i Ansigtet. Men jeg loe alligevel — af Følelighed. Men da saa Louren var til mig, og jeg gjorde saa mange morsomme Grimacer, saa vilde han slet ikke lee.

Froken Munk.

Men det kan den jo ikke. Det er der ingen Hund der kan.

Ranon.

Troer du ikke? — Veed du hvad jeg har tænkt? At Hundene nok kan lee, men ikke som vi; men at de leer med deres Hale.

Froken Munk.

Nu vaaser du.

Ranon.

Ja, men, Tante, naar jeg gør Løier med Cartouche, saa logrer han justement med Halen, ligesom han vilde lee derover. Og naar jeg sidder og spiser, saa gør han det samme, ligesom han gjerne vil stige noget Morsomt, men ikke kunde, da han jo ikke kan

tale. Nei, du kan troe, det var lutter Egenfindighed
 igaar.

Frøken Munk.

Men du maa ikke forlange for Meget af Cartouche. Et Dyr har ikke den Forstand.

Manon.

Men Cartouche seer dog saa klog ud. See paa ham, Tante! (Tager Hundens om Hovedet og løfter Snuden.) Veed du, hvem han ligner? Han ligner min Skrive- lærer, Hr. Mellemann.

Frøken Munk

(affbej, med hemmelig Latter).

Han er just ikke saa klog. (Svit.) Ja, sæt dig igjen hen, og snak med Cartouche. Der kommer Nogen.

Anden Scene.

De forrige. Ritmester Arnstvedt.

Ritmesteren.

Ah, det var prægtigt, jeg traf Dem, Frøken Munk. Jeg har just ønsket at tale med Dem.

Frøken Munk.

De har forladt Selskabet?

Ritmesteren.

De ere nu Alle spredte ud. Victorine seer paa nogle Robberstykker, den unge Herre her fra Huset

lod hente op. Apropos, hvad er det for en Mand?
De kaldte ham for Architect — det vil da sige Byg-
mester?

Froken Munk.

Ja.

Ritmesteren.

Og det er en buelig Mand?

Froken Munk.

Meget buelig. Han er nylig kommen hjem fra
en stor Udenlandsreise.

Ritmesteren.

Saa? Ja, jeg kunde strax see, der stak Noget
bag den Karl. Jeg tager sjelden fejl af mine Folk.
De troer det maaskee ikke, men jeg kan see det paa
første Blik. Men hvad har da Mennesket at bygge?

Froken Munk

(smilende).

Nu, hvad der efterhaanden overbrages ham.

Ritmesteren.

Saa? Altsaa jeg vil f. Ex. sætte, at jeg over-
drager ham Arbeid paa den Eiendom, jeg har kjøbt,
saa paatager han sig det?

Froken Munk.

Det tvivler jeg ikke paa.

Ritmesteren.

Saa? Det skal jeg dog tænke paa. Det skulde
altid fornøle mig, om jeg kunde sætte en stink, ung

Mand i Virksomhed. Men, apropos, Frøken i denne Gienksom! Hvad skal jeg fange an med torine? Hun vil slet ikke vide af det Kjøb, i kan dog paa min Sjæl ikke lade det gaae ti saadanne mir nichts, dir nichts. En Landeii paa 140,000 Rbd., det er ikke at spørge med. ting er afgjort, Papirerne i Orden, den første taling er gjort — man maa dog tage mod A

Frøken Munk.

Jeg tænker ogsaa, at Victorine vil tage Ratson.

Ritmesteren.

Vener De? Ja, jeg kan ikke sige Dem, den Historie fortryder mig. Alle Menneſter r mig til dette Kjøb, da Betingelserne vare faar Jeg selv troede at ſtaffe min Forlovede en beſ Overraſſeſe, og holdt det derfor hemmeligt indti ting var klappet og klart; og nu gjer hun ſig Jeg veed jo nok, unge Fruentimmer have deres ler; det maa man finde ſig i.

Frøken Munk.

Og de gaae nok over igjen.

Ritmesteren.

De troer — ? Ja, vidſte jeg med det S Noget, der kunde ſætte hende i godt Humer det ſkulde ikke komme mig an derpaa. Der

nogle Dage Dyrflue i Slagelse; hvad siger De, om jeg foreslog hende at tage bærned med mig?

Frøken Munk.

Nei, det troer jeg dog ikke, De skulde.

Ritmesteren.

Ikke? Ja, mit Forslag stætte i den bedste Mening. Men der er ogsaa noget Andet, jeg kunde gjøre, og som jeg alt har tænkt paa før, men egentlig vilde vente med. Jeg kan faae en udmærket Ridehoppe tilkjøbs — naar jeg siger Dem, at den er udmærket, saa kan De stole derpaa. Den er vant til at gaae under Damesadel, og er et fromt Dyr —

Frøken Munk.

Ja, det Indfald er meget bedre.

Ritmesteren.

Ikke sandt? Og saa besørge vi en smuk Ridebragt, efter nyeste Mode — har jeg Ret?

Frøken Munk.

Ja, det skal De gjøre.

Ritmesteren.

Nei, alvorlig talt. De er et Fruentimmer, der har lært Noget, Frøken Munk, og De kender Victorine. En engelsk Ridehoppe, med elegant Opsadling, og dertil en moderne Habit, som Damerne nu bruge det — hvad, det Indfald var ikke saa galt, hahaha! Det vil hjælpe. Jeg skal strax foreslaae hende

det. (Hvad han vil gaa, bliver han Manon vaer.) Der har vi jo min lille, tilkommende Svigerinde. Passer du godt paa min Cartouche?

Manon.

Jeg gjør rigtig hvad jeg kan. Men han er undertiden lidt stridig.

Ritmesteren.

Saa maa du vire ham. En Hund maa lyfste.

Manon.

Men Tante Mathilde siger, jeg skal først forsøge det med det Gode. Man kan ikke forlange den Forstand af et Dyr.

Ritmesteren.

Saa? (Til Fruen Munk.) Hun har Ret, den Lille. Vi vil ogsaa forsøge det med det Gode. Alt om Alt, saa kan man heller ikke forlange den Forstand af et Fruentimmer. Har jeg Ret? (Gaar.)

Fruen Munk.

Det var jo en god Compliment de Boeuf. Men man kan blive ør i Hovedet over den Tale. Rude jeg blot faae fat paa Hermione! Jeg troer, jeg skal gaae ind til hende, for at komme mig lidt efter den Samtale. (Gaar.)

Manon

(ene, siddende sig igjen hen hos Hundene).

Der kan du høre, Cartouche. Naar du ikke opfører dig godt, saa vil de, at jeg skal vire dig. Vil

du saa forbedre dig? Vil du, Cartouche? — Du svarer mig aldrig, naar jeg spørger dig om Noget. Kan du virkelig slet ikke tale? Taler I Hunde aldrig med hverandre? Men hvad tænker I da paa hele Dagen? Paa Noget maa man altid tænke; og naar man tænker paa Noget, saa snakker man ogsaa derom. Naar der falder mig Noget ind, saa maa jeg strax fortælle det til En. Taler du da aldrig med Caro her i Gaarden? Er du bange, at jeg skal sladdre det videre? Jeg skal ikke sige det til et Menneske! Svar mig nu oprigtigt. Taler du aldrig med Caro? Ikke? Slet ikke? Hvor kan I være saa taus? Det er jo straffeligt! Lør I ikke tale? Er det maaskee forbudt Jer? Det er ikke smukt af dig, Cartouche, at du ikke vil svare mig, jeg, som holder saa meget af dig. Men siden du er saa stribig, saa skal jeg sige dig, hvad jeg troer. Jeg troer, at alle I Hunde har engang gjort noget meget, meget Slemt, eller at I har brugt uartige Ord, saadanne uartige Ord, som man aldrig skal tage i Munden, og derfor maae I nu til Straf bestandig tie stille. Og nu er jeg vred paa dig, ret vred paa dig og vil slet ikke lege med dig mere. Adieu.

(Hun fjerner sig fra Hunden, og sætter sig hen i Lysthuset.)

www.bhtool.com.cn
Scenie.

Manon. Frøken Munk og Hermione, der komme
ud fra Havestuen.

Hermione.

Lad os gaae herud. Derinde befinder jeg mig
ikke ret vel. Ja, De smiler ad mig. Men naar jeg
endelig skal være indespjuttet af fire Mure, saa maa
jeg være inde i mine egne Værelser. Der, hvor jeg
er vant til at overgive mig til min eensomme Tanke-
verden, der mærker jeg ikke, at Væggene rykke mig sig-
nær. Men ellers er jeg helst ude i det Friske.

Frøken Munk.

Og vi ere lykkeligvis alene her — (seer sig om)
Ja, Manon . . . (Til Manon.) Gaae nu op, min Plig-
din Lærer kommer snart.

Manon

(til Hermione).

Tillader De, at jeg i Eftermiddag kommer
ind til Dem paa Deres Værelse?

Hermione.

Du er mig altid velkommen.

Manon.

Mangetak.

(Gaaer med Sunden.)

Frøken Munk.

Jeg har længtes efter at tale med Dem, kjæ-
re Veninde, og det ret i Fortrolighed. Da jeg før er

inde hos Dem, lod De nogle Ord falde, der bestaa-
big har lydt for mine Øren. „Det er elendigt“, ud-
brød De, „hvad vi Fruentimmer skal lide med, hvad
man paaftaager hører til vort Kalb.“

www.libtool.com.cn

Hermione.

Har jeg saa meget Uret heri?

Froken Munk.

Ja, det er ikke Dem alene, fra hvem denne Klage
kommer. Den er bleven meget almindelig i den senere
Tid, og det er nok især Frankrig og Tyskland, hvor
den har været meest højrøstet, medens man i det mere
praktiske England har talt mindre derom, men maaftoe
i Virkeligheden arbeidet mere for at sætte Sagen
igjennem. Men det har altid forekommet mig, at de
Meninger, man der har forfægtet, ikke passede ret for
os Fruentimmer hertilands. Vi ere, som mig synes, end-
nu ikke ved Overcultuur saaledes forrykkede fra vor sande
Sphære, at vi med saa stor Længsel kunne see hen
til Mandens Kalb og Stilling. Jeg beder Dem ikke
misforstaae mig. Jeg indrømmer, at der gives Und-
tagelser, og at Deres egen Opdragelse og Livsretning
have været saaledes, at den hele Synsmaade maa
være kommen meget naturligt hos Dem. Men dog
vilde jeg ønske, at De rakte Øre til et Par velmeente
Ord.

Tael, kjære Frøken Munk. De veed, hvor gernst jeg lytter til hvert af Deres Ord.

Frøken Munk.

Nu ja da — jeg flaaer mig virkelig en lille Smule til Deres Onkels og Frederiks Partie. Ogfaa jeg er af den Mening, at det er en mislig Sag for et Fruentimmer, at fjerne sig fra sit qvindelige Kalb.

Hermione.

At det er en mislig Sag, har jeg desværre lært at indsee. Men hvad skal jeg vælge? Skal jeg som en Mængde af mine Medsøstre gjøre det til min Livsopgave, at se Pinnebsømme, at gjøre reent og polere? eller skal jeg lægge min Tilværelse i at vise min Smag og verle med Paaklædningen efter Moderne, som . . .

Frøken Munk

(smilende).

Som Victorine; tael De kun ud. Ja, man kan udtrykke den samme Ting anderledes. Man kan spørge, om man enten skal leve for Husets Gjærning eller for det selskabelige Liv, og da er det rigtignok min Mening, at paa een af de to Maader maa et Fruentimmer, efter sin Stilling, søge at virke og gjælde. Af bløse er Husets Gjærning, med dens mange saakaldte prosaiske Syssler, ingenlunde at foragte. Mindst forstaaer jeg, at i denne Henseende Mændenes Raar

fulde være saa meget bedre end bore, enten man nu tænker sig dem som Algerdyrkere, Gaandværkere, Militaire eller selv i en Embedsstilling, hvis Sygler som oftest reducere sig til mekanisk Skriveri. Den Mand, hvis Kalb kan siges at være et reent aandeligt, han har stabt sig dette selv, ikke fundet det overleveret i sin Livsstilling. Man er ikke altid Mandens Apostel, fordi man er bleven stillet paa en Prædikestol; og man kan være Lærer ved et Universitet, uden at det Lyds, man udbreder, gaaer ud fra En selv. Paa den anden Side har mangen Gaandværker, mangen Mechaniker forhauset Verden ved sine Opdagelser i Mandens Rige. Og her, kjære Veninde, holde vi nok ved det Punkt, hvor Sandheden turde ligge. Sit Kalb skal Enhver røgte. Men om vi Fruentimmer ville lade vor Gjerning ledsages af et aandeligt Liv, eller om vi ville gjøre os selv til Vasketøner og Sypliger; om Mændene ville nøies med at være simple Arbeidere, Skriverkarle, Exerceermestere eller deslige — dette maa beroe paa Enhver selv. Jeg kan ikke see Andet end at et Fruentimmer med al Frihed kan udvikle sig i Tankens Regioner og paa mange Maader berige sin Mand, enten hun nu er sat til at røgte Husets Gjerning, eller hun skal indtage en Plads i et bevæget Selskabs-Liv, eller hun har den Lykke at ernære et Barn ved sit Bryst.

www.libtool.se rmione.

De har vist Ret i Alt hvad De siger. Min egen Indsigt, har jeg desværre ofte mærket, er kun halv.

Frøken Munk.

Alt nei, kjære Veninde, gjør Dem ikke selv Uret. Efter min fuldeste Overbeviisning er De kaldet til at udtale et sjønt, aandeligt Liv ved Pensel og Palet. Men lad Dem ikke forvirre deraf. Hold fast ved det Nærmeste, ved det, der synes at være Qvindens naturligste Bestemmelse, og oppebie Indvielsen i de eensomme Timer, der ofte ville levnes Dem. Jeg indseer ret vel det Banstelige i at raade Dem, og det kan være, De gjorde bedst i at give efter for den indre Drift, der maafee er stærkere end De selv. Men jeg har dog villet give Dem at betænke, om en Tilnærmelse ikke var Dem mulig, førend det kommer til et virkeligt Brud mellem Dem og den Kreds, der er Dem kjær og dyrebar.

Sermione.

Ja, den er mig kjær og dyrebar, og det var ikke formeget, om jeg, saavidt det staaer til mig, søiede mig efter den. Jeg kan derfor kun takke Dem for Deres kjærlige Advarsel, der ikke skal være spildt paa mig.

Frøken Munk.

Nu, for at tale om en mindre alvorlig Gjenstand,

Hvis jeg ikke tog fejl, saae jeg Dem for Noget siden
 Højsere med Victorine.

Hermione.

Jeg træffer hende undertiden hernebe, men det
 første Gang hun har talt til mig. Jeg troer næsten,
 at det var i Anledning af det Besjendtskab, hun har gjort
 med Frederik. I det mindste bragte hun ham meget
 nyt paa Bane.

Froken Munk.

Saa? Hvad var hendes Mening om ham?

Hermione.

Hun lod til at sætte megen Pris paa ham, roste
 hans gode Verdens-Tone og utvungne Væsen, og
 det, som det syntes, med Interesse om ham.

Froken Munk.

Sa, Hr. Nordberg vil uden Tvivl behage i Al-
 mindelighed, og maaskee ikke mindst Damerne. Man
 kan vel ikke sige, at han er hvad man saaledes kalder
 smuk Mand; men han har et meget anbefalende
 blik.

Hermione.

Det var omtrent Comteskens Ord om ham. Og-
 da hun sagde, han var ikke egentlig smuk. Nei —
 det er sandt — smuk er han ikke. Vil man gaae
 ind i de enkelte med Enkeltheder, da kan man finde Et og An-
 det at udsætte. Men hvad er det da, vi elste og

beundre? Er det hiin Regelmæssighed af Form
 hiin høie Colorit? eller Vandens Flugt og den raa
 Bært? Og om nu alt dette forsvandt? om blot
 Feiltrin bragte denne mandigstjønne Gang til Halten
 Saa elste og beundre vi ikke? — See kun til hi
 Herrer, der ere i Ry for deres Skjønhed. Naar
 tale, hvi sfeier min Tanke bort? Og naar de
 lade mig, hvi er da den Plads saa tom hvor
 stod, og jeg selv, og Alting omkring mig saa ufor
 dret, som om de aldrig havde været her? Hiin Vær
 hiin Stemmes Velskand, hvi efterlade de slet intet
 Spor? Hvad der er sjønt og fuldenbt pleier dog
 at skabe Skjønhed omkring sig. Men tael med
 beris! See, hvorledes hans Dine hvile paa Den
 han taler med — paa eengang saa overlegent og saa
 mildt! Er det ikke saa, at man først rigtig forstaa
 hvad man selv har tænkt, naar man hører det fra
 hans Mund? Alle de Følelser og Stemninger, Kun
 stens Værker ved Læsning eller Beskuelse have vækket
 hos mig, det er først ved hans Ord jeg besidder den
 tilfulde. Kun hos ham har jeg fundet hiin afsluttede
 Klarhed, der er det Skjønnes Fortrin, hiin varme
 Strøm i Begjærtingen, og hiin Magt over dens Ud
 tryk. Og han skulde ikke være smuk? O, han er
 justement smuk! Det er prunkløs Høihed, der sidder
 paa hans Pande; det er en dyb Sjæls Erindringer,

der lyse fra hans Dine, og Liv og Munterhed, der
 spiller i hans Smil. Som Frederik er — (stands-
 brækket.) Af, Høje Munk, tilgiv mig! Jeg glemte
 hellig . . .

Froken Munk.

Her er Intet at tilgive. Jeg forstaaer disse
 Kjærligheder, og tager Deel heri som i Alt hvad der an-
 aar Dem. — Men, lad os vogte os lidt. Naar
 ikke feiler, saa kommer en Sværm af vort Selskab
 hen.

Hermione.

Saa gaaer jeg ind. Jeg træffer Dem jo siden
 nede. (Gaaer hurtigt ind.)

Froken Munk

(ene).

Af, det er mere end søsterlige Kjærligheder, hun nærer
 den unge Mand! Naar hun blot ikke — nu,
 maa haabe det Bedste.

Fjerde Scene.

Froken Munk. Victorine, Ritmester Arnstedt, Frederik og
 nogle Herrer og Damer komme i livlig Samtale ind fra Ha-
 vens Baggrund. Sidstnævnte tage Plads i Lysskabet eller
 paa Havestole i det Nærhed; de handlende Personer forblive
 i Forgrunden.

Ritmesteren.

Der er Froken Munk — lad os høre hendes
 Mening.

www.libtool.com.cn

Victorine

(kort og affærdigende).

Nei, det convenerer mig ikke. Jeg vil hi raadføre mig med en bereist Mand, der maa have samlet Erfaring i denne Sag. (Til Frederik.) Vær Dommer imellem os. Jeg paaftaaer, naar man Valget imellem Dpholbet i en stor Hovedstad og Provindsby —

Ritmesteren.

Jeg beder om Forlabelse, det er ingen Provindé men en stor, udmærket smuk Herregaard.

Victorine.

Nu, godt, det er ikke engang en Provindé men en trist, eensom, affidseliggende Gaard —

Ritmesteren.

Jeg protesterer — den skal ikke blive trist.

Victorine.

Ja, tale ud maa jeg. Ellers komme vi alt nogen Vel.

Ritmesteren.

Ja, Gud bevares — hvad der er Ret er I

Victorine

(til Frederik).

Jeg spørger altsaa: naar man har Valget mellem de to Dpholdssteder, hvilket bør man da foretrække

Frederik.

Ja, de fleste vilde nok vælge Herregaarden om Sommeren og Hovedstaden om Vinteren.

Victorine

(til Ritmesteren).

Vil De behage at lægge Mærke —

Frederik.

Men forresten maa Svaret lempe sig efter de forskellige Individuers Bestaffenhed, efter de Fordringer, de gjøre, efter det Trin i Samfundet, de indtage, efter deres Dannelse og lignende Hensyn.

Victorine.

Ja, det er just min Mening. (Til Ritmesteren.)
Hørte De?

Frederik.

Der kan Ingen mere end jeg sætte Priis paa Landet. Jeg er sødt og har tilbragt min Barndom i en Præstegaard i Byen; og jeg vil sandsynligviis endnu ofte føle Trang til et Landliv paa kortere Tid, for at samle Sindet efter adspredende Forretninger, for at styrke og forfriske Legeme og Sjæl.

Ritmesteren.

Hvad har jeg sagt, Victorine?

Victorine.

Ja, vent lidt.

www.libriolibrary.com

Ja, da er det dog som jeg siger: der er u
Sjæl intet Sted saa fundt for Mennesker og Creatu
som Landet.

Victorine.

I det mindste qvitterer jeg paa Creaturerne's Beg
(Selstabet i Lysthuset leer.)

Victorine

(til Frederik).

Men hav den Gudhed at blive ved.

Frederik.

For den Dannede vil et Winter-Ophold i Hov
staden uden Tvivl være en Fornødenhed. Her fin
Culturens Centralpunkt, hvis Straaler gaae ud
alle Sider. Her er den bevægende Kraft, hvis Vi
ninger spores i den fjerneste Krog af Provindsen
Alle smaalige Interesser forsvinde her for det stø
Overblik; det Nye, det Stræbende finder sit Publikum
man føler sig friere, dristigere, uhindret af de tusen
Hensyn, der udenfor Hovedstaden forvirre den Enkel
man mærker, at man er et Led af et stort Hele,
opfordres til at gribe ind med, men man indseer i
lige Nødvendigheden af at anspænde al Kraft, for
vise sig de store Omgivelser værdig.

Victorine.

Bravo! Fortræffeligt!

www.libriale.com.cn

Ja, det vil jeg indrømme, om Vinteren har Kjøbenhavn sine Behageligheder.

. Frederik.

Men selv om Sommeren taler Meget for at foretrække Kjøbenhavn for ethvert andet Sted i Landet.

Victorine.

Ha-ha-ha! Ja, i Dem har jeg truffet en hyggelig Advokat!

Ritmesteren.

Ah, det er min Sjæl Noget, han aldrig kan bevise!

Victorine.

Det skal De ikke sige. (Til Frederik.) Vi vente med Begjærlighed paa Deres Bevis.

Frederik.

Nu ja, jeg mener, at efter den Retning vor Kultur har taget, efter de Fordringer, der gøres til os Alle, maa et Landliv en heel Sommer igjennem ansees for at være forældet, og maafee blot at tilhøre en forsvunden Lids Sentimentalitet. Det gaaer ikke længer an, i en saa stor Part af Mæret at undbrage sig det offentlige Livs forskellige Krav og føre et Eremitliv. Alermindst gaaer det an i en By som Kjøbenhavn. Vi paa vort Land ere hele Vinteren saa godt som affjæarne fra al Berøring med Ulandet.

Det er i Sommermaanederne, at Byen gennemstrømmes af Fremmede, at saa mange udmærkede Personligheder, saa meget Fortrinligt af den nyere Lids Kunst og Opfindelse tilføres os. Alt dette maae vi ønske at sættes i Berøring med. Alt dette misundes os jo af Folk paa Landet og i Provindserne; det er netop om Sommeren, de strømme til Hovedstaden, og, saavidt jeg veed, pleier De selv, Hr. Ritmester, at tilbringe en stor Deel af den bedste Aarstid i Kjøbenhavn.

Victorine og Selskabet i Lyshuset.

Bravo! Bravo!

Ritmesteren.

Ja, hvad mig angaaer, saa har hidtil min Stilling —

Victorine.

Vi kan ikke tillade Dem at afbryde Taleren. Hr. Nordberg har Ordet.

Frederik.

Jeg har kun dette at tilføie: Vil man anføre mod mig, at det maa være Trang for Enhver, at forfriske sig i et Landlivs friere Omgivelser, da har jeg allerede indrømmet dette i Almindelighed. Men denne Indvending gjælder meget lidt om Kjøbenhavn. Uagtet jeg er, som Comtesse'n behagede at høre, en temmelig bereist Mand, saa har jeg dog kun truffet saa Bjer, der have en saa udmærket Beliggenhed, saa

umiddelbart op til et stort Hav, som vor skønne Hovedstad. Ikke blot at den er rig paa fjernere Omgivelser, hvortil man med Lethed kan tye, naar man føler Trang dertil: i Byens egen Nærhed kan man hvert Øieblik rive sig løs fra Husenes og Gadernes Snæverhed, kan fra vore Volde lade Diet glide langt ud over Landet, kan fra den nærmeste Strandbred see over Sundets usorlignelige Bunde, og i Tankerne følge med de kommende og gaaende Seilere. Her er paa eengang Stilhed og Fred for et bevæget Sind, og Næring for den drømmende Tankes Flugt. Her er paa eengang en viid Horizont for Diet, et dybt Element for den hvileløse Forstæn, og en mild Bevægelse i Bændene som Vederavvægelse for den anstrengte Skæl. I Kortbed, Kjøbenhavn's Veliggenbed er saa fri og skøn, at det intet Under er, at Frihed og Skjønhed til alle Læder der have havt et Gæde, og igjen virket befriende og forstjønrende paa hele Landet.

(Bukker og trækker sig noget tilbage.)

Victorine og Selstabet.

Bravo! Bravo!

Victorine
(til Ritmesteren).

Hvem har nu Ret?

Ritmesteren.

Ja, det er jo ingen Højesteretsdom.

Victorine.
 Alligevel agter jeg ikke at appellere derfra.

Frøken Munk
 (til Frederik).

De mener ikke hvad De har sagt.

Frederik.

Troer Frøkenen ikke? Har jeg da ikke ganske godt beviist min Sætning?

Frøken Munk.

Ja, hvad kan en veltalende Mand ikke bevise!

Victorine
 (til Frederik).

De har stilt Dem fortræffelig ved Deres Advokat-Embed. Jeg har her improviseret en Krands af en Eggegren, ombunden med et af mine Kravebaand. Den tilkommer Dem for Deres Forsvar for Opholdet og Riket i Kjøbenhavn.

Frederik.

Jeg takker Dem, og skal ikke sætte mindre Pris paa Baandet end paa Krandsen.

Victorine.

Men hvad mener Selskabet? Har ikke Hr. Nordberg talt saa smukt om Søen og Stranden, at vi strax bør gaae ned til den lille Høi, der vender ud dertil? (Til Frederik.) Lær jeg bede om Deres Arm?

(Sun, Frederik og de Fremmede gaar.)

Ritmesteren.

(til Frøken Munk, der ogsaa vil gaae).

Et Ord, Frøken Munk! Jeg har talt med Victorine om den engelske Ridehoppe. Men hun har nu ikke lyst til at ride, svarede hun mig; det er saa varmt. Hun gaaer og fjører heller.

Frøken Munk

(affbed).

Ja, i det Humeur, hvori hun nu er —!

Ritmesteren.

Gaae — der kan jeg min Sjæl ikke hjælpe hende. Men høre — hvad siger De, om jeg i al Hemmelighed lød et smukt Kjøretøi komme herud — et elegant, vel at forstaae, en let Sagtvogn f. Ex. med et Par muntre Dyr for?

Frøken Munk.

Ja, De kan jo prøve derpaa.

Ritmesteren.

Ikke sandt, det Indfald er godt. Og et saadant Kjøretøi veed jeg hvor man faaer. Jeg skal strax sende min Rideknægt ind til Byen med et Par Ord.
(De gaae.)

Femte Scene.

(Havestuen fra forrige Act.)

Holgersen og Agathe komme ind.

Holgersen.

J skal komme til at sande hvad jeg har se
 Det Partie mellem Frederik og Hermione er desuden
 Vi faae aldrig sat Skik paa hende. Hun passer
 for en Mand som han. Sidde vi tilbords og vel
 hun skal komme, saa er hun langt ude i Hav
 Troer man, hun er tilfængs om Aftenen, saa sid
 hun oppe til langt ud paa Natten. Siger jeg
 hende: Splis, naar vi spise, sov og staae op med
 Andre, saa seer hun paa mig som en Drømmende
 giver intet klogt Svar. Vil man engang have
 paa hende, saa er hun snart i Byen, snart i L
 egnen, uden at sige et Menneſte et Ord derom.
 Hvor er hun nu henne?

Agathe.

Jeg saae, hun stod og talte med en af Piger

Holgersen.

Nu har hun i hele Foraaret og til nu lu
 sig inde paa sine Værelser, uden at Nogen veed h
 hun har fore.

Agathe.

Ja, Huset er jo hendes eget; saa har hun
 nok Lov til —

www.litool.com.cn

Men jeg som hendes Formynder skulde vel have Ret til at vide hvad hun foretager sig. Men jeg lide ønske, jeg var vel af med dette Formynderskab. —
 Iaa, der kommer Frederik. Saa kan du gjerne aae ind.
 (Agathe gaar.)

Sjette Scene.

Holgersen. Frederik (fra Haven.)

Holgersen.

Nu, hvordan finder du det oppe hos disse for-
 emme Folk?

Frederik.

Det er en charmant Familie, meget dannet, og
 i den bedste Tone. Der bliver fra alle Sider vlist
 ig en ganske ualmindelig Opmærksomhed. Comtesse
 er paa en meget forbindelig Maade inviteret mig til
 Aftidag.

Holgersen.

Saa? Ja, jeg vil troe, det er Folk, der for-
 trae at vurdere Fortjenesten. Og, ikke sandt, Rit-
 testeren er en Mand, der er ligesom og uden Ind-
 bildninger?

Frederik.

Ja — det kan man jo gjerne sige. Men han
 foretæller en Person sans consequence. Han pas-

fer virkelig ikke til en saa begavet Dame som Comtesse Victorine. Det er ogsaa tydeligt af Alt, at hun føler det, og i grunden har ham tilbedste. En som Comtesse Victorine burde forenes med en af sand Dannelse.

Holgersen.

Jeg har selv undertiden tænkt det Samme. Comtesse Victorine — var hun ikke saa fornem — kunde vi have gjort en Partie for dig.

Frederik.

Fornemheden vilde neppe være en Hindring. Vore Tider har Aristokratiet lært at indse, og give en Magt af større Indflydelse end den, de alene forstaaer. Men forresten kan jo hverken du eller jeg tænke paa Eligt.

Holgersen.

Ja, Comtesse Victorine behøvede det just ikke at Ogsaa uden hende — naar jeg skal sige min Mening — kunde du have valgt anderledes.

Frederik.

Tænk ikke derom. Det fører jo til Intet.

Holgersen.

Det burde dog føre til saa Meget, at de forandrede i Noget sin Adfærd.

Frederik.

Det Samme vilde jeg ønske — saa mege

som der tales om hende her i Huset, og ikke paa den bedste Maade.

Holgersen.

Saa? I dit Sted foreholdt jeg hende engang alvorligt, at det ikke kan blive ved paa den Maade.

Frederik.

Jeg har flere Gange havt det isinde, men opgivet det. Jeg vil søge at finde mig i hendes Væsen saa godt jeg kan. Det er et Offer, jeg skulder den Forpligtelse, jeg nu engang har indgaaet. — Men det er sandt, jeg har lovet at vise Damerne beroppe nogle af mine ældre Skizzer. Jeg gaaer blot ind efter dem.

(Gaaer ind.)

Holgersen.

Om! jeg kan undertiden blive saa fortreidelig over hele denne Historie, at jeg hverken veed at stifte eller staae mig.

(Ibet han vil gaae, træder Hermione ind.)

Syvende Scene.

Holgersen. Hermione. Siden Frederik.

Hermione

(der bærer paa adskillige Sager).

Har Onkel bestemt at drikke Kaffe i Eftermiddag i det Frie?

Holgersen.

Ja, det er jo heiligt Veir. Det vil jeg nok.
Og de berøppe sig paa den Tid, saa vi
ere uforstyrrede.

Hermione.

Saa skal jeg give dem Bæsteb derude.

Holgersen.

Hvor har du været henne? Der er bleven spurgt
om dig.

Hermione.

Jeg var ude hos Pigerne og gav dem Ordre
til at rydde op i Frederiks Værelser, mens han er
ude. Jeg vil ogsaa være selv tilstede derved, for at
de ikke skal bringe Uorden i hans Papirer og Teg-
ninger. Disse Ting her vil jeg stille tilside saa længe.

Holgersen

(seer forundret paa hende).

Vil du? (Affbes.) Hvad skal det bethyde? Naar
pleier hun at bryde sig om saadanne Sager? (Høit.)
Ja, det skal være mig kjært, om du vil tage dig lidt
af Huset. Vi kan trænge dertil.

(Gaaer ud gjennem Havedøren, idet Frederik kommer
ind fra Sidedøren.)

Frederik

(til Hermione).

Det var vel jeg traf dig. Jeg har en Hilsen
til dig fra Comtesse Victorine og hendes Moder. De

har begge meget forbindelig betragtet det Ønske for mig, at jeg engang med det Første skulde føre dig ind i Familien deroppe, og det skulde nu være mig kjær, om du tog imod denne Indbydelse.

Hermione

(der har sat det, hun har paa, fra sig).

Jeg vilde gjerne føle dig deri. Men jeg frygter nok, at jeg ikke vil passe ret ind i den Kreds.

Frederik.

Hvorfor skulde du ikke passe? Det er ualmindeligt dannede Mennesker — man træffer det bedste Selskab der —

Hermione.

Jeg vil ikke benægte det. Men jeg troer kun, at dette Selskab vil noget Andet end jeg, eller sætter en Dannelse i andre Formaal end jeg har vant mig til.

Frederik.

Men Frøken Munk, hvis Omgang er dig saa nær?

Hermione.

Var de Alle som hun, da fulgte jeg dig meer og gjerne. Men jeg veed, hun føler sig selv en Fremmed i denne Kreds; og det Samme vil ganske blive Tilfældet med mig.

Frederik.

Jeg kender ikke Frøken Munk og hendes Stil-

5. Hæft: Dram. Bøker. II. 5

ling i Familien saa nøie, at jeg kan bømme der. Maafsee ligger Feilen paa hendes Side. Maafsee! føler sig generet ved en eller anden Afhængighed Familien —

Hermione.

Nei, hendes Ophold dér er frit Valg, og gr der sig nok meest i hendes Kjærlighed til det yn Barn, den lille Manon.

Frederik.

Nu, lad saa være. Men du kommer der indbudt Gæst, og kan være vis paa at mødes Forekommenhed. Det er ikke rigtigt at begrænse saaledes i sine Forbringer til det selskabelige Liv. hver skal vistnok efter Evne bringe sin Tribut dertil, men ikke saa meget sit inderste Livs Opge som de almindeligere, der med Letthed kunne løse den almindelige Dannelse; og Andet bør man h ikke vente af Selskabet.

Hermione.

Desværre, jeg maa give dig Ret. Jeg føler tynget af mit eget Livs endnu saa usikre Opge. Jeg kan ikke med den Letthed, der behøves, sætte tilside i et Selskab; og derfor vil jeg nok aldrig p ret berind.

Frederik

(efter et Ophold).

Hermione, lad mig sige dig det ligesaa godt

som siden. Vi ere bestemte til at leve med og for hinanden. Dette kan ikke stee, naar du bestandig vil sætte din eensidige Mening, dit Hjemmelvæsen Vaner og Griller mod min Synsmaade, som Omgangen med de forskjelligste Mennesker har gjort friere, og egen Eftertanke bestyrket. Er en Forening med mig dit Alvor, da kan du ikke saaledes tænke paa at isolere dig og indvirke hemmende paa de Forbindelser, der ere mig Fornødenhed — dobbelt Fornødenhed, saavel for min Virksomhed som for Retningen af hele min Uddannelse. Du siger, at du vil føle dig fremmed i Selskabet deroppe. Men jeg har ved min Hjemkomst med Forundring lagt Mærke til, at du er fremmed blandt dine Egne, at du, fordybet i din drømmende Grublen, ikke veed hvad der foregaaer omkring dig, ja endog glemmer den Omhu, du skylder dine Nærmeste.

Hermione.

Frederik, du maa ikke være saa vred paa mig.

Frederik.

Jeg har selv ondt deraf — du kan troe mig. Men jeg tør ikke længere see rolig paa, at du bestyrker dig i en Afspændt, der er til Sorg for dine Egne og skader dig hos Fremmede. Tænk over mine Ord, og lad mig ikke have talt forgæves. (Gaaer.)

www.libtool.org (ene).

Var det Frederik, der talte? Kan han være saa haard mod mig? Frederik — af ham, af hans egen Mund skal jeg høre disse Ord, som jeg selv kun med Skræk har tænkt paa! Al, jeg frygter, han har Ret! Vi kan ikke leve med og for hinanden.

Tredie Act.

Første Scene.

Davepartiet fra de forrige Acter. Udenfor Huset eller Verandaen et meget simpelt Kaffeborb, som Hermione sidder lænet til. Foran Lysthuset findes nu et elegant Bord med Bordtæppe, og flere Stole. — Holgersen. Siden Agathe.

Holgersen (affides).

Jeg tænkte nok, det var en Flyvegrille, da hun talte om, hun vilde tage sig af Huset. Nu sidder hun igjen og grubler og lader os og Huset støtte sig selv. Ja, det er en net Anstalt!

(Agathe kommer ind.)

Naa, der er hun! Jeg troede, hun var vel forvaret i Hønsesklen. Ja, saa er det bedst jeg gaaer.

(Gaaer ind.)

Agathe.

Jeg var nu nylig omme i Daggaarden. Jeg traf der en af Pigerne og en Tjener deroppefra. Der skal nok være stor Stads — de har Fremmede.

Saa, de fortalte saa mange Ting, Folkene. Man veed ikke, om man kan troe Alt hvad de fortælle. (Hermione ikke agter paa hende.) Jeg siger, de fortalte sa meget.

Hermione (bistrait).

Hvem fortalte —?

Agathe.

Folkene beroppe. De siger, at den unge Comtesse har brudt overtvert med sin Kjæreste, Ritmesteren.

Hermione (som før).

Har hun —?

Agathe.

Og at hun nu skal forloves med en Anden. I siger, hun skal forloves med Frederik.

Hermione

(reiser sig hastig).

Med Frederik? Hvem skal forloves med Frederik —?

Agathe.

Comtessen. Jo, det er ganske vist. Hun vil ikke have den Anden. Men Frederik synes hun saa godt om

Hermione.

Men hvad er det du fortæller, Moster Agathe Læel dog ikke saaledes! Frederik, siger du —

www.kgath.com.cn

Han skal forloves med Comtesse'n deroppe.

Hermione.

Men det er jo ikke muligt. Han — han er jo — vi to ere jo forlovede.

Agathe.

Ja, men du vil jo ikke være forlovet med ham. Men hun deroppe, hun vil.

Hermione.

Med Comtesse'n! Frederik — Frederik? Det er jo forfærdeligt! Og det skulde være sandt? Min Gud, hvad skal jeg saa gøre — Agathe, raad mig, hjælp mig, hvad skal jeg gribe til!

Agathe.

Ja, nu maa du vente, saa flaaer han ordentlig op med dig; det bruger man altid. — Hvor har jeg lagt mit Lommeurflæde? Nu har nok den Smaa deroppe leget dermed, da hun før var inde hos os. — Og saa maa du sende ham alle de Ting igjen, han har foræret dig. Har han ikke bragt dig en Guldkjede med fra Reisen? Jo, han har bragt dig en Kjebe med; den maa du give ham igjen. — See, der gaaer deres Huusholderste ud ad Statist-Døren. Hun skal til Byen. Om Onsdagen gaaer hun altid til Byen. — Og saa forlanger han nok sine Breve igjen; det gør man altid.

www.libtormione.cn

(Der i sin Angst gaaer hastig op og ned).

Hans Breve! disse dyrebare Erindringer!

Agathe.

Og saa hans Portrait — har du ikke h
Portrait? Jo, det hænger jo inde hos dig. Det
du ogsaa sende ham. Det skal nu Comtesse
af ham.

Permione.

Lie lille — jeg kan ikke holde ud at høre
dig. Hans Portrait — ja, hvis disse Træ
drager sig! Men nei, det er de ikke! Og han s
være forlovet, og med Comtesse! Forlovet —
tyder dette Ord saa Meget? Indeholder det saa Me
Har jeg virkelig tabt Alt med dette Ord? For
— vil det ikke sige, forbunden i Kærlighed?
derik og Victorine? Nei, det er ikke muligt!
kan ikke være muligt!

(Sætter sig hen og støtter hovedet til Haanden. — Sol
træder ind igjen.)

Solgersen.

Det er sket i dette Huus med den Sladder,
føres mellem Folkene.

Agathe

(til Permione).

Pas paa, han har ogsaa hørt det.

~~Holgersen.~~
 www.litlib.org.cn
 Hvad har jeg hørt? Hvad snakker du om?

Agathe.

Jeg fortæller Hermione, hvad de sige her i Huset,
 at Frederik er bleven forlovet med Comtesse.

Holgersen (affbes).

Maa! er det ogsaa kommet til hende!

Hermione

(der igjen har reist sig urolig og angstelig).

Har Onkel da ogsaa hørt Noget —?

Holgersen.

Jeg veed ikke Andet end hvad Kammerjomfruen
 dette Dieblif fortalte mig. Hun standsede mig paa
 trappen, for at erfare, om jeg vidste Noget derom.

Hermione.

Men mener da Onkel virkelig, at . . . at det
 kan være sandt?

Holgersen

(mildere stemt).

Saa, min gode Pige, jeg er bange for, du for-
 emtilden maa see til at opgive Tanken om Frederik.
 Du har Grunde til at troe paa dette Rygte. Jeg
 vil ikke tale om, at en Mand som Frederik let kunde
 gøre Indtryk paa Comtesse, men jeg slutter af hans
 andre Mittringer. Han har juist ikke ligefrem sagt mig,
 men dog ladet sig forlyde med, at han havde noget

Saadant i sinde, men at Tanken om dig affholdt
derfra. Han følte Trang til at komme i større
milie-Forhold, i formaaende Connerioner. I
snævre Kreds, frygtede han, vilde han ikke kunne
være. Men Frederik er brav, han føler sig bundet
til Ord. Han vilde derfor offere sig for din G-
det var just saaledes han udtrykte sig.

Hermione (i Bevægelse).

Nei, det skal han ikke — slig ham det — h-
jeg —

Holgersen.

Ja, sandt at sige, troer jeg ogsaa, det vil
dig lettere at gjøre det første Skridt. Endnu e-
Hele sikkert kun et Nytte; der er vel endnu
afgjort, og han vil sikkert først tale med dig d-
Men det forekommer mig ønskeligt og hæderligt,
det steete, og det maa kunne blive til stor Lykke
Frederik. Holder han fast ved sit Løfte, offrer
sig for din Skyld, da er det ikke blot ham, d-
ogsaa hans Kunst, der vil tabe.

Hermione.

Nei, det maa ikke skee! Med mig er de
Lidt tabt; men til ham har Livet saa store .
Naar du troer, Onkel, det er til hans Lykke -
hans Fremtid er mere værd end min! — Jeg
gjøre som Møster Agathe har sagt. Jeg vil
ham . . . hans Breve, hans . . . alle de Grindr

jeg har fra ham. Jeg vil gjerne offre mig for ham — naar han ønsker det — og naar det maa saa være. Men jeg vil ikke tale med ham. Giv ham, at jeg er tilfreds med Alt som han gjør det — jeg giver mit Minde til Alting.

Solgersen.

Sa, overvei det nu nøiere hos dig selv.

Hermione.

Alt, jeg har ikke saa Meget at opgive! Jeg har længe frygtet for, at Frederik var tabt for mig. Hans Kjærlighed besidder jeg vist ikke mere. Hvorfor skulde jeg da binde ham til min Tilværelse, der nu er ham trykkende? Nei, kjære Onkel, sig ham kun, at han skal ikke bekymre sig om mig. Jeg finder mig godt i det — jeg skal slet ikke tage mig det nær. Men han maa ikke blive vred — tale med ham kan jeg ikke.

(Gaaer ind.)

Solgersen.

Om! Jeg har altid ønsket, at denne Forbindelse, der forekom mig ilde betænkt, maatte hæves; og nu, da det sandsynligvis vil ske, er jeg ikke ret vel tilmode derved.

Agathe.

Hermione kan jo see det lidt an. Maaskee Comtesen betænker sig.

Holgersen.

Na Snak! Skjot du dig bare selv, og blاند dig allerhelst slet ikke i denne Sag. See heller til at faae Vordet bragt ind. Veller jeg ikke, saa kommer derhenne hele Selskabet anstigende. Nu har de no splist og vil drikke Kaffe i Lysthuset. Lad os gaa ind. De skal ikke troe, at vi ere paatrængende.

Agathe.

Jeg kommer strax. Jeg vil blot see —

Holgersen.

Hvad vil du see?

Agathe.

Jomfruen deroppe fortalte, at Comtesse'n har en ny Kjole paa ...

Holgersen.

Men den skal du just ikke see. Pas du din egen Kjole, den kan trænge dertil.

(Han og Agathe gaae ind. En Vige tager strax efter Vordet o. s. v. bort.)

Anden Scene.

Victorine, Kitmesteren, Frøken Munk og Frederik komme fra en af Havens Gange med endeel Herrer og Damer. Foran gaae Tjenere med et elegant Kaffe-Service, som de sætte fra sig paa Vordet foran Lysthuset; under det følgende byde de omkring.

Victorine.

Behager Selskabet at tage Plads — i Lysthuset,

paa Havestolene, hvor De synes bedst. (Til Frederik, der ogsaa vil sætte sig.) Net, jeg har endnu Slutningen af Deres Fortælling tilgode — om Deres Ophold og Vandring i Pompeji.

Frederik.

Jeg staaer til Comteskens Tjeneste.

Victorine

(til en Tjener).

En Krop til Hr. Nordberg. (Til Frederik.) For ikke at forstyrres, kan vi gaae her nedad.

(Hun og Frederik gaae ned ad en af Havens Gange.)

Froden Munt

(affbes).

Victorine begaaer den ene Laabelighed efter den anden. Det kan jo aldrig gaae godt. Hun maa jo ganske forblinde Hovedet paa den stakkels unge Mand. (Til Ritmesteren, der nærmer sig.) Naa, har De talt med Victorine og gjort hende Deres smukke Tilbud?

Ritmesteren.

Min Sjæl har jeg. Men idag er der intet Udkomme med hende. Hvad synes De? Nu vil hun heller ikke høre. Og jeg var saa vis i min Sag, at jeg strax havde skrevet til Hise i Kjøbenhavn om at sende mig den smukke Jagtvogn ud, jeg har seet paa. Nu faaer jeg den over Halsen.

Frøken Munk.

Saa? — Ja, jeg er virkelig af den Mening, at De maa see til at forsonde hende, og det snart.

Ritmesteren.

Men hvormed, kjære Frøken Munk! Jeg kan dog ikke rive mig Hjertet ud af Livet.

Frøken Munk.

I Deres Sted vilde jeg tilhøje hende, at lade Kjøbet af det store Gods derovre gaae tilbage.

Ritmesteren.

Men Gud bevares, hvor kan jeg det?

Frøken Munk.

Net, det veed jeg nok. Men De skal desuagtet erklære Dem villig dertil. Kjender jeg Victorine ret, saa vil hun selv modsætte sig, at Kjøbet gaaer tilbage. Hendes Forstand vil sige hende, at det ikke gaaer an; og hun vil ogsaa frygte for, at alle Menneſter ville hadle hende derfor.

Ritmesteren.

Ja, det har hun jo stor Marsag til.

Frøken Munk.

Men De vinder altid saa Meget derved, at hun seer Deres gode Villie, Deres Lyſt til at søie hende. Siden kan vi nok hitte paa Noget, der sætter hende i godt Humeur igjen. De har jo engang talt om et Ophold i Karlsbad, hvor De var for et Par Aar siden.

Ritmesteren.

Ja, det lader sig høre; det kan et Menneske dog indlade sig paa. Men det store Guds — jeg er min Sjæl bange for, at hun tager mig paa Ordet; og saa maa jeg holde det. En Mand maa staa ved sit Ord.

Frøken Munk.

Vær De uden Frygt. Jeg staaer Dem inde for, at hun ikke tager Dem paa Ordet.

Ritmesteren.

Nu, saa skal jeg prøve derpaa. Victorine har jo en god Forstand. Maaskee De har Ret. — Men apropos, denne Architect, der har spilst hos os til Middag, pleier han at komme meget her i Huset?

Frøken Munk.

Nei, det er første Gang idag, vi har seet ham hos os.

Ritmesteren.

Saa? Og Victorine har ikke kjendt ham tidligere?

Frøken Munk.

Ikke det jeg veed.

Ritmesteren.

Ja, jeg spørger, fordi det synes mig, der er en vis Fortrolighed imellem dem. Den unge Mand maa dog huske paa, at der imellem ham og en Dame som Victorine er en Afstand.

Frøken Munk.

Ja, hvorledes Afstand?

www.libtool.com.cn Ritmesteren.

Nu ja — Ingen skal sige, at jeg har Forbomme — men alligevel, han er en ung, ubekendt Mand af borgerlig Herkomst, og hun hører til en af vore første og fornemste Familier her i Landet. Der er dog min Sjæl Forskjel.

Frøken Munk.

Den Forskjel vil man i vore Læber ikke vide af — En Mand med Hr. Nordbergs Kundskaber og Due—
lighed kan blive bekendt og anseet, og Enhver vil
holde det for en Ære at omgaaes ham.

Ritmesteren.

Ja, Gud bevares, det nægter jeg ikke.

Frøken Munk.

Men jeg seer, vort Selskab bryder op. Skal vi
følge med? De kan da med det Samme søge Vic—
torine op, og strax gjøre hende Deres Forslag.

Ritmesteren.

De har Ret, jeg vil ikke spille Liden.

(Han og Frøken Munk begive sig til det øvrige Sel—
skab, der forlader Scenen til forskjellige Sider.)

Freddie Scene.

Holgersen (fra Havestuen). Strax efter Frederik.

Holgersen.

Hele Sværmen er trukken bort igjen, men Fre—

derik er vist fulgt med den. — Der kommer han, min Tro! (Til Frederik, der træder ind.) Jeg listede mig ud, da jeg saae, Pladsen var ryddelig, og er nu ret glad ved at træffe dig. — Har du hørt, at der gaaer et Rygte her i Huset —

Frederik.

Et Rygte?

Holgersen.

At Comtessen vil bryde med Ritmesteren, og for din Skyld.

Frederik.

Ja, en Herre af Selskabet lod sig temmelig ligefrem forlyde med det Samme. Men det, kan du nok begribe, er løs Tale.

Holgersen.

Saa der er slet ikke Noget om den Sag?

Frederik.

Fra min Side er der intet Skridt gjort, og jeg har vist Intet at bebreide mig. Men sandt er det, at Comtessen viser Ritmesteren en afgjort Ligegyldighed, og derimod udmærker mig saaledes, at jeg er nærved at blive forlegen deraf. Skal jeg sige min oprigtige Mening, saa troer jeg nok, at hun kunde gaae om med en lignende Beslutning, og at der blot behøves en ringe Impuls fra min Side for at hun kunde gjøre Alvor deraf. Deslige Omslag i Damer-

nes Inclinationer ere jo ikke ualmindelige, især i de høiere Stænder. Men, som sagt, jeg har ingen Anledning givet dertil.

Solgersen.

Ja, det var at forudsæe — naar du først kom der i Huset. Imod dig maa han falde igjennem. Men det er dog igrunden en ubehagelig Historie. Man kommer i Folkemunde og rager uflar med en Familie, man hidtil har holdt sig fra.

Frederik.

Ja, hvad er der herved at gjøre!

Solgersen.

Hvortil har du da nu bestemt dig?

Frederik.

Hvor kan du spørge! Troer du, jeg vil vige fra det Løfte, jeg har givet Hermione?

Solgersen.

Nei — men jeg troer næsten, at hun vil træde tilbage af sig selv. Rygtet er ogsaa kommet til hende, at stee min snakkeshge Søster, og Hermione erklærede nu strax, at hun vilde ikke staae veien for din Lykke.

Frederik.

Saa? Har hun sagt det? — Tog hun sig ikke denne Efterretning nær?

www.folgersen.com.cn

Hun fandt sig bedre deri end jeg havde ventet. Efter hvad hun nu fornødtlig yttrede, vil hun for en Tid tage til Bhen — hun har jo en Tante derinde.

Frederik
(noget urolig).

Saa? Hvorfor til Bhen — nu, jeg kan tænke mig det. Men troer du ikke, denne Skilsmisse vil falde hende tung?

Folgersen.

Som sagt — men hun er jo ikke god at blive nog paa.

Frederik.

Om — ja, det er jo ikke værdt at tænke paa at skilles. Det er jo slet ikke sagt endnu, at det behøves. Desuden — (tvingende sig.) Ja, for at tale om noget Andet, har jeg lagt de Tegninger ind igjen hos dig, som jeg tog med mig til Comtesse'sen ifor- midtag?

Folgersen.

Det har du vist ikke; jeg har ikke seet dem.

Frederik.

Ikke? Der er Ingen her, der veed, hvor de ere henne.

Folgersen.

Ganden heller! dine kostbare Tegninger!

Frederik.

De findes nok, men jeg vil dog gaae ind med
dig og see efter. — Er Hermione derinde?

Holgersen.

Hun har lukket sig inde i sine Værelser.

Frederik.

Naa! — Hvad jeg vilde sagt — ja, det er
sandt, hvad er det for et smukt Barn, jeg har seet
deroppe? Hvorfra kender jeg det?

Holgersen.

Den lille Manon? Du har formodentlig seet
hende løbe omkring her i Haven med en stor Hund,
som hun leger med.

Frederik.

Med en Hund? (Afsprebt.) Ja, det synes mig
netop. — Nu, kom, lad os gaae ind. — Meente
du ikke, at Hermione var i Dagligstuen? — Nei, nu
huffer jeg — ja, lad os saa gaae ind.

(De gaae ind i Huset.)

Fjerde Scene.

Kitmesteren. Frøken Munk.

Kitmesteren.

Men det er jo standaløst! Og det skulde man
taale ustraffet!

Frøken Munk.

Hvis De blot vilde tillade mig et eneste Ord —

Ritmesteren.

Nei, Frøken Munk, det er en Gressag; der tør jeg ikke vlge en Fodsbred.

Frøken Munk.

Men det Hele forekommer mig slet ikke saa farligt.

Ritmesteren.

Saa hør da bare — lad mig fortælle Dem! Jeg har jo ikke anet det Ringeste om denne Sag. Jeg troede, den hellige Grav var vel forvaret. Jeg kom juft fra Victorine, jeg havde gjort hende de Tilbud, vi talte om, saavel angaaende et Ophold i Karlsbad som angaaende Kjøbet af det store Gods — De forstaaer, qvantsvliis; og hun var nu meget bedre at komme tilrette med. Jeg tør parere, at naar jeg nu vil, kan jeg faae hende til at modtage baade Ridehoppen og Kjøretøiet.

Frøken Munk

(affbes, spottende).

Ja, det troer jeg nok!

Ritmesteren.

Alt dette satte mig i det bedste Humeur — for man vil jo gjerne see et saadant ungt Fruentimmer glad og fornøjet. Men saa træffer jeg en Herre af Selfabet, en meget intim Ven af mig, og han siger,

han vil tale med mig under fire Dine. Og så spørger han mig, om det er sandt, at Victorine og jeg ville have vor Forbindelse. Jeg seer paa Mennsket, og troer, han er ikke ret klog. Men nu fortæller han mig, at det er den almindelige Mening herude at den unge Personnage, denne . . . denne - hvad er det nu han er? — denne Architect lægger an paa min Forlovede, gjør sig vigtig hos hende fort og godt, søger at stikke mig ud. Forestil Dem hvordan jeg blev tilmode! Gud straffe mig, det var som om jeg fik en Spand koldt Vand over Hovedet. Hvor kunde jeg tænke mig, at en saadan Karl havde den Driftighed!

Frøken Munk.

De kan troe mig, alt dette opløser sig til ganske almindeligt Galanteri.

Ritmesteren.

Nei, Frøken Munk, saaledes maa De ikke tale. Her er Spørgsmaalet om en Andens Forlovede. De maa en ærefjær Mand holde sig fra. Han skal staa mig til Regnskab, det forstår jeg Dem. Han skal lære mig at kjende.

Frøken Munk.

Jeg vilde blot ønske, at De ikke vilde overhøre Dem. De kan derved skade baade Dem selv og Victorine.

www.libriol.com.cn Ritmesteren.

Vær De kun ganske rolig. Jeg har en meget god
Methode at stille mig ved deslige Affairer.

Femte Scene.

De forrige. Holgersen. Frederik. Siden Victorine.

Holgersen

(ved Udtrædelsen af Havestuen).

Men det var jo et stort Tab, om disse Tegnin-
ger vare bortkomne.

Frederik.

For mig er det uopretteligt; det er flere Mårs
Arbejde.

Ritmesteren.

Der er han min Sjæl. (Rørmer sig Frederik.) Hr.
Nordberg, hvis det er Dem beklægt, udbeder jeg mig
en Samtale.

Frederik.

Med Fornøjelse.

Ritmesteren.

Det er Dem ikke imod, at der er en Fremmed
tilstede?

Frederik.

Jeg har ikke saa lige Hemmeligheder for denne
Herre.

www.libtool.com.cn Ritmesteren.

Saa vil jeg sige Dem — og det gjør mig ondt, at Omstændighederne tvinge mig til at sige det ligesud: Deres Opsørsel i min Fru Svigermoders Hus stemmer ikke med hvad man kan forlange af en ærefjær Cavalleer.

Frederik.

Saa?

Holgersenⁿ
(affbød).

Hvad betyder det?

Ritmesteren.

Saa meget mindre som man har modtaget Dem med saa stor Godhed og Overbærenhed, at det vist overgaaer hvad De kunde gjøre Fordring paa.

Frederik.

Maaſkee De forklarer Dem nøiere.

Ritmesteren.

Meget gjerne. Det kan ikke være Dem ubekjendt, at jeg allerede en Tid har været forlovet med Comtesse de Seensfeldt.

Frederik.

Det er mig ikke ubekjendt.

Ritmesteren.

Jeg vil da spørge Dem, om De troer, at en Mand, der har Ære i Livet, kan gaae hen og lægge

an paa en saadan Dame, søge at gjøre hende afspenstig fra Pligt og Løfte til hendes retmæssige Trolovede. Det er paa min Sjæl som jeg vilde sige: En har kjøbt et Huus, en Gaard, lovligt, med alle Formaliteter; og nu kommer en Anden og vil gjøre Overbud.

Frederik.

Hr. Ritmester, jeg vil for det Første gjøre Dem opmærksom paa, at det er ikke mig, der har søgt den Beenseldtste Familie. Man har udbedt sig mit Romme, man har inviteret mig; og jeg kunde da nok gjøre Forbring paa at behandles med Høflighed eller Godhed, eller Overbærenhed, eller hvad De ønsker at kalde det. Dernæst: turde jeg spørge, hvem er den Herre, der ikke har Åre i Livet, og der har gjort Komtesken „afspenstig“ fra sin Pligt, som De behager at udtrykke Dem —?

Ritmesteren.

Det er saa min Sjæl Dem, min Herre!

Frederik.

Saa? Hvorfra har De denne smukke Efterretning?

Ritmesteren.

Hvorfra jeg har den? De kan spørge hvem De vil af Selskabet. Der er blandt Alle kun een Mening.

Frederik.

Jeg er bange for, at De har ikke forstaaet Vedkommende rigtig. Men tillad, hvis jeg nu havde

undskyldt mig med, at Deres Forlovelse var mig
kjendt?

Ritmesteren.

Men det kan De ikke undskyldte Dem med.
er Noget, alle Mennesker ere underrettede om.

Frederik.

Men hvoraf skulde jeg vide det? Paa
tesken var det ikke at mærke. Isald Hr. Ritme
vil huske sig lidt om, saa maa De nok selv til
at Comtesken idag ikke har søgt Dem, men fr
sthet Dem.

Ritmesteren.

Hvordan — hvad siger De —?

(Der kommer Victorine ind og bliver lyttende staaen
i Baggrunden.)

Frederik.

Herom er der maaskee bleven talt i Sel
At jeg skulde have søgt at fortrænge Dem fra
Forlovede, har ikke Een sagt, har ikke Een t
sige; og hvert Ord, som De, Hr. Ritmester,
Anledning har tilladt Dem at yttre, er fra Et
Sibst Usandhed.

Ritmesteren.

Usandhed til mig? Min Herre, De er en
sensuf, en Windbeutel —

www.frederik.com.cn

Vogt Deres Tunge, jeg raader Dem det!

Holgersen

(affbes til Frederik).

Frederik, lad denne Strid fare!

Froken Runt

(affbes til Ritmesteren).

De har lovet mig, De vil ikke overlelle Dem.

Victorine

(træder imellem Ritmesteren og Frederik).

Om hvem taler de Herrer? Er det mig, der
er den Hæder at være Gjenstand for en Samtale i
et udvalgt Selskab?

Ritmesteren.

Ja, det maa De nok spørge om — det er en
umdriftighed uden Mæge. Denne Herre hober at
afstaae, at vore Fremmede idag have besværet Dem
at ville træde tilbage fra Deres Løfte til mig;
han bilder sig ind, det er ham, De har kastet Deres
ord paa.

Frederik.

Er. Ritmester, jeg udbeder mig, at De holder
fast til Sandheden. Jeg har ikke ladet et Ord falde
i hvad jeg bilder mig ind eller ikke.

Da er det min Sjæl dog Deres Mening. I for skulde De ellers komme med Deres imperti Paastande om Comtesseu?

Frederik.

Gengang for alle, dersom det ellers er u at tale saaledes til Dem, at De kan forstaae de

Ritmesteren.

Vil De fornærme mig, Herre? Jeg se Dem, vil De fornærme mig?

Victorine.

Men er det mig ikke tilladt at faae et indført? Man skulde dog troe, at denne Strid tsær mig.

Ritmesteren.

Ja, tael De, Victorine! De er den næ bertil.

Victorine.

Om vore Fremmede eller Hr. Nordberg an at jeg vil træde tilbage fra mit Løfte, kan væri ganste ligegyldigt. Udfaldet skal vise, at der h har været Tanke eller Tale derom.

Ritmesteren.

Der kan De høre, min Herre!

Dg allermindst kunde det falde mig ind, at ville
 taae i et andet Forhold til Hr. Nordberg, end et
 Imidlertid Høfligheds. Thi det er jo ingen Hemme-
 ighed, at Hr. Nordberg selv er forlovet, og altsaa
 gesaa godt som jeg bundet ved sit Ord. Jeg skulde
 a troe, at denne Uenighed, som ganske unyttig, maa
 lde bort af sig selv. (Til Ritmesteren.) Jeg udbejder
 dig Deres Arm. (Vil bortfjerne sig.)

Frederik.

Tillad . . . blot et Dieblit! — Comtesen har
 g ikke et Ord at sige til. De maa ganske rigtig
 lb allerbedst vide, om det omtalte Rygte har havt
 rund eller ikke. Men af Dem, Hr. Ritmester, der
 r tilladt Dem personlige Fornærmelser, venter jeg
 a Fyldestgjørelse, De som Mand af Værd skulder
 g.

Ritmesteren.

Jeg er til Deres Tjeneste, hvor og naar De
 fter det. (Han og Comtesen gaae.)

Holger sen

(betyrmet).

Frederik, hvad tænker du paa!

Frederik.

Der var ingen anden Udvei. Han skal endnu
 ag staae mig til Ansvar. (Gaar.)

Grafen Runt.

See endelig til, De kan tale ham tilrette. !
 skal gøre Mit hos Mitmesteren.

Solgersen.

Jeg frygter for, der er Intet at gøre ved d
 Sag. (De gaae hver til sin Side.)

Fjerde Act.

(Høvedpartiet fra de forrige Acter.)

Første Scene.

Victorine og Frøken Munk komme ind.

Victorine.

Er du nu færdig?

Frøken Munk.

Ja.

Victorine.

Saa vil jeg med saa Ord svare dig, at jeg Intet har at bebreide mig. Jeg kan ikke gjøre for, hvad saadan en ung Herre sætter sig i Hovedet, og hvad Andres Dagtaelse falder paa at opdigte. Striden mellem ham og Arnsteht er ubehagelig. Men jeg maa holde mig derfra; det er en Sag, der ikke vedkommer mig.

Frøken Munk.

Kan du med god Samvittighed paastaae, at den ikke vedkommer dig? Har du ikke selv ved din Ad-

færd idag givet Anledning til den Mening, at du vilde bryde med Arnstedt?

www.libtool.com.cn

Victorine.

Aldeles ikke. Mellem Forlovede kan der snart komme en Kurre paa Traaden. Men det berettiger hverken Nordberg eller Nogen til at udbrede et saa nærgaaende Rygte. Men maatte jeg desuden spørge, hvad jeg skulde gjøre ved denne Sag?

Froken Munk.

Det er Arnstedt, der har brugt fornærmelige Udtryk mod Nordberg, saadanne Udtryk, som jo ingen Herre tør lade gaae uændsede hen. Kan du nu paa en god Maade forestille ham, at han i dette Punkt har Uret, og bevæge ham til en Erklæring, f. Ex. at disse Ord undslap ham i Gidsighed, saa troer jeg, at denne ulykkelige Duel endnu kunde forebygges.

Victorine.

Ja, det har du rigtignok Ret i. Men troer du, at Arnstedt, der er udfordret, vil gjøre det første Skridt, eller at han som Militair kan gjøre det? Og det skulde jeg foreslaae ham? Nei, den Commission maa du rigtig forstaae mig for.

Froken Munk.

Victorine, du har Forstand nok til at indse, hvordan Sagerne staae. Du har brugt Nordberg som

et beqvemt Redskab til at give din Brede paa Arnsteds
Luft; og nu tager du ikke i Betænkning at offre ham.
Du veed bedre, at han er meget for god til at kunne
taale en ærekrænkende Behandling. Arnsteds, der er
godmodig af Natur, behøver kun et Ord af din Mund
for at overbevises om det Samme.

Victorine.

Jeg har allerede sagt dig det: efter den Vending,
Sagen har taget, kan jeg mindst af Alle blande mig
deri. Det er mit sidste Ord. (Gaar.)

Frøken Munk

(ene).

Ja, jeg ventede mig ikke Andet. Halvveis er
jeg bange for, at hendes Forsængelighed føler sig
migret ved en Duel, der finder Sted for hendes
Skyld. (Manon kommer ind.)

Anden Scene.

Frøken Munk. Manon.

Manon.

Lante Mathilde, jeg veed slet ikke, hvad jeg skal
foretage mig i Eftermiddag.

Frøken Munk.

Har du Intet at læse over paa?

www.libtoManon.cn

Jeg er færdig — med Altsammen. V
der ikke kjøres i Skoven idag?

Froken Munk.

Nei, min Pige, der er kommet Noget
Arnsted kan ikke.

Manon.

Ja, han og alle de Andre har saa travl
Veed du hvad han har gjort? Jeg er saa f
derover.

Froken Munk

(forundret).

Hvad har han gjort?

Manon.

Han har bundet Cartouche i Stalden, for
altid løber efter ham. Og idag, siger han, sl
etsteds hen, hvor Cartouche ikke kan følge med

Froken Munk.

Nu, saa gjør han jo rigtigt i at binde h

Manon.

Det veed jeg nok. Men det seer saa i
ud, og Cartouche vil saa gjerne være løs. I
slet ikke taale at sec paa ham. Han længes saa
efter Arnsteds. Veed du hvad, Tante, jeg er
bange for, at Cartouche holder mere af ham end

Frøken Munk.

Ja, idag maa du finde dig i, at din Hund er bunden. Du kan saa længe løbe om i Haven, eller gaar op til Jomfruen.

Ranon.

Ja, det kan jeg. Men — tør jeg ikke engang imellem gaar ned til Cartouche?

Frøken Munk.

Det maa du nok.

Ranon.

Laf, Lante. Det trøster ham altid lidt, naar jeg er hos ham. (Gaar.)

Frøken Munk.

Hvis denne Duel endelig skal finde Sted, saa vilde jeg ønske, at Hermione kunde forblive uvidende derom, indtil den var overstaaet. Men det er vel ikke at tænke paa i det Nu.

Tredie Scene.

Frøken Munk. Holgersen.

Holgersen

(fra en af Havens Gange).

Jeg har søgt Dem, Frøken Munk; De kan vel begribe, hvorfor. Bringer De os nogen Trøst?

Froken Munk.

Nei, desværre.

www.libtool.com.cn Solgersen.

Om! Ikke?

Froken Munk.

Og De troer ikke, at Hr. Nordberg kunde overtales til at indlede en Forsoning?

Solgersen.

Det kan han ikke. Han er bleven for brødt fornærmet. I hans Sted havde jeg heller ikke handlet anderledes. Han har nu skrevet til Ritmesteren og fastsat Stedet og Tiden. Om en lille halv Time gaaer det for sig — paa Pistoler — ikke langt herfra, paa et affides Sted i Haven, der vender ud mod Stranden.

Froken Munk.

Hvilket Ansvar, at handle saaledes med sit og Andres Liv, og det for et Par ubesindige Ord!

Solgersen.

Det er ikke for disse Ords Skyld, det er for den Ringesagt, der hæfter ved en Mand, naar han taaler dem. Vi maae Alle høre os for Andres Mening om os.

Froken Munk.

Ja, vi Fruentimmer have ondt ved at sætte os ind i det. Men den stakkels Hermione, hvorledes har hun det? Er hun allerede underrettet —?

Det troer jeg ikke. Hun forlod sine Bærelser for en Times Tid siden, men hvor hun gik hen, veed jeg ikke. Der kommer min Søster; maaskee hun veed . . .

Fjerde Scene.

De forrige. Agathe, der kommer fra en af Havens Gange.

Holgersen.

Har du ikke seet Hermione?

Agathe.

Jeg kommer just nu fra hende. Jeg var gaaet ned til det gamle, runde Lysthuus og saa hende til Baggaarden. De skulde til at trække en ny Vogn ind. Det er Ritmesterens Vogn. Den har han kjøbt. Saa kom Hermione og satte sig ind i Lysthuset, men hun kunde ikke see mig. Hun havde taget Frederiks Breve med sig, og dem læste hun i — jo, det var Frederiks Breve, for andre har hun ikke.

Holgersen

(utaalmodig).

Naa, hvad saa Mere?

Agathe.

Ja, dem læste hun i — og saa græd hun —
 det pleier hun ikke, for hun er ikke saa blødhjertet.
 Og saa sa'e hun — det hørte jeg, for hun talte høit
 med sig selv, det gjør hun undertiden — hun sa'e,
 hun vilde tage Livet af sig, for Frederiks Skyld.

www.libtool.com.cn

Tage Livet af sig? Hvad er det for ©
kommer med!

Froken Munk.

Det er da vel ikke muligt!

Agathe.

Jo, det sa'e hun. Jeg syntes, hun talte
tage Gift ind.

Holgersen.

Gift? Staae nu ikke der og fortæl os
som hverken er fisken eller fisken.

Agathe.

Ja, maaskee hun vil kaste sig i Brønden
har saa Mange gjort. Der var en Lørvebo
kom hjemme, hans Kærester kastede sig i en
og hun kom aldrig levende op. Men Brøn
er jo ikke saa dyb.

Holgersen.

Præk! Ristepæk! Der er ikke et Ord
hvad du fortæller. Tage Livet af sig! Det gj
ikke saa let.

Froken Munk.

Men man kan dog ikke vide —

Holgersen

(i urolig Bevægelse).

Om! Om! (Til Agathe.) Gik du da ikke
hende og talte hende tilrette?

Jeg vilde just til det — men saa kom de med
Vognen . . .

Holgersen.

Aa, Gud hjælpe os! (Til Brosten Munt.) Ja, hendes
Bereining kan man ikke stole paa. Hvilken Galssab,
om det var sandt! (Affibes.) For Frederiks Skjld —
maaskee har jeg selv givet Anledning dertil, da jeg
før talte med hende! (Hoit.) Vi maae gaae, vi maae
søge hende op. (Til Agathe.) Stig os da bare, om
hun endnu er i Lyfthuset?

Agathe.

Jo, det er hun nok — for hvor skulde hun ellers
være . . .

Holgersen.

Men saaer du da ikke, om hun gif derfra?

Agathe.

Jo, det er sandt, hun gif derfra — for da jeg
kom derind, saa var der Ingen.

Holgersen.

Hm — man kan springe i Flint over hende!
(Til Agathe.) Giv os dog engang et fornuftigt Svar,
og husk paa, at det gjælder et Mennekses Liv. Er
hun der endnu, eller er hun der ikke?

Agathe

(grædende).

Jeg har jo sagt dig — men du er saa urimelig . . .

www.libtool.com.cn
 Holger sen.

Sa, lad os gaae, Frøken Munk, og see til at søge hende op. Man kan blive forstyrret over de Mennesker!

(Han og Frøken Munk gaae bort gennem Haven.
 Agathe følger bag efter dem.)

Femte Scene.

(Værelset hos Holger sen.)

Døren til Haven er lukket.

Hermione træder ind fra Havedøren.

Mit Hoved er tungt. Jeg har ikke haft godt af at gennemlæse disse Breve. Bedre, om jeg havde sendt dem ulæste tilbage til Frederik. De første Breve — hvor kjærlige, hvor berusede, hvor længselsfulde! Og efter saa Mars Forløb, alt som han selv udviklede sig og modnedes — af, det synes som om hine Følelser med det Samme faldede og afløstes af andre, af nye Indtryk, der ikke havde Plads for de ældre.

Der er saa lidt Trost i den menneskelige Natur. Vore kjæreste Tanker stifte eller vise sig uholdbare. Om ogsaa jeg kunde saaledes stifte? Om Alt, hvad jeg her har elsket og været tro, med Marene kunde falme hen for mig? Var det da ikke bedre at

forlade Livet inden det gik, for at jeg ikke skal ankomme blødt forarmet og forladt, med Intet, jeg fører med mig, med ingen Erindring, intet Haab, med Intet, jeg attraaer og søger!

Selv mord er Synd — det har jeg hørt fra min Barndom af. Det er en Forshyndelse mod de guddommelige Love, og det vil straffes, naar der i hiint ubekjendte Land holdes Dom over os. Dom? Hvad skal da dømmes? hvad straffes? Dette Legem, der her kan lide og pine, men der opløses og bliver til et Intet før det kommer i Graven? Skal Angst og Skræk være min Straf? Kan da min Aand ængstes, naar den er fri for dette Legem, der er alle Ångstelsers Bugge?

Naar jeg tager Tollen af denne lille Flaske, da dræber mig Dunsten af den stærke Gist, blot naar jeg indaander den — øieblikkeligt! Saa let og hurtigt er Overgangen til hiin hemmelighedsfulde Tilværelse! I dette lille Rum, af bløde tynde Glasvægge indesluttet de mægtige Aander, der med eet Slag standse Legemets guddommelige Livskraft, rykke alle Drev og Hjul fra hverandre, og flygte afsted med Sjælen. Hvorhen? Ja, det erfarer jeg da! Allerede for at faae denne Gaade løst var det værdt . . . Hvorfor tøver jeg da? Hvor snart er ikke denne Toll taget af! Hvorfor skjælver jeg, og er bængstet, og

mit Mandebudstændig. Er det Synden, der knuger mig? Er det forsmædeligt hvad jeg har fore?

O hemmelige, usynlige Magter, der raade over Liv og Død, over Tid og Evighed, forstyr mig ikke, fordi jeg kommer, uden at være kaldet! Lader mig komme, mens min Sjæl endnu er fuld af Ederes himmelske Herlighed, inden den er udmattet af denne Verdens Nød, inden den har mistet hvad der var dens Helligdom. Her er mit Værk endt, her har jeg Intet mere at gøre. Lader mig da imod, og lader mig fuldendes i en bedre, stillere Verden!

Sjette Scene.

Hermione. Frøken Munk.

Frøken Munk
(endnu i Indgangen).

Hermione!

Hermione.

Kjære Frøken Munk!

Frøken Munk
(der er ilst hen til hende).

Det er dog vel ikke sandt hvad man har sagt mig? De vil forstyre Dem mod Dem selv, mod Deres skønne Ungdom, og bebrøve Deres Slægt og Venner — nei, det kan De ikke ville! De kan ikke opgive Deres Tillid til Forsynet.

www.elibronline.com.cn

Ah, kjæreste Veninde!

Froken Munk.

Hvad holder De der i Haanden? Giv mig denne Glæde — De har engang blift mig den, De har fortalt mig om dens stræffelige Virkninger . . . (Tager den fra hende.) Det er forfærdeligt! Saavidt skulde det komme!

Hermione.

Mit Hoved! Alting værter derinde!

Froken Munk.

Der nærmer sig Nogen — gaae ind i Deres Værelser og søg at komme til Ro — læg Dem ned og hvil Dem, tjen mig deri! Gjør det, kjære Hermione! Jeg skal snart komme ind til Dem. (Hører hende ind i hendes Værelser.) Det er Frederik, der kommer. I dette Dieblis skal hun dog ikke see ham.

Syvende Scene.

Froken Munk. Frederik.

Frederik

(træder hurtig ind, men standser ved at see Froken Munk).

Ah, Froken Munk — vi har den Gre — De har vel ikke seet min Onkel hernebe?

Froken Munk.

Jeg troer vist, han kommer ret snart. Vi filtes ad i Haven.

www.libtobacco.cn Frederik.

Saa vil jeg vente paa ham. (Efter et lille & Det smerter mig meget, at det venlige Forhold vi stod til Deres Familie, saa uventet er blev styrret, og uden at endnu Nogen kan vide de lige Resultat. Men jeg haaber, at jeg i det i Deres Dine tør ansee mig for retfærdiggjort.

Froken Munk.

Bisællig. Dog vilde jeg ønske, at De fra Færd havde taget lidt Hensyn til Ritmesterens at være paa. Et hastigt Ord, der let kan u En, regner han selv ikke saa høit, og vilde uden have taget det tilbage.

Frederik

(ryster paa Hovedet).

Froken Munk.

Ja, dette skal aldeles ikke være sagt som breidelse. Men det vilde være godt for alle om en fredelig Udsoning var mulig — især Persons Skyld.

Frederik.

En Person? Hvem mener Frøkenen?

Froken Munk.

Hermione.

Frederik.

Veed hun det allerede?

Frøken Munk.

Jeg troer det ikke; og det var vist ønskeligt, om det for det Første blev holdt skjult for hende. Hun var desforuden — men det veed De formodentlig — lidt meget i denne Tid.

Frederik

(efter et Øjeblik).

Frøken Munk, De er Hermiones Veninde, De afholder hendes Fortrolighed — det skulde gjøre mig lidt, om De bedømte mig falsk. Det kan være, at jeg ikke altid har behandlet hende rigtigt, thi endt jeg ved intet Punkt, hvor jeg kunde have handlet anderledes. Dette Liv griber med saa mange, saa forskellige Interessier; og det kan saaledes let ske, at en enkelt Interesse, der engang var os dyrebare, kan komme til at staa i Skygge. Det er vist, at jeg for noget Truentimmer har næret de Høielser som for Hermione. Men da jeg efter fire Aars Fraværelse kom hjem fra min Reise, med forandrede Anseelser i saa mange Retninger, da fandt jeg hende —

Frøken Munk.

Uforandret? Og det kan De undres over? eller kan De ønske anderledes? Vi Truentimmer ere alle bestemte til at gennemgaae saa store Crisis som ægterne. Vi udvikle os titligt, og staae i en meget og Alver ind i den Retning, hvorfra vi siden ikke

lettelig afvige. Deres Onkel, veed jeg, har flaget over, at Hermione spælsætter sig altfor meget med at tegne og male, uden at bekymre sig om Husets Bestyrelse. Ganske billig er denne Dadel ikke. Jeg vil ikke tale om, at hendes Stilling og Formue ere saaledes, at hun godt kan overlade de huuslige Synter til Andre. Men er hun ikke fra Barndommen af tilholdt til at udøve Kunsten? Og har ikke maaskee De, Hr. Nordberg, bidraget meest til at nære denne Tilhøielighed hos hende?

Frederik.

Det kan vel være. Men mine egne Bemærkninger ere ogsaa nærmest gaaede ud paa, at Hermione med for stor Tensidighed og ligesom med Glib affjær sig fra al Berøring med Omverdenen. Dette kan dog ikke være godt. Hvad hendes Tegnen og Malen angaaer, da har jeg kun ytret den Frygt, at hun drev dette Liebhaveri for vidt, eftersom det dog sandsynligvis ikke vilde føre til Noget. Damernes Dilettantisme maa man en lille Smule opponere imod.

Froken Runk.

Men er det en saa afgjort Sag, at den hos Hermione ikke vil føre til Noget? Om jeg nu kunde overtyde Dem om det Modsatte?

Frederik.

Jeg veed ikke hvad De sigter til.

Frøken Munk.

Ja, jeg har vel egentlig ikke Ret til at røbe en Hemmelighed, der er betroet mig. Men i dette Tilfælde vil jeg dog ansee det for velgjort. Erindrer De et Maleri, der blev indleveret til den paatænkte, store Udstilling, og der forestillede den blinde Velfar med et Barn, en Hund og nogle Omstaaende?

Frederik.

Det husker jeg meget godt og har ofte omtalt det. Det var fortræffelig malt, og af en ualmindelig dyb og poetisk Composition. Men dette Maleri kan dog ikke . . .

Frøken Munk.

Jo, Hr. Nordberg, Hermione har virkelig malt det, og det undrer mig, at De ikke har kunnet gjenkende den lille Manon i Barnet, der staaer ved Siden af Hunden.

Frederik.

Manon — javist er det Manon! Men er dette Maleri virkelig af Hermione? Det er jo ifandheb mærkværdigt. Saa har hun jo allerede naaet et Maal, der fortjener den største Paaskjennelse. — Men hvorfor har hun arbeidet saa hemmeligt derpaa, hvorfor ikke betroet mig det, og hvorfor nu tilsidst taget det tilbage fra Udstillingen?

Frøken Munk.

Ja, Hr. Nordberg, heri ligger netop det Smer-

tellige for den stakkels Hermione. Under Deres Fraværelse bildte hun sig ind, at jo mere hun uddannede sig for denne skønne Kunst, des snarere vilde hun være op til Dem; og med dette Maleri, der blev indleveret kort før Deres Ankomst hertil, tænkte hun at fæste Dem en behagelig Overraskelse. Hver af hendes Tanker har været hos Dem, mens hun malte det, og enhver Bamselighed fik hun Mod til at overvinde ved Haabet om Deres Bifald. Men — tilgiv, at jeg siger Dem det — De har nok fra Begyndelsen ladet Dem altfor skaanseløst mærke med, at De ikke yndede hendes Sysslen med en Kunst, der jo rigtignok maa finde sig i megen Dilettantisme. Hun har snart maattet erkjende, at det var ikke paa den Maade hun kunde forstikke sig Deres Kjærlighed; at hendes Ungdoms-Ven nu misbilligede en Stræben, han selv havde ført hende ind paa. Vil De saa undres over, at hun er geraadet i Splid med sig selv, og nu mindre end før har følt sig stikket til at leve for Verden? at hun tabte Støttepunktet for sit Liv, mistvivlede om sit Kald, og i denne Stemning baade tog sit Arbeid tilbage fra Udstillingen og lod det blive en Hemmelighed for Dem som for Andre, at hun havde udført det —?

Frederik.

Jeg fatter det — og jeg er næsten bange for, at jeg har gjort Hermione stor Uret.

Hun er vistnok af et eget Naturel, og uden en stærk Overbærenhed, uden en dyb Erkjendelse af hendes ualmindelige Egenheder, vil De altid finde nok at udsætte paa hende. Men denne Erkjendelse tør jeg vel vente af en saa erfaren og forstandig Mand som Dem. Kan det tillades mig at give Dem et Raad, da — tag hende snarest muligt bort fra hendes nuværende Omgivelser, der deels ere for indskrænkede, deels virke forstyrrende og forvirrende ind paa hendes Sindstemning. Men De maa ikke vente nogen pludselig Forandring, der ligesaa lidt er at vente af hende, som af nogen anden god og selvstændig Natur.

Frederik.

Har jeg da virkelig misstjendt hende? Har jeg — ja, det er ikke usandsynligt — har jeg ved min Hjemkomst været saa spselsat med mig selv, at jeg ikke har havt det rette Blik for min Ungdoms Lege-søster? I alle Tilfælde, Frøken Munk, jeg takker Dem for, at De har gjort mig opmærksom paa den Vei, jeg bør tage. Der er Ingen, der kan vide sig sikker for at rives hen af vildfarende Illusioner, og jeg har heller ikke været fri derfor. Men jeg har allerede betalt mine Lærepenge og tør maaskee nu anfæ mig for helbrede.

www.libriodori.com
 Fruen Munk
 (affides).

Ja, Victorine forstaaer den Kunst, at hel
 Folk for deres Illustioner.

Ottende Scene.

De forrige. Holgersen.

Holgersen
 (til Fruen Munk).

Jeg kan ikke opdage et Spor af hende.

Fruen Munk.

Hun er her, som jeg strax formodebe. Si
 nylig gaaet ind i sine Værelser.

Holgersen.

Og De har talt med hende?

Fruen Munk.

Ja — og jeg troer at kunne berolige Dem

Holgersen.

Lænte jeg det ikke nok! Det var Naas og
 Snaa min Søster kom med.

Fruen Munk.

Nei, desværre, det var det neppe.

Holgersen.

Ikke? Sm, hm!

Frederik.

Men hvad taler De om?

Det er Galskab — men af Hermione kunde man nok vente sig det.

Frederik.

Forklar blot —

Holgersen.

Det er hverken Meer eller Mindre, end at hun laer om med den Tanke, at berøbe sig selv Livet.

Frederik (forfærdet).

Hermione! — Men hvad har bragt hende paa denne uhyggelige Beslutning?

Holgersen.

Ja, sandt at sige, troer jeg, det er for din Skyld.

Frederik.

For min Skyld! Jeg Elendige! — Jeg vil strax le med hende.

(Gaar ind i Hermiones Værelse.)

Holgersen

(rykker paa Hovedet).

Ja, hvad skal alt dette føre til!

Froden Munk.

Jeg haaber til Gud, at det vil føre til noget godt. Det har netop været mit Ønske, at Deres Leve vilde udsone sig med hende, inden han gjør et alvorlige Skridt, der forestaaer.

Holgersen.

Ja, denne forbistrede Duel! Frederik er ligesaa

lidt at bevæge som Ritmesteren. Om et Dvarteer er maaskee en af dem ikke mere blandt de Levendes Tal, og Gud veed, hvem. Frederik skyder hyperligt; han har været øvet deri fra sine Drengenaar. Men Ritmesteren skal jo ogsaa skyde godt.

Froken Munk.

Udsalbet staaer i Guds Haand. Vi maae have Tillid og haabe det Bedste. Men undskyld nu, at jeg forlader Dem. Det var egentlig min Hensigt, at gaae ind til Hermione; men det var Synd at forstyrre hende. Der kan Ingen bedre trøste og herolig hende end Den, der nu 'er hos hende. (Sæt hun vil gaae.) Det er sandt, Hr. Nordbergs Tegninger, som vi have favnet, ere omstøder fundne.

Holgersen.

Ere de fundne? Det var jo prægtigt!

Froken Munk.

Men desværre har et Par af dem lidt meget, og ere blevne slemt forkrøllede. Victorine har ladet dem ligge paa en Bænk i Haven, og nu har formodentlig En siddet paa dem. Vi maae see til hvad der er at gjøre derved. (Gaaer.)

Holgersen (ene).

Glemte de kostbare Tegninger i Haven, og siddet paa dem? Nei, denne fine Dame havde ikke passet for Frederik. Hermione — det maa man lade hende

— hun har en anden Respekt for det ligesom. Hun havde passet paa dem som paa en Helligdom. Hm! Hm! Sid vi aldrig har kommet i Rast med disse Mennesker!

(Gaar.

Tiende Scene.

En Udkant af Haven, med enkelte, enestaaende Træer og Udsigt til Søen. Ritmesteren og en Tjener, der bærer en Kasse med Pistoler, komme ind fra venstre Side.

Ritmesteren
(beger ud til højre).

Er det ikke derhenne vi skal mødes?

Tjeneren.

Jo, Hr. Ritmester — ved Poppel-Alleen.

Ritmesteren.

Saa vent lidt, inden vi gaar videre. Hvis der skal komme mig Noget — man kan jo ikke vide, man er kun et Menneske — det kan ramme den ene lige saa godt som den anden — altsaa, naar du seer, at det er ude med mig, saa leverer du dette Brev til Comtesse. (Giver ham et Brev.)

Tjeneren.

Det skal jeg, Hr. Ritmester.

Ritmesteren (affbød).

Victorine skal dog se, at jeg har sørget for hende, selv om vi ikke ere viede sammen endnu. Det

Guds derovre, jeg har kjøbt, skal hun beholde; Faa kan hun sælge det eller hve derovre, ligesom hun selv vil. (Høit.) Har du nu forstaaet mig? Ja, gaar ikke hen og gjør mig Dumheder. Først efter Duellen, og naar man siger dig, det er forbi med mig, leverer du Comtesseu dette Brev. Man skal dog min Sjæl ikke forstrække Fruentimmeret uden Nød. — Naa, har du saa Alting i Orden med Pistolerne? Har du seet dem godt efter?

Tjeneren.

Jo, det kan Hr. Ritmesteren stole paa.

Ritmesteren.

Den unge Nordberg bringer jo sine egne med?

Tjeneren.

Jo, det sa'e hans Opvarter.

Ritmesteren.

Han skal flyde godt, siger man.

Tjeneren.

Ja, han skal træffe paa et Haar.

Ritmesteren.

Saa? — Nu, i alle Tilfælde har jeg det første Skud. Det er en rask Karl, det maa man indrømme, og det skulde gjøre mig ondt, om han kom Noget til. Men det maa nu gaar som det kan. — Kom nu.

(De gaar ud tilhøre.)

Tiende Scene.

Volgersen, siden Frøken Munk, tilsidst Hermione, alle fra venstre Side.

Volgersen.

Det var Ritmesteren — han er paa Bletten; og Frederik, kjender jeg ham ellers ret, vil heller ikke vente paa sig. — Hem! det er en slyng Historie! man kan dog ikke vide, hvad Udfaldet bliver. Om en af dem faldt — om Frederik! Ja, saa kan de andre kaste Jord over mig med — saa er det forbudt min sidste Glæde her i Verden.

(Frøken Munk træder ind.)

Frøken Munk! De her!

Frøken Munk.

Jeg har ingen No havt paa mig. Jeg saae Ritmesteren gaae bort med sin Tjener, og kunde notifikere mig, hvor han gik hen. Gaaer det an, at jeg holder mig her?

Volgersen.

Det gaaer godt an, og længe faaer De nok ikke vente. Frederik kommer vist strax. Jeg tænker, man gaaer ind den anden Vej, for at undgaae Opmærksomhed.

Frøken Munk.

Bliver De da ogsaa her?

www.libtool.co Holgersen.

Nei, jeg maa være tilfede derhenne — saa tung :
det ogsaa falder mig. Der er ingen Secundante.
Naar jeg ikke af egen Tilskyndelse havde givet Distrikts-
lægen et Bink, saa havde der ikke engang været en
Læge ved Haanden. — Men hvem kommer der?

Frøken Munk.

Min Gud! det er Hermione!

(Hermione kommer hastig ind.)

Hermione.

Frøken Munk! Kjære Onkel! Det er dog vel ikke
sandt ... For Himlens Skyld, sig mig, vil Frederik
duellere?

Holgersen.

Na vist ikke! Hvem har bilbt dig det ind?

Hermione.

Agathe har sagt det — og at det skulde være
her i Nærheden ...

Holgersen (affides).

Min Søster — jeg tænkte det nok! — og som
jeg har præket for hende!

Hermione.

Men svar mig, er det ikke sandt? (Til Frøken Munk.)
Lad De!

Frøken Munk.

Hvad kan det nytte, at skjule det længer? —
Det er sandt, min kjære Veninde!

www.betool.com.cn

Frederik ... han vil sætte sit Liv i Bøve, et Liv, som har en saa lys Fremtid! Har da Ingen søgt at faae ham derfra?

Holgersen.

Det gif ikke an, min Vige — han har handlet rigtigt.

Hermione.

Åh, min Gud! kan et saadant Skridt være rigtigt!

Holgersen.

Vær blot ikke saa modfalden! Faren er vel ikke saa stor ... det pleier sjældent at gaae paa Livet. Et lille Strejffud bærer man ikke af. — Men vil du nu lyde mit Raad, saa gaae op igjen. Frosen Munk er nok saa god at ledsage dig. Det duer ikke for Fruentimmer, at være tilstede ved en saadan Heilighed.

Hermione (bestemt).

Nei, Onkel, jeg bliver her — indtil det er forbi.

Holgersen (affedes).

Ja, at faae hende fra det, er nok ikke at tænke paa. (Gaar til Frosen Munk.) Saa haaber jeg, at De bliver hos Hermione. Jeg skal bringe Dem Underretning saa snart jeg kan. (Gaar tilsoire.)

Hermione.

Men hvad har kunnet give Anledning til denne Duel? Frederik stod jo i det bedste Forhold til Deres

Familie; han har uden Tvivl befundet sig vel hos Dem — og nu! (Tøvende.) Har maaskee Comtesse'n nogen Deel deri?

Frøken Munk.

Hun var den fjernere Foranledning. Et taasjet Rygte, der havde udbredt sig, bragte de to Mænd i Ordstrid. Ritmesteren er hidsig og veier ikke altid hvad han siger. Men selve Striden kunde været bilagt med to Ord.

Hermione.

Åh, jeg kunde mærke paa Frederik, at der var Noget, han dultede, men jeg var saa glad, at jeg ikke agtede derpaa. Han var hos mig — i saa, lykkelige Dieblif. O, kjæreste Frøken Munk, han var igjen som i gamle Dage, kjærlig, begejstret, saa god, saa overbærende!

Frøken Munk.

I Sandhed? Saa tag mod min Lykønsning: Med denne Forsoning er et af mine bedste Ønsker gaaet i Opfyldelse.

(Et Skub falder. Begge fare sammen.)

Hermione.

Et Skub! Kom det derhenne fra?

Frøken Munk.

Fat Dem — ja, det kom derhenne fra — men

vi maae give Tid. Deres Onkel har jo løbet at komme
og give os Underretning.

Hermione.

Giv Tid — hvem kan give Tid! Hjertet banker
paa mig som det vilde springe.

Froken Munk.

Men var det dog ikke bedst, vi gik op igjen?

Hermione.

Nei, nei, jeg maa blive ... Lad os lytte ...

Froken Munk

(affides).

Her maa man haabe, at Himlen har Barmhjer-
tighed med Menneskernes Daarligheder.

Hermione.

Hørte De Intet? Jeg er saa forvirret ...

Froken Munk.

Nei, endnu ikke. Men, kjæreste, lad os dog
hellere gaae ...

(Der stydes paany.)

Hermione.

Igen!

Froken Munk.

Dennegang var det Hr. Nordberg, der skød. Det
første Skud har altsaa ikke truffet ham.

Hermione.

Troer De? Troer De virkelig?

www.liliput.com.cn

Froken Munk.
Ja, jeg veed, Anstædt havde det første G.
Derolige Dem da — hav Tillid til Forsynet.
er Alt hvad der staaer i vor Magt.

Hermione.
Skal der da stydes mere?

Froken Munk.
Jeg veed ikke — men jeg vil ikke haabe det.

Hermione.
Der er et Sted nær herved, hvorfra man
oversee hele Pladsen. Lad os gaae derhen.

Froken Munk.
Nei, nei, det tør jeg ikke raade Dem.

Hermione.
Men denne forfærbelige Uvisshed!

Froken Munk.
Aligevel — hav Taalmodighed!

Elleve Scene.

Hermione. Froken Munk. Manon. Strax derpaa følger

Manon
(Kommer løbende fra højre Side, grædende og vridende sine Hænder)
Tante Mathilde! har du hørt det? De har d.
ham! Er det ikke straffeligt!

Froken Munk

(angstelig).

Hvem har de dræbt?

Manon (som før).

De har stukket ham — han er død!

Hermione.

Men tæll dog, Manon! hvem er død?

(Holgersen kommer ind, fra Døtre.)

Manon

(løber hen til Holgersen).

Er han virkelig død? Kan han slet ikke leve?

Maa jeg ikke nok see ham endnu engang?

Holgersen.

Så, gaae kun, mit Barn!

(Manon gaaer.)

Froken Munk.

Tæll, Hr. Holgersen, er virkelig Nogen af dem falden?

Holgersen.

Nei, Himlen være lobet! Alt er forbi, og de ere begge udsatte.

Hermione.

Han er frelst! Frederik er frelst! O, jeg maa hen til ham!

(Hter ud.)

Froken Munk.

Men hvad meente da Manon?

H. Herp: Dram. Børster. II.

8

www.libtool.co Solgersen.

Det stakkels Barn! Ja, nu skal De høre. Ritmesteren skød først, og det lod til, han havde det alvorligt isinde. Ruglen gik tæt forbi Frederiks Hoved og streifede Hatteskæggen. Derpaa, ligesom Frederik havde lagt an, kom Ritmesterens store Hund farende ind paa Bladsen, og sprang i fuld Glæde op paa sin Herre. I det Samme gik Skuddet af, og den stakkels Hund faldt om, truffet i Ryggen. Men den fælske sin Herres Liv.

Froken Munk.

Nu har jeg hørt! — Men Cartouche var jo bundet.

Solgersen.

Men Manon havde løst den. Hun kom løbende bag efter den, og forklarede paa sin besynderlige Maade, at den havde lovet saa bestemt, ikke at rende fra hende. Naturligvis sled den sig løs, saasnart den saae sin Herre.

Froken Munk.

Og dermed endte Duellen?

Solgersen.

Ja, Ritmesteren paastod, at dette Skud ikke kunde gjælde, men Frederik erklærede sig tilfredsstillet, jeg traadte imellem, og de to Mænd rakte hinanden Haanden.

Frøken Munk.

Nu, Gud ske lov, saa har Ulykken dennegang faaet
vor Ubestidighed.

Tolste Scene.

Holgersen. Frøken Munk, Frederik og Hermione, der
komme ind fra høire Side med Manon imellem sig.

Frederik

(til Frøken Munk).

Vi bringe Dem her den stakkels Manon. De
maa see til at trøste hende.

Manon.

Tante! hvad skal der nu blive af mig, naar
Cartouche er død?

Frøken Munk.

Du maa ikke være saa bedrøvet, mit kjære Barn.
Du kan blive syg deraf.

Manon.

Men naar du havde seet Cartouche, hvordan han laae
og trak Veiret og vilde slkke min Haand, men kunde
ikke, saa var du ogsaa bleven bedrøvet. Han var
ganste bleg. — Og nu er han død og kan slet ikke
røre sig; og han kan ikke mere følge med mig ...

Frøken Munk.

Sa, min Pige, men man skal dog ikke sørge saa
meget over en Hund.

Manon.

Lante, du har selv sagt engang, naar man bærer sine Venner, man kommer man ikke igjen, man skal ikke mere se gjøre Regnskab for sine Handlinger, de gode og de flette. Hører du, Lante! Cartouche kommer aldrig igjen, han skal aldrig see sine Venner, og han skal aflægge Regnskab for sine Handlinger — hvor kan han det? (Vridende sine Hænder.) Nei, det kan han jo slet ikke.

Frøken Munt.

Grød nu ikke saa meget, saa er du en god Pige. Vi skal see til at fornøje dig hvormed vi kan. Du har jo saa længe ønsket dig en smuk Elviels Hat. Den skal din Moder lade sye til dig.

Manon

(terrer sine Hænder).

En brun Elviels Hat? med Fjer paa?

Frøken Munt.

Ja, min Pige, ganske som du har ønsket den.

Manon.

Ja, Lat — naar Moder vil være saa god. (Grædende igjen.) Nei, Lante, jeg bryder mig ikke om hatten, jeg vil ikke have den. Hvad skal jeg nu med den? Naar Cartouche er stød, til hvem skal jeg saa vise den?

www.libgen.org

Hvornæd ſkal jeg dog berolige hende!

Holgerſen.

Lad De mig følge hende op. — Kom, min Pige, gaae du med mig. Saa kan du paa Veien fortælle mig om Cartouche; du huſter nok, jeg har kjendt din Kammerat, og fatte Priis paa ham.

Manon.

Ja, det huſter jeg nok. De var ſaa god mod ham.

Holgerſen.

Saa kom, ſkal jeg følge dig.

Manon (neier).

Mangetak, naar De vil være ſaa artig. — Tante, kom ſnart efter. Jeg er ſaa bedrøvet.

(Hun gaaer med Holgerſen.)

Frøken Munk.

Derſom de mørke Magter, vi ſtundom troe at ane, have forlangt et Offer, da maae vi ikke ſmile over den ſtakkels Hunds Død. Den ſønderriver det kjærliſte Forhold, og vil for lang Tid efterlade en Smerte i Manons barnlige Sjal. Men hun har Fremtiden for ſig, og andre Indtryk ville forjage dette. Vi, kjære Venner, ville takke Himlen for, at det Offer, den har krævet af os, afhænger alene af vor egen, bedre Bevidſthed.

Ja, Isandhed, Hermione, et hengivent, pænende Sindelag, det er det Offer, jeg er dig i og med glad Hjerte kan give.

Hermione.

Og jeg, Frederik, jeg vil ofre dig Enkens & det Æneste, jeg har at raade over, jeg vil off mit Liv, min Tilværelse, der kun ved dig har mening for mig.

www.libtool.com.cn

A m a n d a,

romantisk Lystspil i fire Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater d. 20de April 1844.

Personerne.

Prinds Julian.

Oscar, Kammerherre.

Grevens af Sallénche.

Amanda.

Gelaise

Chlotilde } Hofdamer.

Seraphine, Amandas Dueña.

Baptiste

Mathieu } I Grevens Tjeneste.

Colin

En Hofdame i fjerde Act.

Prindsens Følge. Hofdamer. Grevens Tjenere.

Handlingen foregaaer paa og i Nærheden af Grevens Slot.

I fjerde Acts Begyndelse et Par Mili herfra.

Første Act.

Et stort og rigt decoreret Værelse med Kloibøre i Baggrunden som Hoved: Indgang, til venstre Side en Dør og et Vindue, til høire Side to Døre, hvoraf den, der er nærmest Baggrunden, baaer ind til Seraphines Værelse.

Første Scene.

Baptiste, Colin og en deel af Grevens Tjenere staae omkring en Hoven Kasse, Kurve og ubpakkede Sager, saaledes en sammenlagt Balbachin, et Par rigtforgyldte Kanestole o. s. v

Baptiste.

Ja, Børn, nu kan I sige, I har faaet Noget at se paa.

Colin.

Skal alt dette være til Brylluppet?

Baptiste.

Ja, alt dette har vi ladet komme fra Hovedstaden, for at pynte lidt op i overmorgen. Greven er en velholdt Mand og kan nok gjøre det; og hans Tilkom

mende er et Fruentimmer, der er værdt, at man sparer paa Skillingen.

Colin.

Hun kan sige, hun har gjort Lykke. Som ! vogtede hun Geber hos sin Fader; det har hun selv talt; og iovermorgen bliver hun vor naadige Grev

Baptiste.

Det er sandt; men, Børn, vi kan Alle sig har gjort vor Lykke. Leve vi ikke her som Herrem have god Løn, blive godt flædt og bespist? gang du, Colin, drev Studene paa Marken, du du ikke om, at du skulde komme til at boe og tjæ saadant et Slot.

Colin.

Nei, og du vel heller ikke, dengang du var ! karl hos Mølleren.

Baptiste.

Ja, med mig er det nu en anden Sag. har altid haft en Formodning om, at jeg med ! vilde blive til Noget.

Colin.

Men, Baptiste, kan du ikke sige mig —

Baptiste.

Herr Baptiste — glem ikke det.

Colin.

Na, vi ere jo gamle Bekjendte.

www.libtool.org

Baptiste.

Hjælper ikke. Greven har nu engang gjort mig til Intendant her paa Slottet, og saa skal I kalde mig Herr'. Det har Hans Høvelbaarenhed befalet.

Colin

(vægende paa Balbachinen).

Naa, saa flig os da, hvad skal dette her gøre godt for?

Baptiste.

Jo, det skal jeg nok sige Jer. Skulde jeg ikke vide det? — Lad mig see . . . dette her — mener du ikke det der? Det er . . . nei, Børn, det veed jeg min Sjæl ikke.

Colin.

Seg tænkte først, det skulde være et Læppe til at lægge paa Gulvet. Men hvad skal saa de fire forgyldte Stænger til?

Baptiste.

Na jo vist veed jeg hvad det er. I er jo nogle Dummehoveder, at I ikke kan begribe det. Det er et Telt til at spænde ud i Solstien, naar Greven og Frøken Amanda vil sidde derunder. Det skal jeg vise Jer; det er Noget, jeg forstaaer som mit Faderbor. Vil nu bare Nogle af Jer holde paa disse fire Stænger.

(Han og nogle Andre løste Balbachinen paa Stængerne.)

www.libtool.com Colin.

Der er Greven.

Anden Scene.

De forrige. Greven. Seraphine.

Greven.

Hvad er her paa færde? — Men er' I ved Jeres Sandser? Har I sat paa min kostbare Thronhimmel?

Baptiste.

Den har ingen Skade lidt. Deres Høvelbaarenhed kan være ganske ubekymret.

Greven.

Na, hold han sin Mund! Jeg har gjort ham til Intendant, for at han skulde foregaae de Andre med et godt Exempel, og saa er han værre end de ere. Læg det strax sammen igjen, og bær sig forsigtig ad.

Baptiste.

Det har gode Veie. Vi skal strax faae det istand.

Greven.

Det er galt. Ikke saaledes!

Baptiste.

Er det galt? Ja, saa gjør vi det om, det er en smal Sag. Min salig Morbroder pleiede at sige —

www.gutenberg.org

hvad rager mig hans Morbroder! See nu at komme herfra, og lad alle disse Sager er i den store Sal paa Slottet.

Colin og Tyndet forlade Scenen, idet de bære de forhen nævnte Sager ud.)

Greven

(Høster).

! Kommer nu min Høste igjen! Pas paa, Se-
nu har der været fugtigt ovre i mit Kabinet.

Seraphine.

er Solen har staaet paa hele Morgenstunden,
ikke, hvorledes der kan være fugtigt, om vi
er vasket lidt Gulv imorges.

Greven.

har vi det! De har vasket Gulv! — Har
aa ofte sagt Jer, at Træk og Fugtighed ere
mig?

Seraphine.

nu er jeg 50 Aar, og jeg har aldrig brudt
n om Træk eller Fugtighed.

Greven.

n naar du havde brudt dig derom, saa havde
eret 60 Aar. — Man har ikke andet end For-
d fra Morgen til Aften. Naar En af Jer
Dumhed, kan jeg være vis paa, at hver af de

1. Dram. Værter. II.

Andre efter Louren gjør en endnu værre. Var jeg nu ikke kommen til, saa havde den Løper Baptiste fordærvet mig min Balbachin.

Seraphine.

Men det er jo alt sammen Deres egen Skyld. Hvorfor har De samlet lutter eenfoldige og fluntede Bønderkarle omkring Dem istedenfor de fine og smukke Tjenere, vi havde øvre paa det andet Gods? Man lever jo her som iblandt vilde Menneſker. Her er ikke Gæ, man kan tale et fornuftigt Ord med. Baptiste, der efter Deres meget rigtige Bemærkning er en Løper, har De givet en saa vigtig Post som en Intendant. Mathieu, der ikke kan tælle til Fem, har De gjort til Hovmester for Pagerne.

Greven.

Mathieu har Hoved. Det forſtaaer jeg bedre. Han har under min Veiledning gjort store Fremſkridt.

Seraphine.

Ja, han var halvgal og fordruffen før, og nu er han fuldkommen forrykt. Naar Bønderdrengene endelig ſkulde være Pager, hvorfor har De da ſat en Geſtedoctor til at være deres Lærer?

Greven.

Th nu, han forſtod at omgaaes med Geſte.

www.dlibtool.com.cn

Ja, det var et sandt Ord. Men hvorfor har De ikke taget en dueligere Mand til denne Post?

Oreen.

Hvorfor! hvorfor! Ja, du snakker en god Støble. Ligesom du ikke vidste, at min Beslutning at ægte Amanda gjør det nødvendigt for mig at sige al Op-
sigt. Har ikke den gamle Konge, Brinds Julians Fader, fort for sin Død befalet, at hans Søn, inden han turde bestige Thronen, skulde vælge sig en Gemalinde, med det Tilspændte, at det skulde være en af Landets Døtre? Har vi nu ikke foreslaaet ham den Ene efter den Anden? Men har ikke Hans Høi-
hed for omtrent et Aar siden opsnuset en ung Landsbypige, som han paaftaaer har frelst hans Liv, og af hvis Skjønhed han er ganske fortryllet? Og da nu jeg, som min Skyldighed var, modsatte mig denne Inclination og skaffede Pigebarnet afveien, raaber han da ikke nu bestandig paa, at han ikke vil bestemme sig, førend denne unge Pige ogsaa er bragt i Forslag?

Scrappine.

Alt dette veed jeg. Jeg veed, at denne unge Pige netop er Amanda, Forpagter Nicolsens Datter. Da hun har Lykken med sig i Alting, saa skete det ogsaa en Dag, mens hun stod ved Floden i Nærheden af hendes Faders Gaard, at Brindsen med et lille Følge

kom seilende ned i en Baad, og da Vandet ved Regnen var steget høit, saa var han nær faret lige ind i nogle Møllehjul. Men Pigebarnet vadede ud i Floeden, kastede et Toug til dem og gjorde det fast paa Sandjorden. Det har Amanda selv fortalt mig.

Greven.

Ham!

Seraphine.

Det var Amanda, som Deres Høivelbaarenhed fik i Commission af Prindsen at opspørge, eftersom alt dette skeete i Nærheden af et af Deres Gods. Men tvertimod Deres Løfte har De holdt hende skjult og selv besluttet at ægte hende. Den gamle Nicaløse blev forflyttet til et andet Gods; det hed sig, han maatte være udyndret. Om han lever eller er død, det maa vor Herre vide. I det mindste har Amanda nu i tre Maaneder spurgt om ham, men er altid bleven holdt hen med Udslugter.

Greven (heftig).

Jeg har sagt dig, jeg vil ikke høre et Ord om denne Forpagter. Den grove Karl talte til mig som om det var ham, der kunde commandere. (Affbes.) Det er vel, vi er' blevne af med ham.

Seraphine.

Ja, jeg vil blot underrette Dem om, at jeg er

ganste godt bekendt med hvad her er foregaaet. Skal jeg sige min Mening ligeud, saa kan alle disse Historier aldrig ende godt.

Grevén.

Seer man! Troer du da, at jeg eller de andre Magnater have lagt Hænderne i Skjødét, mens den unge Herre har holdt os hen med Løfter fra den ene Dag til den anden?

Seraphine.

Hvad har De da fore, om jeg maatte spørge?

Grevén.

Det skal jeg sige dig, men giv mig først et Par af de smaa Chokoladefager; ellers kommer min Høstet igjen. — Seer du, vi har alt for en Tid siden sat Prindsen en Termin. Hvis han ikke inden et halvt Aar valgte sig en Gemalinde og saaledes opfyldte sin salig Faders Villie, saa skal han resignere i Faveur af sin yngre Broder. Denne Termin er udløben imorgen. I disse Dage er Prindsen med en stor Deel af Høffet ude med en Lystleir, der commanderer af min gamle Ven, Connetablen. Iaften drage de tilbage til Hovedstaden. Men Connetablen lader ikke Tropperne gaae fra hverandre før imorgen, naar vi har Visshed om Hans Højheds Beslutning. Fortsætter du?

Seraphine.

Ja, de vil tvinge ham med Tropperne. — Paa den Vis kan altsaa Prindsen komme til at resignere imorgen?

Greven.

Alf den Mening er jeg i det mindste. Hans Høihed har rigtignok communiceret os, at han har valgt og imorgen vil proclamere sin Gemalinde. Men jeg veed fra en paalidelig Kilde, at det er Wind — et Paasund, hvorved han maaskee vil hindre os i at træffe vore Mesürer. Vi ere Alle tilfagte til at møde imorgen ved Høffet; men der er Ingen af os der kommer.

Seraphine.

Th Gud, gaaer det an?

Greven.

Det skal du faae at see, at det gaaer an. Skulde vi maaskee, naar han har os i sin Magt midt i Hovedstaden — thi paa Tropperne stoler jeg ikke faa aldeles — paany lade os tvinge eller overtale? Nei, det er netop mig, der har sat igjennem, at vi holde os hjemme. Jeg har en sin Næse. Mig narret man ikke.

Seraphine.

Men jeg seer slet ikke, hvad Gavn De kan have deraf. Naar det kommer op, at De har holdt Amanda skjult et heelt Aar, saa maa De ligesuldt staae til Ansvar.

www.libtoel.com.cn

Greven.

Men deri, kunde det let hælde, tager du fejl. Det er ikke gjort med Prindsens Resignation. Naar den yngste Prinds, der har længe til inden han bliver myndig, erklæres for Thronfølger, saa har vi, det vil sige de Fornemste blandt Adelen, besluttet at paatage os Formynderskabet. For saa skal der handles med Kraft, skal jeg sige dig. Og saa saae vi Magten i Hænderne; og jeg vil da see Den, der tør tale om, enten jeg har skjult Amanda eller ikke. — Nei, jeg har baaret mig meget klogt ad i denne Sag. Mens de andre Store ere mistænkte, den Ene for at ville anbefale sin Datter til Gemalinde for Prindsen, den Anden sin Niece, troer man, at jeg, der hverken har Døttre eller Nieces, kun handler af Interesse for Statens Vel.

Seraphine.

Og saa er De den interesseerte af dem Alle.

Greven.

Meget sandt. Men det kan heller ikke skade, man er interesseert, naar man kun mager det saaledes, at Ingen mærker det. Thi saa fatter man Mistanke til os, og det er ikke godt. — Det er Noget, du kan sige dig bag Øret, Seraphine. Du maa nok være interesseert, men gjør det ikke saa grovt, at man mærker det. Jeg siger det ikke, fordi jeg har Mis-

tanke til dig, som om du maaskee kunde faae isla^{de}
at røbe mig, hvis jeg ikke belønnede din Taus^{hed}
tilstræffeligt.

Seraphine (fort).

Derfor har De ikke nødig at gjøre Dem urolige
Tanker.

Greven.

Det gjør jeg saamænd heller ikke. Thi pro
primo veed jeg, at du faaer din Tjeneste saa godt
betalt, at Klogskab maa raade dig til Taus^{hed}; og
pro secundo veed du, at hvis du ikke tier, stæer du
en Ulykke.

Seraphine.

De kan spare Deres mange Ord. Jeg vil blot
ønske Dem, at De kunde stole lige saa meget paa
Deres Bønderkarle som paa mig.

Greven.

Jo, seer du, Seraphine, paa dem kan jeg stole.
De ere tause af Nødvendighed, eller, om du hellere
vil, af puur Tensoldighed. De ere Alle fra et af
mine langt bortliggende Godser, der ikke engang hø^{rer}
til vor Regents Territorium. Slottet her ligger af-
fides og staaer i ingen Forbindelse med Omegnen. —
Men du er den Eneste, jeg har taget med fra Hoved-
staden, for at Amanda kunde have En om sig, der
forstod at sætte lidt Stik paa hende. Du er bekendt

ved Høffet, og kunde altsaa nok spille mig et Puds, hvis din egen Interesse, som sagt, ikke hindrede dig deri.

Seraphine.

Nu godt; men maa jeg da nu bare spørge Dem om en eneste Ting. Naar De selv mener, at der burde sættes lidt Skik paa Amanda, hvorfor lader De hende da være op i den samme Uvidenhed, hvori vi traf hende for et Aar siden? Naar hun endelig skal være Deres Gemalinde, bør hun da ikke oplæres i de Videnskaber og Talenter, man venter hos en fornem Dame, saaledes at hun ikke gør Dem Skam?

Grevén.

Ja, du la'er Munden løbe! Af hvem skulde jeg lade hende oplære?

Seraphine.

Hvorfor har De ikke hentet Læremestere fra Hovedstaden?

Grevén.

Fra Hovedstaden? Skulde jeg bringe Snuus-haner ind i mit Huus, der endte med at forraade mig, eller, hvad der er værre, gjorde Hanebeen for Amanda.

Seraphine.

Saa skulde De selv lære hende Noget.

Grevén.

Jeg? Du vaaser værre end en Landsbymunk.

«Hvad skalde jeg lære hende? Hvad kan jeg? Hvad forstaaer jeg? Hvorfor har du ikke bibragt hende nogle af de Talenter, du anseer for saa nødvendige»

Seraphine.

«En Dueña skal ikke lære Noget fra sig. Jeg skal have Biegebarnet under min Opføgt, som hende Fader udtrykkelig bestemte, for at hun i Arbejdet kan være her hos Dem paa Slottet. Jeg skal passe paa hende, at hun ikke render fra Dem. Men det er under min Værdighed at lære hende Noget. Det var Deres Skyldighed at sørge derfor. Men isteden derfor svøber De hende ind som om hun var af Glas, forglemmer at hun er et ungt, muntert Fruentimmer, og opdrager hende, som om hun var paa Deres Alder. Det er jo ikke langt fra, at De forlanger, hun skal gaae frum og flage over Værk i Lemmerne ligesom De

Greven.

Seraphine, du misbruger min Overbærenhed.

Seraphine.

Ja, jeg maa tale og sige min Mening. Eller kan jeg ikke blive i Deres Tjeneste.

Greven (affbes).

Jeg mærker, jeg maa give Kjøb. Det arrig Dyr er istand til at sætte Ondt for mig hos Amanda (Hoi.) Din Mening bør du sige; deri har Du Ret

Seraphine. Jeg har heller aldrig hindret dig deri. Ivertimod, jeg ynder Frimodighed. Den er i vore Læber en overmaade vigtig Dyd. Det er ved den, at de Store faae Sandheden at vide.

Seraphine.

Og det kan de sommetider trænge til.

Grev.

Fuldkommen sandt. Jeg kan derfor godt lide, du er frimodig, selv om du imellem tilstøder at jeg vil kalde simpel Høflighed. Jeg venter, at du er mig hengiven, og at du benytter enhver Leilighed til at sætte mig i det bedste Lys hos Amanda og stille hende, at det er mig, hun skal tage efter og se som sit Mønster. Jeg er saa overbevist herom, jeg endogsaa har betænkt at forhøje din Løn til Dobbelte.

Seraphine.

Deres Høvelbaarenhed —

Grev.

Jeg venter nu ogsaa paa min Side, at du vogter din Næse, naar du taler med Amanda, og ikke sætter hende i Hovedet, enten jeg er ung eller gammel — saaledes som jeg allerede tidligere har aftalt dette Punkt med dig.

Seraphine.

Gud bevares, Deres Høvelbaarenhed! Det er ikke Andet end min Skyldighed.

Grevén.

Fremdeles haaber jeg, at du, saa ofte det gives Anledning dertil, viser Amanda ret tydelig, hvor stor den Lykke er, der i det ægteskabelige Liv venter hende ved min Side, saaledes at hun med Lyst og Glæde træder for Brudestammelen.

Seraphine.

Derfor kan Deres Høivelbaarenhed være ubetydlig. Hun ta'er Dem nok. Hun har ikke behøv Forstand.

Grevén

(vender sig bort og hoster, ladende som han ikke hørte den sidste Replik).

Hm! Hm! Hosten vil ikke ret sætte sig. — Naa, nu kan du gaae, og lad saa Amanda komme ind til mig. Ja, hvor er hun nu?

Seraphine.

Hun er nede i Haven.

Grevén.

Dog vel ikke alene?

Seraphine.

Nei, en af Kammerpigerne er derude.

Grevén.

Det var vel. Ellers er hun istand til, igjen at flaa op i Træerne, som jeg idelig maa forbyde hende. — Og lad saa Mathieu komme ind til mig.

Der kommer han.

Oreen.

Saa gaar du kun.

(Seraphine gaar ind i sine Bærelser.)

Exedie Scene.

Oreen. Mathieu (fra Hoved-Indgangen).

Oreen.

Hør, min kjære Mathieu, jeg maa engang tale alvorlig med dig. Tag en Stol til mig. (Mathieu tager en Stol og sætter sig derpaa.) Klodrian! det er til mig, du skal tage Stolen. Naar jeg taler med dig i Embeds-Sager, saa sidder jeg, men du staaer. For det er just i den Anledning, jeg nu lader dig give Røde. — Hør nu efter, hvad jeg siger. (Sætter sig ceremonielt.) Der er indløbet Klager til os over din Embedsførselse.

Mathieu.

Herregud, er der! Det er vistnok den Sladder-tasse, Seraphine —

Oreen.

Hvem det er, gjør Intet til Sagen. Men det er kommet for vore Øren, at du ikke passer dit Embed.

Mathieu.

Al, Deres Høvelbaarenhed —

www.libtool.com Greven.

Du maa betænke, at de unge Menneskers, P
gerne's Fremtid afhænger af den Underviisning, De
modtage af dig.

Mathieu.

Ja, det tænker jeg Nat og Dag paa.

Greven.

— At det er en Samvittigheds-Sag, og at du
engang paa hiin Dag skal aflægge Regnskab.

Mathieu (grædende).

Det kan jeg ikke. Deres Høvelbaarenhed veed
jo, at jeg aldeles ikke lærer Bønderdrene Noget,
og at jeg endnu mindre veed hvad jeg skal lære dem.

Greven.

Om! det er underligt nok. Dengang jeg sad i
Underviisnings-Raadet, maatte jeg paa Embeds-Begne
ofte give vore Undergivne en Næse. Men den Casus
indtraf aldrig for mig, at de stød Skulden paa deres
Uvidenhed. Seer du, Mathieu, det gaaer ikke godt
an, at du bestandig taler om din egen Ukyndighed.
Du er ikke saa eenfoldig — ja, noget eenfoldig er
du nok. Men du maa ikke gjøre Mere deraf end
Det er. — og desuden, det passer sig ikke . . . du
sætter mig i Forlegenhed derved. Skulden ligger vel
snarere hos dine Disciple. Disse unge Piger ere jo
desværre forsømte fra deres Børneaar.

Ja, vi tog dem Alle fra Gadekjæret.

Greven.

Om — ja vistnok er det nogle Dødsmere, som
skal snakke med. Det er rene Heste.

Mathieu.

Åh, Deres Høvelbaarenhed, Gud give, de var
ste. Saa skulde jeg nok forstaae at afrette dem.
Heste har jeg tumlet mig fra mine Drengear,
inden jeg blev Hovmester hos Bagerne, var jeg,
i De veed, Cuursmed.

Greven (reiser sig).

Ja, al den Snak hjælper til Intet. Der maa
res Noget ved den Sag, Mathieu. Seer du —
skal opsætte en Instrux for dig.

Mathieu.

Hvad er det?

Greven.

Det skal jeg nok forklare dig. Men nu skal du
staa ind med mig. Jeg vil vise dig nogle Land-
t, som jeg fandt berobre paa Støttet blandt endel
me Sager; dem skal du studere.

Mathieu (sukker).

Åh, åh! skal jeg nu igjen studere!

www.libtool.com.cn

Og saa skal du siden give de unge Bager U-
derviisning i Geographie.

Mathieu.

I Geogra—?

Oreven.

Nu ja, veed du ikke hvad Geographie er?

Mathieu.

Nei — ikke rigtig.

Oreven.

Det er det samme som . . . Landkort. Det er
en meget vigtig Branche af Underviisnings-Væsenet.
Kom nu. (Vil gaar ind.)

Mathieu.

Deres Høvelbaarenhed!

Oreven.

Nu, hvad vil du?

Mathieu.

At, bliver der ikke snart en Plads ledig i Deres
Høvelbaarenheds Stalde, enten en Staldmesters, eller
en Beriders, eller en Livstubsfes . . .

Oreven.

I mine Stalde?

Mathieu.

I saa Fald vilde jeg underdanigst ansøge, om

leg ikke turde bytte mit Embede som Hovmester for
Bagerne.

Grevn.

Vist ikke, Mathieu. Mine Heste har kostet mig
svære Penge; dem kan jeg ikke lade spolere. Du —
ja bliv ikke vred, at jeg siger det — du seer under-
tiden for dybt i Glasset. Nei, det er engang afgjort;
du maa blive hos Bagerne. Kom nu med.

(De gaar ind til Høire.)

Fjerde Scene.

(Det Grevn vil gaar bort, viser sig Amanda i Døren i Bag-
grunden, og træder først ind, naar Scenen er tom. Hun
har en Morgenlaabe af Silke over sin Dragt og en Bog i
Haanden.)

A m a n d a

Reciterer det følgende Digt op af Bogen, halvt som om hun alt
kunde det udenad).

1.

Jeg seer dig, jeg kender dig

Paa dine grønne Vinger.

O, stænd dig, kom ned til mig

Og sæt dig paa min Finger.

Hvor kommer du fra, du fremmede Fugl?

Stik Hovedet frem, forlad dit Skjul.

Jeg vilde saa gjerne med dig tale.

Om din Hals jeg binder af Guld et Baaud,
 Og bringer dig Kirsebær smaa i min Haand —
 Og Suffer, bestemt! naar du blot vil befale!

2.

O, kom dog! hvi ryster du
 Med Hovedet, du Glemme!
 Du bryder dig, det seer jeg nu,
 Glet ikke om min Stemme.

Hvi er du saa angst, du fremmede Fugl!
 Hvi sidder du der saa taus i dit Skjul,
 Og seer paa mig med de floge Øine?
 Har et Menneſte gjort dig ondt engang?
 Hvi angstes I Fugle for mig og min Sang?
 Jeg nærmer mig, vips! — ja saa er I alt fløine.

Det er en herlig Bog! Hvor alle disse Bøger
 ere smukke! Og nu kan jeg dem snart alle udenad,
 Nei, at der var saa deilige Bøger til, det har jeg
 dog ikke drømt om hjemme.

Femte Scene.

Amanda. Greven.

Greven

(Kommer ind fra høire Side).

Naar, der har vi jo min lille Amanda! Hvor
 kommer du fra?

Amanda.

haben.

Greven.

ar gjort dig en Spadseretour?

Amanda.

Greven.

an jeg lide. — Men lad mig see paa dig.
du er saa varm og echaufferet. Du har
et igjen og er sprunget over Hædværkerne.
n sin Dame ikke. Det kan hun ikke taale.

Amanda.

det gjør mig aldrig Noget.

Greven.

r Indbildninger. Du veed selv ikke deraf.
rende Stand er du for sin til saadanne
ægelsker. Du vil heller aldrig see, at jeg
springer. Som jeg siger, Barn, du har
dig. Du maa tage nogle Draaber.

Amanda.

ingen Draaber! De smage saa stygt.

Greven.

naar nu din Løben og Menben gjør dig
paa, hvorledes jeg forleden blev daarlig,
jeg gif en Timestid i Aftenduggen.

www.libtool.com.cn

Men jeg har heller ikke løbet. Jeg sad hele
Tiden oppe i det store Kirsebærtræ.

Greven.

Herregud! har du nu siddet oppe i Kirsebærtræet!

Amanda.

Ja, bliv ikke vred —

Greven.

Men, Amanda —

Amanda.

Jeg var meget forsigtig, haade da jeg steg op
og ned.

Greven.

Ja, men...

Amanda.

Jeg tog den store Trappestige, som De har sagt
jeg skulde.

Greven.

Nu, det var endda fornuftigt.

Amanda.

Men tael ikke derom til Seraphine; saa skjender hun.

Greven.

Na, naar jeg ikke skjender —

Amanda.

Det bryder hun sig ikke om. Hun skjender
alligevel.

www.lib2000.com.cn

Om! — men sig mig bare een Ting: hvad
 ønskeligt kan der være ved at sidde saa ubekvemt i
 Træ, istedenfor paa de bløde Labouretter, jeg har
 det sætte hen til dig i Haven?

Amanda.

Jeg ved selv ikke. Jeg har fra Børnsben hørt
 sig til at sidde i Træerne. Naar man seer ibei-
 ret har den store Krone af Blade over sig, bliver man
 a vel tilmode.

Greven.

Ja, jeg kan ikke tale derom, da jeg aldrig har
 ort den Rejse.

Amanda.

Og naar jeg sidder ganske stille og ikke rører
 sig, saa kommer der hvert Dieblis en lille Fugl, seer
 om og nipper af Kirsebærrene. Men naar jeg
 et bevæger mig det Allermindste, saa flybe de bort.

Greven.

Du er en underlig Pige.

Amanda.

Der er Noget, jeg gjerne vilde spørge Dem om.

Greven.

Spørg du kun. Du ved, at jeg ved alle Lei-
 jebær søger at udbanne din Forstand og dit Hjerte.

www.libtad.com.cn

Hvad er da Grunden til, at alle Dyr i
bange for Menneskene? at alle Dyr have sa
Mistro til os?

Greven.

Sm! ja — du siger alle Dyr...

Amanda.

Ja, jeg mener ikke Huusdyrene, som vi opdrag

Greven.

Vi opdrages just ikke med Huusdyrene

Amanda.

Jeg mener, at disse Dyr ere altid omtri
Derimod alle andre Dyr, som løbe og flyve vil
tring, alle Fugle i Skoven, Hjorten, Daadhyret,
Ræven og Maaren, hvorfor staae alle disse be
paa Spring og ere ligesom paa deres Post,
Menneske nærmer sig? Jeg har saa ofte und
derover. Dengang jeg som Barn vogtede Gebe
min Fader, stod jeg ofte og saae ind i en stor
Indhegning ved vor Gaard. Naar jeg vente
kom der gjerne en Hjort eller et Daadyr og st
i Afstand. Den saae med store Øine paa mig,
den var nysgjerrig, ligesom den havde Øyst til
Bekendtskab med mig. Men naar jeg blot gi
Skridt, vendte den langsomt out og tog i
Hvorfra kom denne Mistro? Jeg havde aldri

den noget Ondt. Jeg tastede ofte unge Dvifte med Bladknoppe hen til den og gif bort, for at den kunde spise deraf i Ro — og alligevel . . .

Greven.

Ja, seer du, Børn! Dyrene mærke, at Menneskerne ere dem paa Nakken og efterstræbe dem.

Amanda.

Men denne Hjort, som Alle lode i Fæd, som jeg var saa venlig imod —

Greven.

Ja, det hjælper ikke. Det er engang saadanne neblagt hos Dyrene. Det er — (hurtig.) — ja, nu skal jeg forklare dig det. Det er Noget, man kalder for Instinkt hos Dyrene.

Amanda.

Instinkt? Hvad er det?

Greven.

Hvad det er? (Affbes.) Det er fordymt med hende, at hun vil have Forklaring paa Ting, som alle Mennesker veed, men jeg min Sjæl ikke kan forklare. (Sott.) Jo, det skal jeg sige dig. Instinkt, seer du, er Noget, som man ikke kan forklare sig. Det er Noget herinde, som siger os, hvad vi skal gjøre.

www.libtool.com.cn

Amanda.
 Altsaa, naar de smaa Fugle, jeg holder saa meget af, flygte for mig —

Greven.

Saa er det af Instinkt. De er' bange for, at du skal fange dem.

Amanda.

Men kan da Instinktet ikke sige dem, at jeg intet Ondt vil gjøre dem, at jeg vil sætte dem i et smukt, forgyldt Buur og hver Dag give dem Kirsebær og Sukker?

Greven.

Ja, men disse vilde Fugle holde forstræffelig meget af deres Frihed, langt mere end af forgyldte Buur og Sukkergodt. For disse smaa Stakler er Friheden Alt.

Amanda (bækket).

Ja, det har jeg ogsaa tænkt paa. Men hvad er da Friheden? Har man ikke sin Frihed, naar man har det godt og alle Ens Onsker opfyldes? Har jeg min Frihed?

Greven.

Du? Hvad er det for et taasget Spørgsmaal! Du lever jo som Blommen i et Æg. Saadanne Noget maa du ikke komme med.

Amanda.

Ja, jeg meente blot —

www.libtool.com.cn

Greven.

Lad os heller tale om noget Andet, noget Foruftert. See her, min lille Skat, siden du ikke vil ge Draaber ind, saa skal du faae lidt Sultetsi, jeg er sat hen til dig. Det kjaeler og forfrisker, og det tager godt. (Giver hende deraf med en lille Steer.) Ikke sandt?

Amanda.

Jo, det smager rart. Hvem har laabet det?

Greven.

Det har jeg selv. Det vil sige, jeg har givet offten Opkriften dertil og bestandig staaet hos. — Skal vi have endnu en lille Steefuld?

Amanda.

Ja, Tak.

Greven

(idet han giver hende en Steefuld).

Du er ogsaa saadan en lille Fugl, som jeg kjaeler til, som jeg har fanget og giver Sukker godt. Men maa du heller ikke flyve bort fra mig.

Amanda.

Jeg kan ikke flyve.

Greven.

Men dersom du kunde, vilde du da?

H. Herg: Dram. Børker. II.

10

www.libtool.com Amanda.

Ja ... jeg troer ...

Greven.

Amanda!

Amanda.

Men jeg vilde komme igjen, naar jeg havde seet mig lidt om. Der er vist meget at se i Bergen, naar man kunde komme hen overalt.

Greven (affbes).

Hum er mig saa underlig idag. (Holt.) Men jeg glemmer jo ganske, at du har din nye Kjole paa, som jeg har forskrevet til dig. Lad mig nu se, hvordan den sidder. Vend dig om — gaar et Par Stridt — Hum! ret brav! — Men lad mig se, mit Barn, at du retter lidt paa din Holdning. Ikke stiv, men ganske ugeneert, som du seer, jeg holder mig.

Amanda.

Skal jeg da ikke holde mig lige?

Greven.

Hum! Na jo, hold du dig kun lige. — Ja, i den Dragt, mit Barn, kan du valse dig i det fineste Selskab, blot at du bærer et Par Diamanter til, lidt Rippes eller deslige. — Ved den Lællighed falder der mig en Bemærkning ind, som du kan have stor Nytte af. De hænder undertiden, at en Dame, du taler med, bryder

i Beundring over en eller anden Deel af din Pynt. saadanne Tilfælde kan du, som en rig, fornem Mand's hemalinde, gjerne tage Det, hun beundrer saa meget, og med en naadig eller gratis Vending — Altter Omstændighederne — spørge, om Damen ikke klader, at denne Uberskellighed skifter Eier. Det forraer sig, mit Barn, det kommer an paa, hvad Talen eller sig om. Roser En dine moderne Sto eller dine indster, saa maa du for Himlens Skyld ikke tage n af og forære hende dem. Men et Armbaand, Brystnaal eller deslige. — Har du forstaaet?

Amanda.

Jo. Men forleden blev De jo vred paa mig, dt jeg gav den fattige Kone ved Ledet min lille Ildkjede; og hun roste den justement.

Greven.

Ja, det troer jeg! At give en sfin Guldkjede til halvtaaesede Dyr.

Amanda.

Men hun er saa fattig! og jeg havde givet alle Penge ud, jeg havde faaet af dem.

Greven.

Ja, det er godt nok. Men — mærk dig det: Prester gjør man aldrig til fattige Folk. — Men, for at come tilbage til din Kjole, hvad synes du om den?

www.libtool.com Amanda •

Den er kjøn.

Greven.

Du skal ikke sige kjøn. Det er saadan et gememt Ord.

Amanda.

Hvad skal jeg da sige?

Greven.

Du kan sige — lad mig see — du kan sige, den er charmant. Det er en af disse Expressioner, Folk af god Tone ofte betjene sig af. — Ja, den er virkelig charmant. Men nu skal du først see din Bryllupsklædning, som jeg venter imorgen. Den er meer end charmant, den er magnifique! Den er af hvidt Fløiel med en rig Guldbesætning. Og til denne Dragt hører der et Hovedsmykke af kostbare Diamanter. Na, du vil komme til at see ud som en Dronning! Naar jeg og du i høitideligt Optog vandre til Kapellet, allerførst tolv Drabanter i nye Vaabentjoler, dernæst vor Intendant med Commandostaven i Haanden, saa to Herolde, saa Bagerne med borte grebelige Kroner, og dernæst vi To, jeg i min pragtfulde Ordensdragt, og du, blomstrende som en Rose — (kommer under Talens Svrighed til at hoste.) — og naar nu Alles Dine hvile paa os (hoster.) — og naar Kapellanen — (hoster.)

Det er en flem Hoste.

Greven.

Ja, det kan jeg da takke Seraphine for, der lod
m vasse Guld derinde. Forresten (hostende.) forresten
denne Hoste for en stor Deel en Vane hos mig.
Du vil ofte finde den hos Folk af Stand. Man an-
ger, at den giver et interessant Udseende; og undertiden
er den stor Nytte ved at hjælpe En ud af en For-
zenhed under en Samtale. (Hostende stærkt.) Du kan
derfor gjerne lægge dig efter en lille, let Hoste som min.

Amanda.

Jeg skal øve mig derpaa.

Greven.

Naar du saa engang ikke veed hvad du skal
sige til et Spørgsmaal, en Cavalier gør dig, kan
du bringe Samtalen hen i et andet Hjørne ved at
nærke, du er saa enrhumeret.

Amanda.

Enrhume—?

Greven.

Det er det samme som forkjølt.

Amanda.

Lær jeg da ikke heller sige forkjølt?

Greven.

Ja, men du skulde dog engang vænne dig
disse Talemaader.

Amanda.

Men alle disse Ord er' saa svære.

Greven.

Nu nu, det kommer nok. Sæg kun Mærke i
naar jeg taler, og tag overhovedet efter mig Alt hvad
du kan, saa vil du i kort Tid gjøre store Fremstid

Amanda.

Jeg skal nok gjøre mig Flid.

Greven.

Ja, mit Barn, du maa ansee det for en
Lykke, at du har Lællighed til at uddanne dig under
min Opføgt. Naar jeg selv skal sige det, saa har
altid været anseet for et Mønster paa en fuldkom
Hofmand, og i mine yngre Aar — (rettende sig)
mens jeg levede ved Hoffet, været beundret for
sine Manerer. Under min Vælleledning har du
til at blive en Prydelse for dit Køn.

Amanda.

Ja — det troer jeg . . . det veed jeg.

Greven

(tager hendes Haand).

Min lille Amanda vil derfor ogsaa,

flønne paa sin Lykke og ved Kjærlighed og Opmærksomhed og Forekommenhed søge at glænge —

Amanda (urolig).

Ja, det skal jeg — tilforlæbelig.

Greven.

Min lille Skat og jeg skal da tilbringe en lykkelig Fremtid ved hinandens Side. Skal vi ikke?

Amanda.

Jo . . . det skal vi.

Greven.

Og indrette vort Liv behageligt, og hver Dag gjøre os tilgode i hinandens Selskab. Ikke sandt, min lille Amanda — svar mig, Barn! — Nu, hvad staaer du da og tænker paa?

Amanda.

Jeg? Paa ingen Ting, — jo, jeg tænkte paa, hvad vi . . . hvad vi skal have til Middag idag.

Greven.

Du har Ret; det maa der tænkes paa titide. Jeg vil strax træffe nogle Foranstaltninger. Vent her, saa skal jeg sende Seraphine ind til dig, for at du ikke skal kjede dig, naar du er alene.

Amanda.

Jeg kjeder mig aldrig, naar jeg er alene.

www.libtool.com Greven.

Om! — Gjør du ikke?

(Mathieu kommer ind med nogle Landkort paa Ruller og en stor Globus under Armen.)

Sjette Scene.

Greven. Amanda. Mathieu.

Greven (til Mathieu).

Naa, er du der! Har du nu seet rigtig paa alt det, jeg har givet dig?

Mathieu.

Åh, jeg har seet paa det, saa jeg har ondt i Øinene deraf.

Greven.

Det kan jeg lide. (Til Amanda.) Adieu saa længe, min Skat!

(Gaar ind i Seraphines Værelse.)

Mathieu.

Åh, åh, åh! Hvad skal der blive af mig elendige Menneſte!

Amanda.

Hvorfor er du saa bedrøvet, Mathieu?

Mathieu.

Hvor kan jeg være Andet end bedrøvet? Se hvad Hans Svindelbaarenhed har givet mig!

(Peger paa Globen og Landkortene, hvoraf han ruller eet op.)

www.kitabo.com.cn

Amānda.
Hvad er alt dette?

Mathieu.

Det er luttet Geographie.

Amānda.

Geographie?

Mathieu.

Det er Noget, jeg skal lære Bagerne, og nu veed selv ikke hvad det er. Hans Høvelbaarenhed har t, at det er en Samvittigheds-Sag, og at jeg ang skal aflægge Regnskab derfor i det andet Liv.

Amānda.

I det andet Liv? Ja, saa burde man jo rigtignok vide det. — Men vær kun ikke saa nedslaaet. Lad i see det. Kan jeg ikke hjælpe dig?

Mathieu.

Gud velsigne Dem, hvis De kunde.

Amānda

(vender op og ned paa Kortet).

Det seer underligt ud. Skal man holde det saaledes?

Mathieu.

Jeg troer det.

Amānda.

Men saa staae Bogstaverne paa Hovedet.

Mathieu.

Det gjør vist ikke noget.

www.libtool.com Amanda.

Veed du slet ikke hvad det er?

Mathieu.

Jo, denne her skal være den ene Verdensdeel.

Amanda:

Den ene? Er der da flere end een?

Mathieu.

Ja, Gud skal vide det. Der maa vel sagtens være to.

Amanda.

Men har da Greven ikke forklaret dig —?

Mathieu.

Jo, det var Synd at sige Andet. Men det er jo forstræffeligt, naar man hører disse Folk tale, der ere saa lærde og saa godt opbragne. Man kan jo ikke forstaae et Ord deraf.

Amanda

(der imidlertid har seet paa Kortet).

Du siger, det er den ene Verdensdeel, og jeg seer, der er saa meget skrevet derpaa. Det var jo herligt, om man kunde læse sig til, hvad det betyder. Det skal vi prøve paa. (Veger paa Globen.) Men hvad er da det?

Mathieu.

Na Gud, spørg mig ikke!

Amanda.

Men veed du ikke hvad man kalder den?

Mathieu (grædende).
 kaldte den for en Globus.

Amanda.
 Hobus! — Er den til at luffe op?

Mathieu.
 er den vist. Hans Høvelbaarenhed sa'e,
 see til at trænge ind deri.

Amanda.
 ia prøv paa at faae den op. At græde er
 e værdt. Naar du vil vente til i Efter-
 ia skal vi begge To gjøre os Umag, om vi
 flog derpaa.

Mathieu.
 nen skal have Tak. (Samler det sammen, han
 .) Jeg skulde aldrig fortryde paa, at Hans
 enhed har gjort mig til Hovmester for Ba-
 e han blot ikke havde forlangt, at jeg skulde
 alle disse Ting.

Amanda.
 i dit Sted havde jeg heller ikke paataget

Mathieu.
 ad Forstand havde jeg derpaa? Jeg tænkte,
 g i mine yngre Aar havde staaet i Ræ-

hos en Hovsmed, saa kunde jeg sagtens paatage mig at være Hovmester. Nu har jeg det saa godt.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Amanda (ene).

Det er forunderligt, at der er saa Meget ender at lære. Dengang jeg var hjemme, falbt det mig aldrig ind. Nu falder der mig hvert Dieblit et Spørgsmaal ind, som jeg ikke kan besvare.

Syvende Scene.

Amanda. Greven og Seraphine (fra Sidstnævntes Bærelse).

Greven.

See her, mit Barn, bringer jeg dig Seraphine, som skal holde dig med Selskab, mens jeg maa forlade dig. (Affides til Seraphine.) Husk paa, hvad jeg har sagt dig. Jeg synes, Amanda har faaet saa mange Grillter. Tæl med hende, tæl til mit Bedste. Det skal ikke fortryde dig.

Seraphine

(ligeledes affides).

Vær De kun ganske rolig. Hun tager efter Alt hvad jeg siger; og jeg forstaaer at tale med hende.

(Greven gaaer ad Hoved-Indgangen.)

Seraphine (affides).

Skønner hun ikke paa sin Lykke og Grevens Gudelighed, saa skal jeg idag snakke tilgavns med hende. (Høit.) Naa, Frøken —

Amanda.

Kald mig Amanda.

Seraphine.

Jeg kalder Dem Frøken. Det har Greben be-
let, og hans Befalinger skal man lyfse. Vi skyde
om Alle Gæstgædighed og Lydighed.

Amanda.

Hvad vil du mig?

Seraphine.

Jeg vil spørge Dem, om De nu har tænkt al-
vorligt efter, i Anledning af den store Begivenhed,
der forestaar Dem tovermorgen.

Amanda.

Hvad mener du, jeg skulde eftertænke?

Seraphine.

Nu, jeg synes tilforlædlig, her er Grund til at
tænke over Meget. Naar De, som Datter af en
mpel Forpagter, kommer til den ubegribelige Lykke,
at en høvelbaaren Greve vil vælge Dem til sin Ge-
alinde —

Amanda.

Jeg har jo allerede sagt dig, at jeg selv indseer,
at jeg ikke fortjener en saa stor Lykke.

Seraphine.

Godt, det mener jeg med. Men nu spørger jeg

Dem, med hvilke Forsætter De agter at gaae Deres nye, ufortjente Stilling imøde.

Amanda.

Med hvilke Forsætter?

Seraphine.

Nu ja, en Mand som Greven kan med Faste vente, at De offerer ham hele Deres Liv, at De aldrig giver ham Anledning til Misfornøielse. Det tilkommer mig som Deres Dueña, at lægge Dem dette ret paa Hjertet og bestyrke Dem i Deres Hengivenhed for Greven.

Amanda.

Men hvor kan du tvivle om alt dette? Det er jo ikke Andet end min Skyldighed.

Seraphine.

Godt. Men han kan ogsaa vente, at De udelukkende stænker ham Deres Kærlighed, at ingen Anden kommer til at dele de Følelser, han alene kan gjøre Fordring paa.

Amanda.

Hvad mener du?

Seraphine.

Hvad jeg mener? (Affbes.) Skulde hun virkelig være saa eenfoldig? (Svit.) Nu, jeg mener naturligtvis, at naar man er gift med en Mand som Greven, saa maa man ikke have nogen Anden i Tan-

eller begjære og attraae Noget, der ikke kan fore-
med den ægtefabelige Pligt.

Amanda.

En Anden? Hvor skulde det falde mig ind? og
n skulde det være?

Seraphine.

Om — at man kan falde paa Sligt, har man
mpler nok paa. Men forresten skal De ikke gjøre
n saa hellig. De har selv fortalt mig, at fort
nd jeg og Greven afhentede Dem, havde De en
g seet og talt med nogle Herrer, der kom seilende
ad Floden ved Deres Faders Huus, og at De
Dem en Haandskræftning, dengang Baaden var
ved at kantro ved Møllehjulene.

Amanda (forlegen).

Har jeg fortalt dig det?

Seraphine.

Ja, det har De, og De lagde til, at De blev
ge og løb Deres Veil, da den ene Herre af lutter
nemmelighed vilde tage Dem om Livet. Paa mine
ørgsmaal tilfød De ogsaa, at De havde i lang
hver Nat drømt om denne Herre.

Amanda.

Nei, der tager du vist feil. Det har jeg ikke
t.

www.libtool.com.cn
Seraphine.

Jeg tager ikke fejl. Jeg har en god *Gufommelse*.
Altsaa spørger jeg endnu engang, om ikke en Anden . . .

Amanda.

Men veed du ikke, at naar jeg vies til Greven, skal jeg love at være ham tro og hengiven som hans Hustru — og dette lover jeg af min fri Villie. Har jeg ikke sagt dig, hvad min Fader betingede sig, da han tillod, at jeg fulgte herhvid med Greven. Hvis jeg ønskede at vende tilbage til mit Hjem, da skulde det være mig tilladt, ja lige til min Bryllupsdag har jeg Lov at betænke mig.

Seraphine.

Det veed jeg, og just derfor spørger jeg, om De nu har overveiet dette vigtige Skridt.

Amanda.

Hvad skulde jeg overveie? Er ikke Greven min Belgjører? Tænker han ikke bestandig paa, hvorledes han skal gjøre mig glad og fornøiet? Vilde jeg ikke bedrøve ham, naar jeg vendte hjem til min Fader?

Seraphine (affbes).

Man kan ærgre sig fort over hende. Hun er intet Fruentimmer. Hun er af Steen eller Træ.

Amanda.

Og hvad Grund skulde jeg anføre, hvis jeg vilde tage hjem?

www.Seraphine.com.cn

Ja, det vil vi ikke tale om. Grunde kunde der ansøres, og det flere end der behøves.

Amanda.

Jeg veed Ingen.

Seraphine.

Na, det faaer De mig ikke til at troe. Om De saa er nok saa eenfoldig opbragen, saa veed jeg g, at De har Mine i Hovedet og kan see.

Amanda.

Hvad kan jeg see? Tael, Seraphine!

Seraphine.

Man kan ikke tale med Dem.

Amanda.

Men naar du ikke vil forklare dig, saa maa jeg e, at du selv ikke veed hvad du siger.

Seraphine.

Veed jeg ikke? Maa jeg da spørge Dem, om : ikke kan see saa meget, at Greven er affældig og øbelig, og De et ungt, raft Fruentimmer? at han saa gammel, at han kan være Deres Bedstefader? det maaſtee aldrig faldet Dem ind, at en yngre and kunde være mere passende for Dem?

Amanda

(eſter nogen Betænking).

Nei, det er aldrig faldet mig ind.

www.libtool.com.cn Seraphine.

Ikke? og det tør De vente, jeg skal troe? *Er*
 det da heller ikke falbet Dem ind, at Greven *gjør*
 Dem gammel før Tiden; at han ikke kan lide, *De*
 hopper og springer, fordi han selv ikke kan gøre det;
 at han ikke vilde lade Dem lære at dansse, som jeg *ma*
 bragte i Forslag, fordi han selv ikke kan dansse; at *hæd*
 han har forbudt Dem at spise Skorper, fordi han selv
 ikke kan tygge dem. Alt dette skal Dees Fromhed
 ikke have mærket?

Amanda.

Hvor du taler! Greven har jo forklaret mig, at
 alt saadant Noget er upassende for mig. Ingen for-
 nemme Folk spise Skorper af Brødet; og at dansse
 er ogsaa gaaet af Brug for længesiden.

Seraphine.

Ja, Greven har afrettet Dem godt. Naar han
 siger til Dem, at en Gyldeklaf, der staaer i en for-
 nem Potte, er spanskrøn, saa troer De ham. Han
 giver Dem en god Opdragelse, det maa jeg sande.
 Og for at De ikke skal gøres opmærksom paa Deres
 Uvidenhed, saa har han omgivet Dem med lutter *Ren-*
 nesten, der ere ligesaa uvidende som De selv.

Amanda.

(med et Udtryk af Strenghebd).

Seraphine! har Greven befalet dig at sige mig
 alt hvad du nu har sagt mig?

www.bogklubben.dk

Greven? Ih, Gud bevares, nei! Det kan De jo nok begribe.

Amanda.

Vil du da, jeg skal sige til Greven, at han maa behandle mig anderledes, og saaledes som du synes?

Seraphine.

Ih nei, nei, Barn! Vær dog ikke taafset og gaar hen og gjør os begge ulykkelige.

Amanda.

Men hvor tør du da vove at tale som du taler?

Seraphine.

Herregud, man kan jo nok snakke mellem sig selv — og De er jo et fornuftigt Fruentimmer, der ikke lægger mine Ord paa Vægtstaaen. Greven, det veed Gud, er en sjelden Mand, som jeg agter og respecterer; han er et Mønster for hele Adelskabet. (Man hører Greven tale udenfor.) Der kommer han. Lad mig nu see, Barn, at De holder teen Mund. Jeg skal da heller ikke tage det saa nøie med Et og Andet, naar De beder mig derom.

Ottende Scene.

De forrige. Greven, ledsaget af Baptiste, Colin og flere
Tjenere, (fra Hoved-Indgangen).

Seraphine

(talende høit og som hun ikke mærkede Grevens Ankomst).

Hans Høivelbaarenhed, som sagt, er en Mand, Frøkenen aldrig kan sætte høit nok Priis paa, en Mand, som Frøkenen bør elske og ære, og som fortjener, at man elsker og ærer ham.

Greven.

Hvad er det, I der snaffer sammen?

Seraphine.

Na, er det Deres Høivelbaarenhed! Vi talte som sædvanligt om Dem, og naturligvis intet andet end Godt.

Greven.

Maa, det kan jeg lide.

Amanda (affbreds).

Hun er falsk! Hvorfor er hun saa falsk?

Seraphine (affbreds).

Jeg maa see til, jeg kan tale hende tilrette.
(Høit.) Deres Høivelbaarenhed har saa ofte lovet Frøkenen at komme ud i Lunden, der støder til Haven. Nu har vi just en Limestid tilovers —

Grevén

(sagte til Seraphine).

I Lunden? Den løber lige op til Landeveien.
 Det gaaer ikke an.

Seraphine (sagte).

Lad hende kun gaae med mig. Jeg er just nu
 i godt i Gang med at tale med hende til Deres Bedste.

Grevén (til Amanda).

Nu ja, naar du har saa stor Lyst, saa lad Se-
 raphine følge dig derhen. (Affrides til Seraphine.) Du maa
 til, du kan faae hende derfra.

Seraphine.

Godt, jeg skal see til. (Affrides til Amanda.) Bryd
 Dem om Ingenting og gaae med mig.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Grevén

(idet Amanda vil følge efter Seraphine).

Amanda, pleier man saaledes at forlade mig?

Amanda (vender om).

Nei . . . jeg glemte det.

Grevén.

Hvad siger du, inden du begiver dig bort til en
 promenade?

Amanda.

Jeg siger —

Grevén.

Ja, saa læg nu igjen Mærke. Du kommer med

Anstændig, rækker mig Haanden og siger: —
 Min Ven vil excusere, at jeg forlader Dem. Altså —

Amanda.

Min Ven vil . . . vil —

Greven.

Excusere —

Amanda (hurtig).

At jeg forlader Dem.

(Vil gaae.)

Greven.

Nei, mit Barn, det gaaer min Sjæl ikke an.
 Naar du saa har sagt dette, skal du see paa mig med
 et forbindeligt Smil og gjøre en let Bøining.

Amanda.

Det er sandt. (Seer distrair og stirer paa ham, idet hun
 neier.)

Greven.

Det brav.

Amanda.

Kan jeg saa gaae?

Greven.

Ja, nu kan du gaae. (Amanda hæfter ud.) Ja, hun
 render ud. Det var just ikke min Mening. Jeg seer
 nok, at jeg maa endnu anvende megen Blid for at bi-
 bringe hende de Gjenstande, hendes Opdragelse lader
 sayne. — Nu, Baptiste, saa skulde vi da træffe nogle Af-
 taler med Folkene angaaende Festsfigheberne i overmorgen.

Baptiste.

Ja, jeg er parat.

Greven.

Har du nu lært dem at stille sig op i to Rækker?

Baptiste.

Jo, det kan de Allesammen.

Greven.

Na, og har du saa lært den ene Række at gjøre tre og den anden venstre om, og derpaa slutte sig sammen, for at følge efter os ind i Kapellet?

Baptiste.

Jo, det kan de Blevne af dem. Colin har hittet ia, at naar jeg giver dem et Wink, saa skal den ene dunke den Anden i Ryggen; saa gaaer det nok.

Greven.

Det var fornuftigt af Colin. — Nu, og Greven, som vi antage, at Landsbyens Beboere har opreist?

Baptiste.

Den er nu bleven sat paa smaa Hjul, saa den i skydes frem, naar vi paa Hjemveien fra Kapellet gaae Veien over det store Vænged. Saa har Deres livvelbaarenhed to Gange godt af den.

Greven.

Det var vel.

www.libtool.com

Baptiste.

Men den ene af de to Træbukter, der stode ovenpaa den — hvad er det nu han hedder...

Greven.

Cupido og Hymen.

Baptiste.

Ja, han med Pils og Bue. Han vil ikke sidde fast, uagtet jeg har slaaet to Filtommeføm gennem hans Been. Kan vi ikke lade ham blive reent borte?

Greven.

Er du gal? Cupido? Nei, det gaaer ikke an.

Baptiste.

Ja, kanstee naar man binder ham fast, at det gaaer bedre.

Greven.

Ja, naar det ikke kan være Andet, saa bind ham fast. — Saa staaer altsaa kun tilbage — hvem kommer nu der og forstyrer os?

Baptiste.

Det er Seraphine. Hvad hun tager Fart!

Niende Scene.

De forrige. Seraphine (fra Hoved-Indgangen).

Seraphine (forpustet).

Deres Høvelbaarenhed! En stor Nyhed! Vi faae Fremmede!

Fremmede?

Seraphine.

Ja, og høie Fremmede! Ligefom jeg kom forbi
terporten ud til Alleen, seer jeg, at der udenfor
de to Cavallerer tilhøst og i Militairdragt, og bag
a endeel Tjenere.

Greven.

To Cavallerer?

Seraphine.

Ja — og da saa Gartneren kom til, spurgte de
m, om Deres Høivelbaarenhed var at faae i Tale,
ortil han svarede Ja. Og saa bad de ham sige,
Hans Høihed, Prindsen, med hele sin Suite var i
erheden og vilde aflægge Dem et Besøg.

Greven (forbauset).

Prindsen? Drømmer du?

Seraphine.

Det er som jeg siger. Jeg skyndte mig alt hvad
kunde for at bringe Dem denne Efterretning.

Greven.

Men hvor skulde han komme her? Der er jo
gen ved Hoffet, der aner, at jeg har mit Ophold her.

www.libtool.com.cn Seraphine.

Ja, det veed jeg ikke. Men Brindsen og hans Følge er det. De to Cavallerer vare mig bekendte fra Høffet, kjøndt jeg nu ikke husker deres Navn.

Greven.

Men det er umuligt. Hans Høihed er idag ude med Ryfteleiren.

Seraphine.

Ja, men det hørte jeg justement, at den ene Cavalleer sagde: Leiren var ikke langt herfra, og hans Høihed var redest forud med nogle Herrer og Damer.

Greven.

Med Damer? Men saa er jeg jo et forloret Menneske! Er jeg beløbet paa at tage imod hans Høihed og Suite. Hvor skal jeg anbringe dem Alle?

Seraphine.

Slottet derovre staaer jo ledigt og er prægtig istandsat.

Greven.

Ja istandsat til mit Bryllup. Naar han ser alle disse Indretninger til en Huusholdning, maa han jo strax fatte Mistanke.

Seraphine.

Saa tag imod ham her, og sig, at Slottet ligger under Reparation.

Her, i Havebygningen, i denne indskrænkede Le-
jed! Og Stue-Etagen underneden, der er saa for-
den!

(Man hører, der ringes paa en Dorsfloffe.)

Seraphine.

Der har vi dem! Nu maa De fatte en Bestemmelse.

Greven.

Ja, du har Ret — Lad mig strax faae min
adskildning ... Lad der ryddes op i Værelserne
inde ... Baptiste, Colin og I Andre, I skal Alle
se Jeres nye Klæder paa — og du, Seraphine,
skal — (pludselig standsende.) Men Amanda, hvor er
nanda?

Seraphine (perplex).

Amanda?

Greven.

Ja, ja! — hvor er hun?

Seraphine (hurtig).

Hun er i Haven. Der forlod jeg hende.

Greven

(affrædes til Seraphine).

Gaae strax ned og søg hende op. Bring hende
er paa Slottet. Hun maa ikke lade sig see for et
eneste. — Eller vent, jeg vil selv hente hende.

Seraphine.

Det gaaer ikke an. De maa blive i Huset som
ert.

Greven.

Saa gaae da du. Men du maa staae mig inde
for hende. (Der ringes igjen og stærkt.)

Seraphine.

Men skal da Ingen lukke de fremmede Herrer ind?

Greven.

Jo — gaae du, Baptiste — Nøglen ligger i
mit Kabinet — og lad et Par af Folkene følge ned
med dig.

Baptiste.

Men skal vi ikke først tage vore nye Klæder paa?

Greven.

Jo, naturligvis.

Seraphine.

Men saa komme jo de fremmede Herrer til at
staae en heel Time udenfor.

Greven.

Nei, I skal strax lukke dem op — (Randsende.) Nei,
jeg bliver prostitueret, Seraphine! Det er første Gang i
mit Liv, Hans Høihed aflægger mig et Besøg. Han
burde jo modtages pompøst og paa en høitidelig Maade.

Seraphine.

Ja, det er galt.

www.litnet.com.cn

Deres Høvelbaarenhed, kan vi ikke i en Fart
de Greporten frem med den lille Cupido paa?

Grevn.

Er Han forrykt? — Kom, Allesammen.

(Gaer, fulgt af de Andre.)

Anden Act.

En Lund. I den dunklere Baggrund høit Krat og nogle enkelte
staaende Træer.

Første Scene.

Amanda (Kommer ind fra Baggrunden).

Her har jeg aldrig været. Denne Lund
Maa uden Tvivl gaae ud til Landeveien.
Hvor her er venligt og saa stille — tys!
Skovbuen, kan jeg høre, kurrer oppe
I Træets Grene — hør kun, hvor den kurrer!

(Seer sig om.)

Jeg gad dog gjerne vidst, om Veien løber
Her lige ved. Nu er det lang Tid siden
Jeg saae en Landevei. Det er saa smukt,
Naar Støvet løfter sig, naar Vogne høre,
Og man kan see saa langt, langt ud i Landet.

(Gaaer et Par Skridt tilhøire.)

Nei, det er Uret. Seraphine bad mig
At blive her i Lunden. Jeg vil blive.

(Kommer igjen frem.)

meente Seraphine, da hun sagde,
 Greben var for gammel for mig? — Ja,
 han var yngre, passet' vi nok bedre.
 meente vel, saa gift og sprang. han med mig
 gjorde hvad jeg bad ham om; saa sad han
 alte muntert med mig ved mit Arbeid,
 undertiden sang han Viser med mig.
 Men hvad var det, hun paastod, at jeg tænkte
 u bestandigt paa den unge Tøger.
 Kan hun sige det? Jeg har bestemt
 eengang tænkt paa ham i denne Maaned.
 var iforgaars. Dengang var der lige
 far forløbet siden han saa nær
 fantret med sin Vaad. — Hvor han var munter,
 han var kommen vel og frelst fra Vaaden.
 artig var han ikke — det vil sige,
 var saa uregjerlig. Han var glad,
 kan man sandtnok aldrig bje sig rigtig.
 selv har været uregjerlig hjemme.
 nu har jeg forbedret mig, har ret
 i Fremstribt, siger Greben. Men hos Greben
 er man heller ikke saadan glad —
 glad... men — ja, jeg veed det ikke selv.

(Gaar bort igjennem Stallet i Baggrunden.)

www.MichaelClausen.com
Anden Scene.

Prinds Julian, strax efter Oscar, komme ind fra høire Side
 henimod Baggrunden.

Prindsen

(Standser, idet han iler ind og seer sig om).

Hvor blev hun af? Med Et forsvandt hun atter.

(Oscar, Prindsens Kammerherre, træder ind.)

Oscar, o skynd dig! Har du ikke seet,
 Hvor hun blev af?

Oscar.

Hvem mener Deres Højhed?

Prindsen.

Den unge Dame, som vi tvende Gange

Har skimtet mellem Træerne.

Oscar.

Naa hende!

Jeg tænkte, hun var her.

Prindsen.

Hun er her ikke.

Saa du har Intet seet til hende?

Oscar.

Nei.

I dette Billednis, mellem alt det Krat

Er det jo reent umuligt. — Men, tillad mig

At slutte hvad jeg nylig var saa dristig . . .

www.litnet.com.cn

Prindsen.
 Or det var slemt, hun undslap os. Et sandt,
 t var en yndig Skabning?

Oscar.

Jo, tilvisse!

Skjønhed med et aandrigt Udtryk. — Men,
 Had mig ...

Prindsen.

Saae du hendes Ansigt, Oscar?
 var det smukt? Det var det uden Spørgsmaal.
 Had Dine havde hun?

Oscar.

Hm! hendes Ansigt?
 i, hendes Ansigt saae jeg sandtnok ikke.

Prindsen.

staae dog ikke som du var af Træ!
 er ikke som de Andre, i hvis Mund
 ert Ord af mig har et fordoblet Echo.

Oscar.

Deres Høihed, hør mig kun taalmodig
 kort Minut; og siden, hvis De ønsker,
 ae vi paa Klapjagt efter denne Skjønhed.
 tent, at Diebliffet nærmer sig.
 ad hidtil vi har aftalt er kun Lidet.
 elystelser ved Hoffet — Deres Høiheds
 origt høist begribelige Ulyst,

Ved disses Hjælp og ved en Mesterstreg
 At kunne styrte hele Modpartiet.
 — Man har forladt os lige paa det Sidste.
 Nu maae vi the till andre Hjelpefilder.

Prindsen.

Nu vel, saa sig mig da, hvad du har udtænt.

Oscar.

Som Sagerne for Diebliffet staae,
 Har vi kun to Ressourcer, vi kan the till.
 Enten maa Deres Høihed, som jeg forhen
 Har underdanigst bragt i Forslag, vælge
 Greb Campobellos yngste, skjønneste Datter —

Prindsen.

Nei, Oscar, jeg har sagt dig alt min Mening.
 Ja, hun er skøn, Isaura, fuldenbt skøn.
 Men er det ikke, som Naturen havde
 Hos hende tømt sig ud i lutter Skjønhed,
 I lutter rene Former, saa der ikke
 Var Plads tilbage for den Ynde, Sjælen
 Just i Uregelmæssighed forkynder?
 Fra hendes Afsyns strenge Skjønhed flygter
 Glint Udtryks Verel, naar et muntert Løse,
 Et varmt Temperament sig glæder Lust
 Og søger Spillerum. Og hendes Mine,
 Ja, de er' dunkle, straalende. Men Blikket,

: derfra, er hvilede og roligt,
 hemmelige, søde Grunde
 sin Bane. — Nei, min Oscar, nei!
 I mig om hende, om de Andre,
 i fra Landet daglig kaldtes sammen,
 figurer paa et kunstigt Uhr
 Kæselet kom frem og neied' for mig.
 i vælge mig en Brud blandt hine.
 lig, der dukke frem af Søen
 et, dukker af min Tanke,
 ataste hvert Dieblis en anden,
 : Skabning — o, hvor vidt forskjellig
 man foreslog mig!

Oscar.

At besvære!

Blik en anden —

Prindsen.

Nei, forstaae mig!

jeg, at jeg ansees for letslindig.
 g det vel ogsaa. Men husk paa,
 er ungt og varmt endnu og livfuldt.
 i min Letslind mener jeg dog dette:
 blif en anden, men den samme,
 laane Træk fra Een og Samme.

www.libto.com.cn

Formodentlig den unge Landsby-Skønhed,
Vi traf ved Mølle-Aaen —

Prindsen.

Netop hende.

Dscar.

Ja, hun har frelst vort Liv, saa det er billigt,
Vi er' taknemmelige. Men — tillad mig —
Igrunden har jeg altid tænkt, at denne
Med Gæt forsvundne Pige var et Paastub,
Som Deres Høihed brugte for at slippe
Fra et besværligt Valg.

Prindsen.

Maafsee tildeels.

Dog er det Sandhed, at min Tanke vender
Med Længsel idelig tilbage til
Hiint Møde og hiin farefulde Dag.

Dscar.

Naar blot — det var jo muligt — denne Længsel
Ei finder allermeeft sin Næring deri,
At Pigen er forsvundet. Var hun her,
Da misted' hun sit bedste Trykleri.

Prindsen.

Du troer — ?

Døcar.

Jeg troer, ifald jeg ellers kender
 Til Deres Høiheids Lanker, at en Pige,
 Opdraget under knappe, simple Kaar,
 Berøvet al den Smidighed i Manden,
 Den Lankens Fiktion, som Culturen giver,
 Vil neppe, selv om hun var nok saa smuk,
 I Længden fængsle Deres Høihed.

Prindsen.

Troer du?

Ja, jeg har undertiden tænkt det Samme.
 Men desuagtet — Billebet af hende
 Har ikke tabt derved i min Erindring.
 Min Phantasie har søgt at smykke det
 Med alle Fortrin, som jeg veed, hun mangler;
 Har lagt i hendes klare Fløttestemme
 Den Tale, som mit Hjerte kunde røre.
 — Du siger, var hun her, da misted' hun
 Sit bedste Trylleri. Har du da glemt,
 At du var fuldt saa meget som jeg selv
 Forbauset over hendes flødne Skjønhed,
 Det milde Smil, der spillede om Munden,
 Hiint Blik, paa eengang sty og sødt blufærdigt,
 Og denne Blanding af Undseelighed
 Og Angst, imens hun hjalp os ud af Varen.
 Ja, det er sandt, der fattes hende Fortrin,

Jeg ellers sætter høit. Og dog — jeg veed ei —
 Jeg har, fra den Tid, da jeg hende saae,
 Og hun forsvandt igjen, hos Alle søgt
 Blot om et Træk, der mindede mig om hende.
 Vær derfor billig, Oscar! Tag lidt Hensyn
 Til mine Følelser.

Oscar.

(med et Suk).

Ja, Deres Høihed!

Saa har vi kun den eneste Ressource,
 At vi maae prøve paa at vinde Greben,
 See til at skaffe ved hans Hjælp et Aars
 Udsættelse til Deres Høiheds Valg.

Prindsen.

Ja gjør kun det. Det mener jeg, er rigtigt.

Oscar

(i refererende Tone).

Desværre, vi har hidtil negligeret
 Vor kjære Greve. Deres Høihed har
 Blikt ham en Tilid, han bestemt har stoffet,
 Og jeg har tænkt, han var usfabelig,
 For gammel, for beqvem til Hof-Intriger.
 Vi har bedraget os. Først nu jeg indseer,
 At han, den rigeste Magnat i Landet,
 Har opereret mod os, at hans Rigdom
 Har skaffet ham Indflydelse. Vi maae da

See til at vinde ham. Og har vi ham,
Saa har vi Connetablen med det Samme
Og hele Connetablens Slæg.

Prindsen.

Utvivlsomt.

Décar.

Men paa hvad Maade skal da Greven vindes?
Det er det ikke. Vistnok er han mindre
Interesseert i Deres Højheds Valg
End Landets andre Grever og Baroner,
Hvis Døttre, hvis Nidcer længes efter
Et Diadem om Panden. Men jeg frygter,
At han bevæges af en Grund, en stærk,
Vi mindst formode. Thi at conspirere,
Naar man som han kan leve som en Tyrkte,
Og i hans Alder, dér maa være Grund til.
— Hvad mener Deres Højhed?

Prindsen

(yttre Uopmærksomhed og seer sig oftere om).

Rigtigt, Décar!

Fortræffelig bemærket! Blev kun ved.

Décar

(vedblivende).

Greven er rig, er gammel. Hvilken Madding
Kan lokke ham? I dette svage Legem,
Der ved Uffældighed er stærkt, hvad Svaghed

Har end saa megen Kraft, at den kan fristes?
 Jeg veed kun een; den er af seig Natur,
 Den er umættelig og holder ud:
 Uergjerrighed, det er hans sidste Svaghed.
 Der kan han fanges. Men desværre troer jeg,
 Hvad da vi hyde ham, maa være Meget,
 En Portefeuille, en Ministerpost
 Ved Underviisnings-Bæsnat, eller Sligt.
 Det maa der til. — Ja, Deres Høihed tier
 Og finder det betænkeligt. Jeg selv
 Troer, han er bedst placeret i Privatstand.
 Men — anden Udvei seer jeg ikke.

Prindsen

(der under den sidste Replik's Slutning har nærmet sig Baggrunden til venstre, uden at Oscar, forbyttet i sin Udviſling, har mærket det).

Oscar!

Nu kan jeg see —

Oscar

(hurtig).

En anden Udvei? (Bliver Prindsen vaer.) Himmel!

Han har ei hørt et Ord!

Prindsen

(seende ud).

Jeg seer bestandigt

Imellem hine Træer noget Hvidt,

Der kommer og der svinder. — Det er hende!

Ja, der er ingen Tvivl — kom, Oscar, kom!

(Her ud til venstre Side.)

Det er den Post, man længe har mig misundt:
 den unge Fyrstes Venstreb og hans Tilid;
 jeg er hans høire Haand. — Gud bedre det!
 han følger Skriftens Ord: hans høire Haand
 leed ikke hvad den venstre har istænde.

(Følger efter Prindsen, mens man udenfor Scenen hører
 nogle Tacter af en fiern Cavalleri-Musik, som Trom-
 peter eller besliger.)

Tredie Scene.

Amanda

kommer hurtig ind fra Skrattet i Baggrunden tilhøre og standser
 (lyttende).

Der er Musik derude. Det maa komme
 fra Krigsfolk. Jeg kan høre Hestetrampen.
 Daar blot jeg turde see paa dem, men uden
 at Noget mærker det. Fra dette Træ —
 Men jeg er bange for, man seer mig. Na,
 daar kun igjennem Bladene jeg titter,
 Saa kan der Ingen see mig. Jeg maa prøve.

(Hun stiger op i et af Træerne i Baggrunden.)

du seer jeg dem. De holder Alle stille —
 Og der er Damer med ...

Fjerde Scene.

Amanda. Prinds Julian.

Prindsen

(fra Krattet, seer sig om).

Igjen forsvundet!

Jh, men jeg troer, at det er Hereri.

Her saae jeg tydelig, hun smuttede' ind.

— Hun skjuler sig i Krattet.

(Seer efter i Baggrunden.)

Her er Ingen.

Er det da ikke ærgerligt! (Bliver hende vaer.) O, Himmel

Der er hun! Høit i Træet som en Fugl.

— O, skønne Ubeffendte! Bliv ei vreb,

At jeg har gaaet og søgt om dig paa Jorden.

Jeg burde vidst, dit Hjem er ikke der;

At skjulte Vinger løfte dig —

Amanda.

Forlad mig!

De gjør mig angst. Jeg beider Dem, gaae bort!

Prindsen.

Saa længe du i Træet sidder, kan jeg

Ei gaae herfra.

Amanda.

Saa vil jeg stige ned.

Prindsen.
g da hjælpe dig.

Amanda.

Nei, ikke hjælpe.

alene.

Prindsen.

Nu, saa stik da ned.

(Fører hende frem, efterat hun er stegnet ned.)
ves? En af Hoffets Damer? Nei! —
er jeg ret og er det intet Blåndværk?
ender jeg ... jeg har jo seet Dem før . .
... er De — men Herregud, saa tael!
So ikke mødt hinanden før?

Amanda.

gang før.

Prindsen.

Og naar?

Amanda.

For eet Aar siden.

Prindsen.

aen — ikke sandt?

Amanda.

So, ganske rigtig.

Prindsen.

rømmen brev mig ned mod Møllehjulet,

Og da en ung og herlig Pige hjalp mig.
Og det var Dem.

Amanda.

Ja, det var mig.

Prindsen.

Men sig mig,

Har Himlen opfyldt da mit tause Ønske?
De er da ikke, som jeg havde tænkt mig,
En Datter af en Landmand?

Amanda.

Jo, det er jeg.

Min Fader er Forpagter.

Prindsen.

Er Forpagter?

Men denne Dragt, som De har paa, saa smagfuld,
Og efter Hoffets allersidste Mode,
Hvordan skal jeg forklare mig —?

Amanda.

Min Dragt?

Ja, det er Grevens Wille.

Prindsen.

Hvilken Greve?

Amanda.

Han her paa Slottet, Greven af Sallénche.

Prindsen.

Og det er ham, hos hvem De nu har Ophold?
Men siden naar?

Amanda. www.dlibool.com.cn

Nu har jeg været snart
paa Slottet.

Prindsen.

Været der et Aar!

even? Af hvad Grund? Jeg be'er, fortæl mig —

Amanda.

[Iovermorgen giftes med ham.

Prindsen.

iftes? og med ham? — Det er umuligt!

Amanda.

t er tilforladeligt.

Prindsen.

Med Greven?

im, der boer paa Slottet? — Husk Dem om!
er ganske sikkert feil.

Amanda.

Min Gud,

in jeg tage feil? Jeg maa dog vide,
vem jeg gifter mig.

Prindsen.

O, bliv ei vred!

t er reent utænkeligt. Hans Alder
ces unge Skjønhed. Han, der godt
re Deres Bedstefader.

www.libtool.com.cn

Jaa,

Det veed jeg.

Prindsen.

Nu, saa kan De ogsaa vide,

At det er ikke ham.

Amanda.

Men De kan troe mig.

Jeg taler aldrig usandt.

Prindsen (affides).

O, den Falske!

Han har da stuffet mig, og derfor holdt sig
I Stjul paa Slottet her. (Høit.) Men sig mig dette,
Hvorledes kom det, De og Deres Fader
Forsvandt af Egnen, hvor jeg dengang traf Dem?

Amanda.

Vi fik en Dag Besøg af Greven. Han,
Der kjendte Fader længe, foreslog ham
En anden Gaard, paa meget bedre Vilkaar,
For Livstid i Forpagtning. Fader drog da
Til denne Gaard, to Mil omtrent herfra.
Der gjorde Greven meget Godt mod Fader —

Prindsen.

Det kan jeg tænke.

Amanda.

Og en Stund derefter

Lilbød han mig sin Gaand. Jeg sagde Ja.

Min Fader gav sit Minde paa det Vilkaar,

At jeg i eet Aar fik Betænkningstid.

Sovermorgen Aaret er forbi.

Sovermorgen skal jeg altsaa giftes.

Prindsen.

O flammeligt! — Og medens De var her,

Har Greven holdt Dem skjult?

Amanda.

Har holdt mig skjult?

Det veed jeg ikke.

Prindsen.

Har han da ei sagt Dem,

At jeg har ladet søge, har søgt selv,

Har spurgt om Dem — og Alting uden Nytte!

Amanda.

Det har han ikke talt om. Har De søgt mig?

Prindsen.

Det har jeg, troe mig kun — deels for at vise

Mig lidt erkjendelig for den skjæffe Bistand

Ved Mølleaaen hift, og deels af Længsel,

Af Ønsket om at see Dem eengang til.

Og Greven selv, der loved mig saa helligt

At hjælpe mig —

Amanda.

Ja, det var ikke rigtigt.

Men han skal bøde for det, han skal mærke,
 At det er ei for Intet han mig stufed'.
 Han skal — ja, han skal hufte paa mig, Greven.
 Jeg mener, her er Lov og Ret i Landet.

Amanda.

Forlad mig det. Nu er det Dem, der feiler.
 Hvo skulde vove det, at straffe Greven?
 Ham lyftrer Alle.

Prindsen.

Hvo der skulde vove?

Det vover jeg, der er med Gud og Ret
 Hans Herre og i dette Land Behersker.

Amanda (forbauset).

I dette Land Behersker! — Deres Højhed!
 (Vil falbe paa Knæ, men hindres af Prindsen.)

Prindsen.

O, bryd Dem ikke om hvad jeg har sagt!
 I dette Dieblif, jeg føler dybt,
 Er ikke jeg den Herkende. Jeg bøier
 Mig for en Magt, der overgaaer min egen.
 Ungdom og Skjønhed ere Souveræner,
 Hvis Rettighed forgjæves jeg bestrider.
 — Men hør mig nu. Jeg har et Forslag til Dem
 Det var min Agt at overraske Greven,
 Men nu har jeg betænkt mig. Jeg vil tage
 Til Hovedstaden. De skal tage med mig.

Amanda.

Til Hovedstaden?

www.libtool.com.cn

Prindsen.

Hvorfor ei?

Amanda.

Og nu?

Det kan jeg ikke.

Prindsen.

O, det kan De godt!

Amanda.

Bliv ikke bred, men jeg maa hjem til Slottet.

Jeg har jo lovet, jeg kom strax tilbage.

Prindsen.

Og det er Deres Alvor?

Amanda.

Ja, jeg maa.

Sæt Dem i mit Sted. De vil heller ikke,

Det er jeg vis paa, bryde Deres Ord.

Prindsen

(efter et Dieblis Betænkning).

Nu, De har Ret. Jeg tager ind til Greben.

De følger da med mig, og blandt de Damer,

Der høre til mit Følge, og jeg ønsker...

Ja, De skal ride med os som De hørte

Til Hoffets Damer.

www.libtool.com.cn

Amanda.
Hoffets Damer?

Prindsen.

Ja.

Jeg skaffer Dem et Slør, en Hæderhat,
Og Raabe til at skjule Deres Skjønhed.

Amanda.

Men Deres Høihed —

Prindsen (smigrende).

Gjør som jeg har bed't Dem!

Amanda.

Men troer De, at jeg tør —

Prindsen.

Det troer jeg, Kjæ

Hav ifkun Tillid til mig. — Iys, man kommer!

Femte Scene.

De forrige. Oscar. Herrer (i Militairdragt) og Hets
Chlotilde og flere Damer (i Rideskapper). Følget hol
sig noget tilbage.

Oscar.

Tillader Deres Høihed —

Prindsen

(tager ham hurtig tilfide).

Oscar, hør kun!

ffen er mig gunstig. Jeg har gjort
 ærefælg Opdagelse. See hist!
 om du kender denne Dame.

Oscar.

(betragter hende i Graastand).

Nei —

— men jeg ta'er fejl (gnider sine Øine.) og dog jeg
 synes —

Prindsen.

iel kun, tael!

Oscar.

Jeg synes, at hun ligner

en Pige, vi har seet.

Prindsen.

Hvad ligner!

Det er hende, Oscar, hende selv!

Oscar.

De!

Prindsen.

O, det er et Eventyr!

Det er den samme, og er dog en Anden.

Enhed, i Ustyldighed den samme,

Det er hun kun i Anstands Ønde.

Den Uven var et Middel til

Udøvelsen.

Oscar.

Jeg studser!

www.libtong.com.cn

Prindsen.

Vent til siden —

Jeg skal fortælle dig . . . Men sliq mig nu,
Om vi er' meldte.

Døscar.

Greven lod os vide,

Han tager mod os.

Prindsen.

Godt; saa vil jeg see

Lidt ind til ham.

(Til Høshamerne, der nu nærme sig, idet han forestiller Amanda.)

En Slægtning, mine Damer,

Af Greven af Sallénche, som jeg traf

I dette Øieblik i Lunden.

(Affides til Døscar.)

Døscar,

Du maa mig skaffe, før tilhest vi stige,

Hos en af vore Damer Hat og Slør

Og Rideskappe.

Døscar.

Meget vel.

Prindsen.

Og stig

Til alle Damerne, man drager ind

I Grevens Gaard med Rideskappe paa

Dg Slør for Ansigtet. (Rækker Amanda Haanden.) Min

Frøken, tillad!

(Gaaer med Amanda, fulgt af nogle Cavallerer.)

Heloise

(der med flere Damer nærmer sig).

Hr. Oscar, hvem var denne Dame?

Oscar.

Damen?

Det var en fornem Dame, en . . . en Slægtning
Af Greven.

Heloise.

Ja, men hvad er hendes Navn?

Oscar.

Det veed jeg ikke.

Thotilde.

Seer man rigtig til,

Er det en Søster- eller Broderdatter,
Der falder ned fra Stjerne med Gæt.

Oscar.

Na ja, maaskee.

Heloise.

Maaskee hun er hans Datter.

Thotilde.

Na, Greven har jo aldrig været gift.

Heloise.

Ja, derfor!

www.libtool.com.cn

Déscar.

(som om han hufkede fig om).

Det er fandt! (Affbes.) Jeg maa nok fælle
Hans Høiheds Ordre i den rette Stil.

(Gstt.

Nær havde jeg forglemt det, mine Damer!
De veed maafkee, man drager ind til Greven
Med Ribekappen fluttet tæt til Livet,
Med een Haand fri til Tøilen; Tøilen fram,
Og Heften holdt i Skridt; og faa desuden
Med Slør for Anfigtet.

Damerne

(med et Udbræb).

Med Slør og Kæppe!

Déscar.

Ja, fom jeg figer.

Deloife.

Men hvorfor, Hr. Déscar!

Déscar.

Bevar's! Det hører med til Etiquetten.

Naar man beføger en Magnat fom Greven,
Saa har man Slør paa.

Deloife.

Etiquetten — ah!

Saa fom, Ghlotilde! (Til Déscar.) Ribekappen tæt
Om Livet?

Døscar.

www.libtool.com.cn

Ja.

Heloise.

Det er en god Idee.

aa seer man dog Figuren. (Til Døscar.) Een Haand fri?
Og Tøilen fram? og Hesten —?

Døscar.

Holdt i Strid.

Helo

Og Hesten holdt i Stridt. Nu kan jeg det.

Saa kom, Ghesttilde!

(Alle forlade Scenen.)

Tredie Act.

(Udvalgt fra første Act hos Greven.)

Første Scene.

Oscar, foran hvem Baptiste og Mathieu træde ind og slaa
Gloidsorene op med keltede Dufninger.

Baptiste.

Værsgod, Deres Velbaarenhed!

Oscar.

Ingen Omstændigheder, kjære Ven! Hans Høi-
hed ønsker ikke at uleiligg.

Baptiste.

Tael aldrig om det. Hans Høi-
hed uleiliggør os
slet ikke.

Oscar.

Saa meget desto bedre. (Træder frem, for sig selv.)
Ja, det lader dog til, at vi ere komne vor kjære
Greve til største Uleilighed. Her er jo en mageløs
Forvirring. Den Ene løber ivelen for den Anden.

Baptiste.) Disse Værelser ere altsaa overladte til
is Høihed?

Baptiste.

Jo, Deres Velbaarenhed, det kan De stole paa.

Oscar (affides).

Prindsen ønsker, at jeg skal ikke lade mig mærke
et med den store Opdagelse, vi have gjort. Det gjør
ellers ondt. Her maa jo være en Meke af Intriger.
Jeg har virkelig havt os Alle tilbedste. Men jeg
dog havt Ret i min Formodning. Der har været
hemmelig Grund til alle hans senere Forhold-
ser. (Til Baptiste.) De er Intendant her paa Slottet?

Baptiste.

Det veed Gud jeg er. Det var mig, der luffede
len op for hele Herstabet. Jeg har blot været henne
siftet Klæder. I disse Værelser gif Hans Høi-
hed med alle sine Cavallerer (peger tilvenstre.) og her
(er tilhøire, den første Dør.) fik vi alle Damerne ind.

Oscar.

Meget vel.

Baptiste.

Det lod ellers til, at Damerne vare lidt forknøtte
sig.

Oscar (leende).

Det pleier vore Damer just ikke at være.

www.libtost.com Baptiste.

Ja, de lukkede strax Døren i Laas indenfor.

Décar (affibes).

Han har en fin Næse. Han fatter allerede Mistanke. (Høit.) Na, det er lutter Griller og Luner, som vore Damer desværre har nok af. Maaſkee et Livbælte er gaaet itu eller En af dem har ſaaet det. Indfald at klage over Migraine. Ja, De kender vel denne Sygdom, der gjør Lægerne fortvivlede, naar en ung Dame hænger med Hovedet, har Ildbeſindende og hverken vil ſpiſe eller drikke.

Baptiste.

Jo, den Sygdom kender jeg meget godt. Det er den ſamme, man kalder for Vip hos Hønsene.

Décar.

Saamænd, Rignelsen er ikke ſaa gal. (Til Mathieu.) De er ogsaa i Grebens Tjeneste?

Baptiste.

Jo, Deres Velbaarenhed, han er Hovmester for Bagerne.

Décar.

Ah, det er Slottets Lærdom og Oplysning, jeg har for mig.

Mathieu (med et Guf).

Al nej! Gud bedre mig for den Lærdom jeg har!

www.liberal.com.cn

De er besejden, det gjør Dem Gre. Men
 nder jeg Greven ret, saa har han i Dem valgt sig
 Mand, der er ligesaa grundig i Lærdom som smag-
 ld i Methode.

Mathieu.

At, det var Synd at sige. Jeg kan saa godt
 n Ingenting.

Dscar.

Ja, De svarer mig som hiin Philosoph —

Baptiste.

Net, Deres Velbaarenhed, han siger Sandhed.
 n kan virkelig Ingenting. Det er ganske mærkvar-
 t, saa ubidenbe han er — at sige som Hovmester;
 som Hestedocter er han flink.

Dscar.

Som Hestedocter?

Baptiste.

Ja, det kan De sige mig efter. Jeg kjender
 n fra den Tid jeg var Avlskarl hos Mølleren.

Dscar.

Naa! (Affbes.) Hvad er det for Folk, Greven
 r om sig? (Solt.) Jeg mærker af At, at Greven
 r indrettet sig det her ligesaa sjønt som behageligt.

Na, han boer som en Prinds. Men nu skulde Deres Velbaarenhed først see Slottet berobre. Alt er gjort istand fra Nytt af, alle Værelser ere betruet med Bluel og Silke og har faaet forgyldte Lister. Om det saa er Muren paa Trapperne, saa er den malet med Noget, som de kalde for Træsto-Malerier.

Décar.

Hvad behager? Naa, nu forstaaer jeg: Fresco-Malerier.

Mathieu

(sagte til Baptiste).

Men vi skulde jo ikke tale om Slottet.

Baptiste.

Død og Plage, det er sandt!

Anden Scene.

De forrige. Seraphine (fra Hoved-Indgangen).

Seraphine.

Er det allerunderdanigst tilladt at træde ind?

Décar.

Hvad seer jeg! Perlen for alle Dueñaer! Vor dyrebare Seraphine!

Seraphine.

Ja, høifæredede Hr. Kammerherre, De maa nok forundre Dem.

Hvad kan jeg takke for den Lykke, at jeg træffer
en her?

Seraphine.

Alt De træffer mig her? (Til Baptiste og Mathieu.)
kan gaae Jeres Vel. (Affsides, medens Baptiste og Ma-
eu under Bøfninger gaae.) Naar Kammerherren udspør-
er mig, er det min Skyldighed at fortælle ham Alt,
fordan det her staaer sig til.

Décar.

Det lader ikke til, at man her gjør mange Omstæn-
gheder med en Slots-Intendant og en Pagehovmester.

Seraphine.

Jo, det er ogsaa Folk, som det er Umagen værdt
gjøre Omstændigheder med.

Décar.

De har Ret; og jeg kan endnu ikke komme mig
min Forundring over de Folk, Greven har ansat
de vigtigste Betjeninger.

Seraphine (med et Suk).

Na Gud, Hr. Kammerherre! her i Huset er saa
 meget at forundre sig over. Det er ikke blot dermed.

Décar.

Saa?

Seraphine.

Grevens Hoved er nu saa fuldt af urimelige
riller, saa det er utroligt.

www.libtool.com Oscar.

Åf Griller? Ih nei!

Seraphine.

Ja, jeg kalder det Griller; for hvad er det Andet hos et saa gammelt, ublevet Menneſte?

Oscar (affbeſ).

Hun vil gjerne fladdre af Skole, mærker jeg.

Seraphine.

Ja, han vil engang ſande mine Ord. Mig kan han ſkole paa. Men lad ham ſee ſig for med ſine andre Tjenere.

Oscar.

Nu, Greven er jo en ſlog Mand. Han kjender nok ſine Folk.

Seraphine.

Nei, han gjør ikke, Hr. Kammerherre! Og ſom han bærer ſig ad, kan jeg heller ikke kalde ham ſlog. Derſom jeg vilde fortælle Dem — De vilde ſlaae Deres Hænder ſammen.

Oscar (affbeſ).

Her har Greven erobret et trofaſt Thynde.

Seraphine (hoiere).

Jeg ſiger, hvis jeg vilde fortælle Dem hvad her foregaaer, De vilde ikke troe mig.

Døscar.

Er det sandt?

Seraphine.

Men over min Mund skal det ikke komme —
 Det jeg veed, Herr Kammerherren er en Mand,
 som man kan betroee deslige Ting.

Døscar.

Na, De smigrer . . .

Seraphine.

Nei, tilførlabelig ikke. Til Dem har jeg stor
 Altid — og eftersom jeg nu igjen efter saa lang
 Tids Forløb har den Gæde at tale med Dem, og
 dersom De vil stænke mig Deres Opmærksomhed, skal
 jeg fortælle Dem, hvori det ligger. Seer De, høfstdædte
 Herr Kammerherre! Sagen er, at Greven, saa gam-
 nel og affældig han er, og uagtet Alt hvad jeg har
 prøvet, dog alligevel har besluttet at indgaae —

Døscar.

Hm! jeg troer, Greven kommer —

Seraphine (argerlig).

Ja, han skal altid komme i Utide.

Oscar. Seraphine. Greven, fulgt af Baptiste, (fra Hoved-Indgangen).

Greven.

Min Kjære Kammerherre, undskyld, at jeg har ladet Dem blive her alene. Hans Høiheds Besøg, mig iøvrigt saa glædeligt, er kommen mig aldeles uventet.

Oscar.

Mig ikke mindre. Som jeg alt har sagt Dem, var det et pludseligt Indfald af Brindsen, da han den lille Stykke hertfra erfarede, at De opholdt Dem her. Hans Søster, hendes Høihed Prindsessen, der har været paa den Troppefamlings, stillet dengang fra os. Men de fleste af hendes Damer tilligemed Brindsen selv kunde ikke nægte sig den Fornøjelse at aflægge Dem en Bist.

Greven.

Ja, De veed, at jeg og den øvrige Adels indkaldte til Hoffet imorgen. Jeg havde tænkt, at Hans Høiheds Tanker vare aldeles henvendte til den vigtige Begivenhed, der imorgen forestaar os.

Oscar.

Naa, De mener Afgjørelsen af det store Ægteffabts Spørgsmaal. Men dertil har vi jo næsten 24 Timer; altsaa meer end Tid nok til at tænke derpaa.

www.libtut.com.cn

Det er altsaa ikke dette vigtige Anliggende, der
ffer mig den Gæst af Brindsens Besøg?

Dæcar.

Nei, det er det vist ikke.

Grevén.

Ikke? — Ja, i alle Tilfælde, siden Hans Høi-
hed er fundet for godt, saa uventet at besøge mig, beklager
jeg kun, at jeg ikke er bedre indrettet til at modtage
ham. Jeg lever her indgetogent, i philosophisk Rolighed,
for Videnskabernes.

Dæcar.

Det Samme har Hans Høi-
hed bemærket. Han
ved, at De har trukket Dem tilbage fra Statens An-
liggender, fra Hoffets Intriger, fra vore Magnaters
valitioner. Han ved, at han besøger en Viltsmand,
der i den Grad har vendt Ryggen til Verdens Daar-
hed, at han endog har skult sit Opholdstid for hele
et nøjsommeligt Hof.

Grevén.

Hm — vistnok...

Dæcar.

Men en Mand som De kan ikke vente at nyde
nogen godt af sin Gensommelighed. Man ønsker ogsaa der
gjensidende Deres fine Smag og rigtige Tact. Jeg
er allerede beundret Deres skønne Indretninger her

paa Stedet, de udmærkede Folk, De har omgivet Dem med —

Greven.

hm!

Seraphine (affbes).

Han gjør Nar af ham. Det er velfortjent.

Greven.

Men, for ikke at glemme Hensigten af mit Komme — tør jeg smigre mig med, at Hans Høihed forlanger sit Ophold her til over Middagstid?

Décar.

Det tvivler jeg paa. Hvis Været vedbliver at være godt, tage vi herfra om et Par Timer.

Greven.

Ja, godt Vætr, troer jeg, vi beholde.

Baptiste

(der hidtil har holdt sig i Baggrunden).

Det troer jeg ikke, Deres Høiælbaarenhed.

Greven.

Baptiste!

Baptiste.

Jeg vilde blot sagt, at jeg imorges faae et Øvlin løbe med en Halmvisk i Munden, og det er glerne Tegn til Vætr.

Décar.

Haaha! Deres Intendant har ualmindelige Kundskaber.

Min Kjære Baptiste! du kan gaae og vente mig
herfor. (Baptiste gaaer.)

Désar (affbes).

Det var anden Gang, Intendanten blev sat paa
Breen. (Høit.) Ja, jeg maa ogsaa gaae og give vore
vallerer nogle Ordre. Hr. Greven er formodentlig
idrættelig om, at Brindsen om en lille halv Time
skal at tage imod Dem.

Greven.

Det er allerede meldt mig.

Désar.

Saa vil jeg forlade Dem. (Ved at blive Seraphine vaer.)
Ja, det er sandt, De har jo der en gammel Bekjendt
mig.

Greven.

Kender De Seraphine?

Désar.

Justement. Jeg gratulerer Dem til, at De har
faa udmærket og Dem hengiven Dame om Deres
rson.

Greven.

Ja, det er en sand Lykke. (Affbes til Seraphine.)
Ja har du dog vel ikke ladet Munden løbe?

Seraphine.

Hvorfor troer De det?

Altjaa, Hr. Greve, jeg anbefaler mig.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Greven.

Jeg er forloren, Seraphine. Jeg kan mærke paa den Lurendreier, at man har faaet Nys om Noget, at man aner min Forbindelse med den utlfredse Adel. Du skal see, det ender med, at jeg maa følge med Prindsen til Hoffet, og saa er jeg da i Fælten.

Seraphine.

Ja, det kan nok være.

Greven.

Om — Leiren er nærved — og Connetablen er bleven i Leiren; det er meget mistænkeligt. Jeg maa have et Brev ud til Connetablen. Jeg maa vide, hvorledes Alt dette hænger sammen. Det er mig ubegribeligt, at han ikke har givet mig et Bink om, at Lyfkleiren kom til at gjøre denne betydelige Omvei og rykke mig saa nær. Colin maa ud med et Brev til ham.

Seraphine.

Jeg er bange for, at Prindsen dennegang har været Dem for klog.

Greven.

Ja, det er meget muligt, du har Ret. Han er for klog, det har jeg altid sagt. Han duer ikke til

sidde ved Roret. — Og denne Baptiste, der prostituerer mig . . . og alle de andre Gaarehoveder! Stig m, de skal ikke strafe ud, naar de bukke dem.

Seraphine.

Ja, det skal hjælpe stort, man siger det til dem!

Grevn.

Og Amanda, der ikke er hjemme, just i dette tiste Dieblit! Hvis nu En af Brindsens Følge træffer ide, hvis man faaer at vide, at hun opholder sig a Slottet, at hun er bestemt til min Gemalinde — : Hun svarer ligefrem paa alle Spørgsmaal . . . Men : Kan jeg da takke dig for.

Seraphine.

Er jeg ikke saa uskyldig som noget Menneſte kan re? Maatte jeg ikke for et Syns Skyld aabne Laagen lade Pigebarnet see ud i Lunden? Men saa, da cindsen kom, blev jeg saa allarmeret, at jeg løb min ei og formodentlig har glemt at lukke Laagen; og saa hun nok gaaet ud i Lunden og har forvildet sig.

Grevn.

Lael blot ikke saa høit; man kan høre hvert Ord b Siden af. — Hm! hm! Der er jo gaaet Folk for at opſøge hende?

Seraphine.

So.

www.libtool.com Greven.

Dg de føre hende til Skovriderens Huus?

Seraphine.

Jo.

Greven.

Dg ikke herhen? Hører du? Ikke herhen.

Seraphine.

Ja, ja, ja — det er bleven sagt dem.

Greven.

Naar jeg blot vidste, at hun var sikker for at opdages, saa vilde jeg ikke bryde mig om Resten. Det er ikke førstegang jeg har snoet mig ud af en Hofsbale. — Hm! har du slet ikke bemærket, hvilke Damer fra Høffet der var med i Følget?

Seraphine.

Nei, det var jo umuligt at kende dem.

Greven.

Kunde jeg bare faae fat paa en Enefte af dem, skulde jeg snart komme til Kundskab om, hvorledes Sagerne forholde sig. Af en erfaren og dreven Hofdame med et godt Snakkesi kan man i fem Minutter erholde Oplysninger, som man ellers kan spionere Maaneder efter. Men Prindsen har lukket dem inde, ganske vist paa Kammerherrens Raad — o, det er en stor Ræv! Han har frygtet for, at jeg skulde benytte mit gamle Talent til at udsponere dem; og uden at rose

ig selv har jeg et stort Talent dertil. Om — Ge-
raphine, pas paa, om der Ingen kommer. Maaskee
an giennem Nøglehullet kunde liste sig til at see,
i ikke en af mine forrige Fortrolige er derinde. I
i Fald kan jeg godt banke paa. (Giger giennem Nøgle-
let tilhøire, den forreste Dør.) Det er fordomt — jeg kan
en Ting see. Der er En, der har stillet sig med
oggen mod Døren, og hun har en forstræffelig bred —
raphine hoster for at give ham Tegn til at Nogen nærmer sig,
han sæter hurtig fra Døren. — Oscar træder ind fra Hoved-
gangen.)

Greven.

Ah, der har vi jo igjen vor kjære Kammerherre!

Oscar (affbes).

Han har bestemt luret. (Høit.) Jeg erfarede i dette
eblik, at Hans Høihed har ønsket at tale med mig.

Greven.

Ja, Hans Høihed er herinde. (Veger tilvenstre.) Be-
ger De at trine ind?

Oscar (affbes).

Jeg maa have ham bort. (Høit.) Hans Høihed
befalet, at jeg skal oppebie ham her. Jeg venter
n hvert Dieblif, Hr. Greve!

Greven.

Ah, saa vil jeg ikke genere —

www.libtoDscar.cn

O, De generer aldeles ikke. Men De veed —
Greven.

Gud bevares! Jeg anbefaler mig.

(Gaaer, ledsaget af Seraphine, ud af Hoved-Indgangen. I det
Oscar nærmer sig Prindsens Bærelser, træder denne ud.)

Fjerde Scene.

Prinds Julian. Oscar.

Prindsen.

Ah, er du der!

Oscar.

Jeg søgte Deres Højhed.

Prindsen.

Nu da, hvorledes gaaer det?

Oscar.

O charmant!

Det synes virkelig, vor Kære Greve
Er bleven lidt forknøttet ved vor Ankomst.

Prindsen.

Jeg mener, han har Grund dertil.

Oscar.

Det har han,

Og uberegnelig er al den Fordeel,
Vi drage kan af denne Nødhed. Greven,
Der er fortrøkket af den unge Pige,

Er i vor ~~Magt, han er i dobbelt~~ Tid. •
 Deels maa han ønske, Deres Høihed glemmer
 Hans Pligtforsømmelse, og alt af den Grund
 Maa han erklære sig for os. Og deels
 Kan vi nu tvinge ham til hvad vi vil
 Med Løftet om, at han maa ægte Pigen.

Prindsen.

Han ægte hende? Aldrig, Oscar, aldrig!
 Jeg skulde see paa, at en saadan Ekjønighed
 Blev Grevens Bytte? Hun er yndig, Oscar!
 Hun er en sjelden dyb Natur, udrustet
 Med Vislighed i Følelser og Tanker,
 En Diamant, der ved en ringe Slibning
 Er værdig til at sættes i en Krone.
 Alt hvad hun yttred' mens vi fulgtes ad
 Paa Veien hertil Slottet, var paa eengang
 Saa smukt og eftertænksomt og saa nyt
 I al sin Simpeltid — maaskee saa nyt,
 Fordi hun er saa sanddru — at jeg studeb'
 Og drak begjærlig hendes simple Tale.
 Jeg forekom mig selv som En, der plaget
 I lang Tid af en heftig Lørst, forfristes
 Af Kildens klare Bælte, og jeg udbrød
 Med hvin Italiener: Denne Drif,
 I fald den var forbudt, var uden Lige!

• www.libtostream.cn

Forbudt er den vel ikke. Men da Pigen
Uvaste af fri Beslutning ægter Greven —

Prindsen.

Men det er det, hun ikke skal. Af fri
Beslutning, siger du? Det er umuligt!

Dscar.

Men hvad har Deres Høihed da isinde?

Prindsen.

Det veed jeg ikke selv. Først maa jeg vide,
Hvad hendes Tanker er om Greven. Dernæst
Hvad hendes Tanker er . . . nu ja, om mig.

Dscar.

Og dersom hendes Tanker tale gunstigt
For Deres Høihed —?

Prindsen.

Nu, du veed jo godt,
At jeg skal vælge mig en Brud imorgen.

Dscar.

Men jeg har troet, vi havde Tiden nu
Lidt mere for os. Var det ikke bedre,
At Deres Høihed tog Betænkningstid?

Prindsen.

Jeg synes, jeg har nu betænkt mig nok.

Dscar.

Nei, overlid Dem ikke! Denne Pige —

Om hendes Skjønhed kan der ikke tvivles —
 Men er hun stiftet til at fylde ud
 Den høie Plads...

Prindsen.

Du veed ei, hun har vundet
 Uendeligt i dette sidste Aar,
 Og hvad der hende mangler, er saa lidt.

Døscar.

Saa værdivges at tage mod mit Raad.
 Bestem Dem ikke strax. Lad Tiden vise,
 Om hun er værdivg til at bese Thronen;
 Om hun, ei blot i Skjønhed, men i Aand
 Kan fyldestgjøre Deres Høiheds Hjerte.

Prindsen.

Nu, vær kun ubekymret! Jeg skal ikke
 Forhaste mig. Men gaae nu ind til hende.
 Kald hende ud. Bant tvende Gange paa,
 Saa lukker man dig op. Men lad os ene,
 Og sørg for, Ingen nærmer sig fra Haven.
 (Døscar gaaer ind tilhøire, første Dør.)

Prindsen (ene).

Han taler kun om mig. Men hvis Amanda —
 Hvo er mig Borgen for, at hun har Godhed
 For mig? — Nu, det er dette, jeg maa prøve.
 (Døscar fører Amanda ind og gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

www.libtool.com.cn

Femte Scene.

Prinds Julian. Amanda.

Prindsen.

O, De er sikkert vred paa mig. Tilgiv mig,
At jeg har holdt Dem skjult hos vore Damer.

Amanda.

Jeg er kun angst for, Greven har mig savnet.

Prindsen.

Om faa Minuter skal han see Dem atter.
Kun maa jeg tale med Dem først. De frøgter,
Han savner Dem. Men savner De da ham?

Amanda.

Hvorledes mener De?

Prindsen.

Jeg mener — nu,
Hvis De var skilt fra ham paa nogle Dage,
Paa nogle Uger, vilde De da mærke,
Der manglede Dem Noget?

Amanda.

Mangled' mig?

Det troer jeg sikkert. Hvad man daglig omgaaes,
Det savner man, naar man er skilt derafra.
Saaledes har jeg ofte savnet her
Mit gamle Hjem, min Fader, vore Huusfolk,

vor fattigdom, bort lave Huus,
 de Koft, som dengang jeg var vant til.

Prindsen.

De da længe efter Greven,
 var flit fra ham, og heftigt attraae
 hende til ham, og ikke hvile,
 De var samlet med ham — ?

Amanda.

Længes ?

Prindsen.

Deres Hjerter længe ?

Amanda.

Nei —

jeg ikke.

Prindsen (affbes).

Himlen være lobet !

(Hvit.)

ig da et Spørgsmaal. De har sagt mig,
 stemt til Grevens Gemalinde.
 er De ham da ?

Amanda.

Om jeg ham elsker ?

(Affbes.)

et Samme, Seraphine spurgte.

Prindsen.

mig, har De Kjerlighed til Greven ?

www.libto8.com.cn Amanda.

Det har jeg — ja!

Prindsen.

Det har De? Var det muligt?

O, tænk Dem rigtig om! Har De betænk,
 Hvad Kjærlighed vil sige? Har den grebet
 Med al sin Styrke Deres Hjerte? Har De
 Ved Kjærlighedens Magt paa eengang fiundom
 Af Smerte zittret og af Glæde grædt?
 Er først igjennem den Naturen, Gud
 Og alt det Skabtes Herlighed Dem bleven
 Begribelig? Er det med denne Styrke
 De elsker Greven?

Amanda (langsomt).

Nei, det er det ikke.

Prindsen.

Amanda! spørg da ei med Deres Fremtid!
 Gud er mit Vidne: elskede De Greven,
 Jeg hindred' ikke Deres Valg. Endskjøndt han
 Har haardt fornærmet mig, jeg gav mit Minde.
 Men see, jeg taler af Erfaring. Mig
 Man meer end gjerne thang imod min Villie.
 De veed maaskee, at jeg skal vælge snart
 En Gemalinde, en af Landets Døttre,
 Og at man alt har foreslaaet mig Flere.
 Men jeg har fast besluttet, at mit Valg

al iffun ledes af mit Hjertes Stemme.

Dem da sige, kjæreste Amanda!
 eben er gammel, De er ung og livlig.
 orledes skal hans Alderdom forenes
 ed Deres Ungdom?

Amanda (affides).

Ogsaa herom spurgte
 ig Straphine.

Prindsen.

Lael! Hvad mener De?
 ir De betænkt, han passer ikke for Dem?

Amanda.

et har jeg ikke tænkt paa før idag.

Prindsen.

ag? Hvorfor idag? D, tør jeg troe,
 jeg har Deel i denne Tankeverel?
 det for min Skyld — svar mig kun oprigtig —
 det for min Skyld denne Tvivl har reist sig?

Amanda.

r Deres Skyld —?

Prindsen.

D, vær kun ikke frygtfom!
 bsee Dem ikke, hvis et hurtigt Lyn
 r truffet Deres uerfarne Tanke.
 derne komme sjelden, naar vi bede,
 Amor mindst. Men i et forgløst Herte,

Der ei er forberedt paa deres Komme,
 De flige gierne ned. Ja, lad mig tilstaae,
 Mig traf den Dag, da første Gang jeg saae Dem,
 Som et electrisk Lyn —

Amanda (ydmys).

O, Deres Høihed!

Prindsen.

Amanda! Du kan ikke blive her.
 Du gaaer tilgrunde her. Drag bort med mig,
 Til Hoffet, til min Moder —

Amanda.

Jeg til Hoffet?

Prindsen.

Min Moder er en from, en herlig Kone.
 Hun skal i Alting være dig et Mønster.
 Dig har Naturen rustet ud saa rigt,
 At Det, der mangler dig, er hurtigt tillært.
 Tag da herfra med mig!

Amanda.

Hvor kan jeg det?

Hvis jeg ta'er bort, det vil bedrøve Greven.

Prindsen.

Du kan det; paa mit Ord. Han selv skal give
 Dig sin Tilladelse, det lover jeg dig.
 Tag da med mig, og saa — lad Eiden raade!
 For Diebliffet er det først min Pligt,

At løfte dig af denne golde Forbund,
 Hvori din Ungdom og din Skønhed sygner.
 — Lyd nu mit Raad. Lad dig et see for Greven.
 Blev her, indtil jeg giver dig et Vink.
 Nu har jeg først et Arbejd for; jeg tænker,
 At det skal lykkes mig. Du maa ei troe,
 At jeg er kommet her idag for Intet,
 For at forlyste mig. Nei, visse Folk,
 Der mindst vil vide af det, skal bekjende,
 At jeg med Alvor tænker paa min Stilling,
 At jeg har agtet vel hvad man har fore,
 Og at jeg er paa Pletten, naar det gjælder.
 — Saa bliv da her, Amanda! bliv — for min Skyld!

Amanda.

Ja — jeg vil blive ...

Prindsen.

Kjender du et Sagn

Om En, hvis Diekast var af en saadan
 Mærkværdig Kraft, at Alt, han saae paa, sprang
 Og gik istykker? — I dit dunkle Die
 Er der en Magt, der ei er ulig denne.
 Saa tidt du seer paa mig, da er det næsten
 Som om mit Væsen smelted' eller flødes
 I sine gamle Fuger, men tillige
 Som om det samlede sig med andre Gæbner
 Og til en ny Tilværelse. — Amanda!

Hvis jeg idag mig føler slemt til Strengheb,
 Da troer jeg, sandt at sige, Skylden ligger
 I dine Dines søde Mildhed; dem
 Blev givet af Naturen Magt at løse
 De gamle Baand, der slappede min Sjæl,
 Og at forlene mig med friske Kræfter.

(Gaar ud ad Hoved-Indgangen.)

Amanda (ene).

(Efter et Ophold.)

Mit Hoved er forvirret. Hvilke Ord!
 Hvor herlige! — som om det var Musik.
 Hvad var det alt han sagde? Jeg skal drage
 Med ham til Høffet, til hans Moder? Jeg?
 Hvorledes kunde jeg —? Og desforuden,
 Hvad var hans Mening — aa, jeg staaer og drømmer!
 Det har han ikke meent — —

(Under en urolig Bevægelse.)

Jo, han har meent det!

Han talte saa alvorligt. Men hvordan ...
 Hvor er han faldet paa ... og hvem har sagt ham —
 Nei, det er dog forfærdelige Tanker!
 Man bliver angst ved dem — og dog, jeg synes,
 At jeg har aldrig været glad som nu.
 Hvor han var venlig og hvor han er munter!
 Og dengang han blev vred! Ja, han er født til
 At være vred og streng og til at herske —

ei, nei, det er han ikke! Han er født til
 at være mild og hjertelig!

Sjette Scene.

Amanda. Heloise og siden Chlotilde (begge foruden Rideskapper, fra højre Side, første Dør).

Heloise

(der stiller Hovedet ind ad Døren).

Men er det da ikke tilladt at gaae herind? —
 Ja, der er jo Frøken Amanda. Veed De ikke, om
 skal være endnu længe indespærrede her?

Amanda.

Nei, det veed jeg ligesaa lidt som De.

Heloise.

Så, nu har jeg stilt mig ved mit Overtøj og
 lagt min Pynt lidt i Ordren. Nu er jeg færdig af at
 gaae. Herind kan jeg sagtens gaae. Troer De ikke?

Amanda.

Det troer jeg vist.

Heloise.

Hør, jeg kalder paa En af de Andre, som De
 ved det Samme kan gjøre Bekjendtskab med. Det er
 en ung, hun skal kjede sig derinde. (Gaaer hen til Døren
 mod venstre.) Kom kun ud. Her er Ingen. (Chlotilde
 kommer ind.) See, her skal jeg forestille Dem Chlo-
 tilde, der er min eneste og troeste Veninde. — Og

nu maae vi to tale ordentligt sammen, inden der kommer Nogen. Stig mig allerførst: er dette her en Deel af Grevens Slot?

Amanda.

Nei, det er kun en Havebygning. Slottet ligger et Stykke herfra.

Heloise.

Men hvorfor bleve vi da ikke førte ind i Slottet?

Amanda.

Der bliver gjort istand derovre.

Heloise.

Hvorfor? Skal der være en Høitidelighed?

Amanda.

Ja, der skal — (standser forvirret.) Ja, jeg troer det . . . jeg veed ikke rigtig.

Heloise.

Har De opholdt Dem længe hos Greven?

Amanda.

Et Aar.

Heloise.

Naa, formodentlig for at fuldende Deres Opdragelse. Saa gratulerer jeg Dem. Greven er en udmærket Mand.

Chlorisbe.

Men hvormed har De tilbragt Deres Tid paa dette eensomme Sted.

www.Amanda.com.cn

Jeg har tilbragt den med ... med — jeg ved ikke — lad mig see! Jeg har spadseret i Haven og paa Marken. Det gjør jeg hver Morgen.

Heloise.

Og naar De kommer hjem, hvad saa?

Amanda.

Saa spiser jeg Frokost.

Heloise.

Og saa?

Amanda.

Og saa — ja, undertiden stod jeg og saae til, naar Greven togte Trøfler.

Heloise (med Latter).

Roger Greven?

Amanda.

Ja, det maa fornemme Folk forstaae, siger han. Man kan ikke vide, hvor man kommer hen i Verden.

Chlotilde.

Men har Greven da ikke ladet Dem lære Noget?

Amanda.

Jo bevaers. Jeg har lært mange Ting her.

Chlotilde.

Har De lært Musik?

Amanda.

Nei, det har jeg ikke lært.

www.libtool.com Deloise.

• Eller at tegne og male?

Amanda.

Nei, det har jeg heller ikke lært.

Deloise.

Naa, men han har nok plaget Dem med Historie og Geographie og saadanne Ting?

Amanda (affides).

Det er jo det, han plager den stakkels Mathieu med. (Gæit.) Nei, mig har han ikke plaget dermed.

Thotilde.

Har De da lært Sprog?

Amanda.

Sprog? ... ja, hvorledes mener De?

Thotilde.

Oh Gud, hvorledes jeg mener det!

Deloise.

Hun mener fremmede Sprog, som Italiensk, Spansk og jeg veed ikke alt hvad Sprog man har blittet paa.

Amanda.

Ja, deraf har jeg ikke lært Noget.

Thotilde.

Men det er jo en Skam som Greven har labet Dem gaar. Saadanne Noget maa jo et ungt Fruentimmer kjende.

Amanda.
 Kan De alt dette?

Heloise.
 Vi have i det mindste havt Lærere dert, og saa
 : man sin Samvittighed fri. Men det Meste deraf
 :immer man igjen; for siden bruger man det ikke.

Amanda.
 Men lærer man det da, for at glemme det?

Heloise.
 I det mindste glemmer man det, naar man har
 lært det. Saa De skal ikke være videre urolig deraf
 over.

Chlotilde.
 Ja, men det er dog en stor Skam, at Greven
 har taget sig saa libet af Deres Opdragelse herude.
 Det læres dog af Alle.

Heloise.
 Deri har Chlotilde Ret. Man skalde ikke troe,
 at De var opdragen i denne Verdensdeel.

Amanda.
 I denne Verdensdeel? (Affbes.) Det var jo
 det, Mathieu talte om. (Svit.) Bliv ikke vred, at
 jeg spørger Dem om Noget. Er der meer end een
 Verdensdeel?

Heloise.
 Gud bevares, kan De spørge derom! Nu skal

jeg fortælle Dem det, for det veed jeg. Der er fire Verdensdele: Europa, Asien, Africa og Egypten.

Chlotilde.

Hvad er det du lærer hende? Det er jo slet ikke rigtigt. — Lad mig sige Dem det. De fire Verdensdele ere: Europa, Asien, Africa og Nøverstaterne.

Heloise.

Ja, det kommer paa Et ud. — Hvad jeg vilde spurgt, Frøken! . . . har De lært at skrive?

Amanda.

Jo, det har jeg lært. Nu skal De see min Skrivbog. Den skal ligge herinde. (Genter den.) Vil De see, alt det har jeg skrevet efter nogle Forskrifter.

Heloise.

(affæder til Chlotilde).

Det er nogle gruelige Kragetæer! (Høit.) Ja, der er Genie deri. Men De mangler Øvelse. — Men det er da stræffeligt, at vi skal vente her saa længe. Lad os see til at fordrive Tiden med Noget. Synger De ikke, Frøken?

Amanda.

Jo, lidt — naar jeg er alene for mig selv.

Heloise.

Ja, men nu skal De høre Chlotilde synge. Hun har en udmærket Stemme. Ikke sandt, Chlotilde, du

synger den Arle, du veed nok, og som jeg altid bliver
saa veemodig over.

Chlotilde.

Nei, min Pige, idag maa du rigtig have mig
undskyldt. Jeg er slet ikke ved Stemme.

Amanda (til Heloise).

Men synger De da ikke?

Heloise.

Nei, nu ikke mere. Som Børn var jeg vidt og
bredt bekendt for min Stemme og kunde allerede et
Par Arier udenad. Men i mit fjerde Aar blev jeg
engang syg og fik ind at svede paa, og saa svedte jeg
Alt ud, jeg havde lært, og Stemmen med.

Chlotilde (til Amanda).

Der var en Ting, jeg vilde spurgt Dem om:
har De lært at dansse?

Amanda.

Jo — hjemme var der flere Dansse i Brug;
dem troer jeg nok jeg kan.

Heloise.

Aa, viis os en af dem! Ikke sandt, det gjør
De nok.

Amanda.

Jo, naar det kan fornøie Dem.

Heloise.

Det kan det justement. Maaskee man kan lære
Noget af Dem. Begynd, Frøken.

www.libtool.com.cn Amanda

(udfører, nynnende beritt, nogle Lacter af en gammelbogs Høll-
dands, men standser med et frænket Udtryk, da hun mærker det
Spot og Latter).

Heloise

(med høi Latter).

Na, bliv ved! Jeg beder Dem, bliv bare ved!

Amanda.

Men De leer jo ad mig.

Heloise.

Ja bliv ikke vred, men hvem kan bare sig... Hvad
er det for en Dands, Frøken? Hvor har De lært
den? Saaledes dands jo Bønderpigerne hjemme hos
os, naar der er Høstgilde.

Amanda (stødt).

Derfor kan den jo være ganske smuk.

Heloise

(med Latter).

Ja, Gud bevares! jeg vil langtfrå tale vndt om
det Slags Dands; jeg har den største Respect derfor.
Men det er min Skyldighed at sige Dem: hvis De
kommer til Høffet og dandses med saadanne Trin, saa
vil der ingen Ende være paa Latteren. Nu skal jeg
give Dem en Idee om den Dands, der nu er i Brug.
(Hun antyder det Efterfølgende med nogle serieux Menuet-Besø-
gelses.) Seer De, hele vor Holdning maa være mæje-

st og gratieus... Trinene lette og svævende...
 nene ugeneerte. — Men De skal forresten ikke tage
 m den Sag nær. En Cousin af mig pleier altid
 flge, at der er Ingenting man ved Høffet saa
 rtig kommer efter, som at dansse efter de Andre. —
 or, Chlotilde, kom hid, skal du see, hvilke udmærkede
 Blonder Frøkenen har paa.

Chlotilde.

Hvem syer Deres Klæder herude?

Amanda.

Jeg faaer dem færdige fra Byen.

Heloise.

Ja, men hvem tager Maal af Dem?

Amanda.

Det gjør Greven.

Heloise.

Greven? Hahaha! Ja, han pleier jo rigtignok at
 forstaae Lidt af Alt. — Men det er sandt, hvad synes
 De om Brindsen?

Amanda (undseelig).

Jeg synes meget godt om ham.

Heloise.

Na ja, han er ret smuk. Men han har dog
 været smukkere. — Ja, De ved da vel, at vi Alle
 have været forestillede for Brindsen, for at han kunde
 vælge En af os til Gemalinde.

www.libtool.c Amanda.

Jo — jeg synes, han talte derom.

Chlotilde.

Ja, jeg har ikke været foreslået; jeg var dengang allerede forlovet.

Amanda (til Heloise).

Har De da ikke været foreslået?

Heloise.

Jo; men han mærkede nok, jeg var ikke tilbøjelig til den Ære, og saa sagde han at undgaae et Afslag.

Amanda.

Afslag? Kan man give Brindsen Afslag? Greven har tidt sagt mig, at man kunde ikke sige Nei til fornemme Folk.

Heloise.

Ja, da kan De hilse Greven fra mig, at det er noget Naas. Jeg i det mindste lader mig ikke genere. — Men nu ere vi da forresten fri for alle de Dræbelsers. Brindsen har nu langt om længe valgt Den, han vil have.

Amanda (forvirret).

Har han valgt? Naar — jeg vil sige, hvem?

Heloise.

Ja, det er en stor Hemmelighed. Men jeg har allerede vidst det over i otte Dage.

Amanda

(med stigende Urolighed).

De har vidst det i otte Dage? Men det er vist
illagelse. — Hvor kan De sige...

Heloise.

Fordi jeg veed det fra en sikker Haand. Dersom
ikke vil lade mine Ord komme videre, skal jeg
sige Dem hvem det er. Hun er naturligvis en
Beteget af Kammerherren, der er Prindsens Fortrolige.

Chlotilde.

Mener du Isaura?

Heloise.

Naturligvis; Camille's Datter. Det kan du
sige mig efter.

Amanda.

Men jeg veed bestemt, at han slet ikke har valgt
endnu, og at han overhovedet ikke vil vide af at vælge.

Heloise.

Nei, min Bedste! det er Noget, vi maae kjende
vedre.

Amanda.

Men jeg veed En, der...der — En, som
Prindsen har sagt til, at...at han vil leve ugift.

Heloise.

Na, der har man havt Dem tilbudske. Veed De
ikke, at Prindsen allerede for 14 Dage siden har

berammer et Møde ved Høffet til imorgen, hvor hele Adelen kommer sammen, og hvor hans Valg skal proclameres. Spørgsmaalet er kun, hvem der er den Lykkelige; men Sagen selv er udenfor al Tvivl.

Amanda.

Men det er umuligt. Jeg veed bestemt, at Brindsen har lovet en Anden... jeg mener, at han har sagt til en Anden... Jeg mener, at... at han —

Heloise.

Ja, det har nu slet Intet at betyde. Vilde man gaae efter hans Løfter og smukke Ord, saa kunde der Mange melde sig. Men De kan snart faae Troen i Hænderne. De følger jo sagtens med os til Høffet. Saa kan De selv faae hans Tilkommende at see.

Thotilde.

Der kommer Kammerherren.

Heloise

(til Amanda).

Saa tael ikke om hvad jeg har sagt.

Syvende Scene.

De forrige. Oscar (fra Hoved-Indgangen).

Oscar.

Mine ærede Damer vilde behage at begyde Dem ind i Deres Appartement. Hans Høihed og Greven ere ivente.

www.livrol.com.cn

Men, hvorlænge skal vi da opholde os derinde?

Oscar.

Taalmodighed, mine Damer! Jeg maa selv oppebie
Hans Høiheds Ordre.

Amanda (affbes).

Jeg bliver her ikke. Jeg vil bort. Jeg vil ikke
tage til Høffet. (Rørmer sig Hoved-Udgangen.)

Oscar

(der bliver Amanbas Bevægelse vaer).

Jeg maa bede min Frøken at følge med de andre
Damer.

Amanda.

Kan jeg ikke imidlertid gaae ned i Haven?

Oscar.

Det kan De uden Spørgsmaal. Men da jeg
ikke har Brindsens udtrykkelige Ordre —

Amanda.

Men jeg veed, at man savner mig her i Huset.
Jeg kan ikke blive.

Oscar.

Det kan De uden Frygt. Greven selv indfinder
sig her paa Diebliffet.

Deloise.

Bliv De heller hos os, Frøken. (Til Oscar.) De
troer ikke, hvor vi har tilbragt Tiden behageligt i

Frøkenens Selvtal. (Affbids til ham.) Hun er strafelig forsømt.

Oscar.

Kan være. Men jeg vil dog raade Dem al mulig Consideration for hende.

Heloise.

Hvorfor?

Oscar.

Udskyld — men det har sine Grunde.

Heloise.

Saa? (Høit.) Kom De med mig, Frøken Amanda.
Jeg forudsæer, at vi To vil blive intime Veninder.
(Amanda, Heloise og Chlorilde gaar ind tilhøre.)

Ottende Scene.

Oscar. Baptiste, Mathieu med flere Tjenere (fra Hoved-
Indgangen).

Baptiste.

Hans Høivelbaarenhed, Greven, har befalet mig, at stille Tjenerne op ved Prindsens Ankomst. Vener Hr. Kammerherren, at jeg skulde stille dem op i en Række fra Døren midt ud i Værelset, eller To og To ved hver af Villerne?

www.litlib.com.cn

Begge Maader ere jo fortræffelige. Men da indseu muligviis har Noget at tale med Greven, foreslaaer jeg, at der slet Ingen stilles op herinde. I skulde ogsaa troe, at disse Tjenerne tage sig aller-
 ðst ud, naar de staae udenfor Døren.

Baptiste.

Ja, saa gjer vi det. Men der skulde være Nogle inde til at slaae Dørene op, naar Herfabet kommer.

Dscar.

Saa lad Een blive herinde, men en paalidelig and, som man kan betroee denne Post.

Baptiste.

Det skal Mathieu; ham kan vi stole paa.

Dscar.

Godt; saa lad de Andre følge ud med.

(Gaaer, fulgt af Baptiste og Tjenerne.)

Niende Scene.

Mathieu (ved Døren i Baggrunden). Amanda (kommer for-
 sigtig ud).

Amanda.

Der var Ingen, der lagde Mærke til mig, det
 er en Lykke. Jeg vil ikke blive her, jeg kan ikke —
 ! Naar jeg bliver, maa jeg følge med dem til Høffet

og med Brindsen — og det vil jeg ikke. O, han er falsk som Alle de Andre! Hvorfor vilde han stusse mig? Hvorfor har han talt til mig som han talte? Nei, jeg vil og jeg maa herfra! (Vender sig om og bliver Mathieu væk.) Mathieu! er du her?

Mathieu.

Ja, er det Frøkenen! og vi har søgt om Dem overalt —

Amanda.

Tavist. Men hvad gør du her?

Mathieu.

Jeg staaer her for at slaae Dørene op.

Amanda.

Kan du da ikke lade mig komme ud?

Mathieu.

Det kan jeg godt. Jeg siger jo, at jeg staaer her for at lukke Døren op.

Amanda.

Saa luk da op — vent lidt. Er der Ingen udenfor?

Mathieu.

Jo, der er en heel Høben af vore Egne, og saa nogle af Brindsens Tjenere.

Amanda.

Åh Gud, saa seer man mig. Mon ikke Døren til Seraphines Værelser er aaben?

Mathieu.

Nei, alle Dørene ere lukkede af.

Amanda.

Ja, men Nøglen stikker! Godt — saa gaaer jeg der igjennem. Der har jeg ogsaa min Raabe inde.

Mathieu.

Men, høistarede Frøken, hvor vil De hen?

Amanda.

Jeg vil hjem — jeg vil til min Fader.

Mathieu.

Til Deres Fader! To Vill herfra! Og De som et eenligt Fruentimmer!

Amanda.

Det faaer ikke hjælpe. (Ligesom for sig selv, og gaaende urolig op og ned.) Jeg skulde være til Spot for dem Alle! De skulde hvert Dieblis undre sig over min Uvidenhed! Hvad har de ikke alt lært! og jeg — o, min Gud, jeg er et Intet mod dem. Nei, jeg kan ikke blive.

Mathieu.

Men, du søde Gud, Frøken! det gaaer jo slet ikke an. Det tør jeg ikke tillade.

Amanda.

Na jo vist, kjære Mathieu.

Mathieu (grædende).

Gjør mig ikke ulykkelig. Vi har jo ganske nylig

Alle været påfærde for at søge Dem. Hvorfor blev De ikke borte med det Samme?

Amanda.

Hersra vil og maa jeg; derfor spar dine Ord. Men tag du med mig.

Mathieu (forstræffet).

Jeg?

Amanda.

Ja, jeg kan rigtignok ikke godt komme hjem alene. Hvad vil du blive for? Du har jo ikke haft andet end Sorg her. De har plaget dig med Noget, du ikke forstaaer. De har rettet paa dig fra Morgen til Aften.

Mathieu (sukkende).

Ja, det er sandt.

Amanda.

Vi To passe ikke her. O, alle disse forneurme Folk — der er ikke Een man kan lide paa. — Kom!

Mathieu.

Maar jeg bare havde Mod.

Amanda.

Du skal faae Tjeneste hos min Fader; og hvis Nogen vil gjøre dig Noget, skal jeg tage dig i Forsvar.

Mathieu.

Ja, tusind Tak. De er sandtnok den Eneste, der har haft Medlidenhed med min vanskelige Post.

og helst vilde jeg af med den. Men naar vi tage
herfra tilføds, saa indhenter man os strax.

Amanda.

Na nei — skynd dig! Der kunde komme Nogen.

Mathieu.

Sa, men var det ikke bedst, vi tog et Par Heste
fra Stalden. Det er saa godt med Heste, skal jeg
sige Dem.

Amanda.

Sa, gjør da det. Vi kan siden sende dem tilbage.
Kom bare.

Mathieu (tøvenbe).

Men — men, hvem skal saa slaae Dørene op
herinde for Brindsen?

Amanda

(fører ham med sig).

O, kom og skynd dig! (Hun og Mathieu gaar ind i
Seraphines Værelser, men komme sieblikkelig tilbage.) Der er
Seraphine!

Tiende Scene.

Amanda. Mathieu. Seraphine.

Seraphine.

Er De her, Frøken! Men hvor har De været?

www.libt24.com

Amanda.
Lad mig komme ind.

Seraphine.
Men hvor vil De hen?

Amanda.
Standt mig ikke . . . Jeg maa bort.

Seraphine.
Ja, De skal følge med mig. Det har G.
befalet.

Amanda.
Jeg lader mig ikke mere befale af Greven.
giver ham hans Ord tilbage — hils ham det.
ham, det gjør mig ondt, men jeg kan ikke.
Endnu idag har jeg Ret til at tage hjem til min

Seraphine.
Men, Frøken —

Amanda.
Han har ikke været oprigtig mod mig. I
levet her som en Fange. Det veed jeg først n
Hold mig nu ikke op!

Seraphine.
Men er det ikke min Skyldighed mod Gre

Amanda.
Seraphine! du veed ligesaa godt som jeg,
ledes du har opfyldt din Skyldighed mod Gre

www.littrature.com.cn

Men, Barn, lad Dem dog sige. De veed ikke
ad her er steet. Brindsen er kommen hertil.

Amanda.

Men jeg vil ikke see Brindsen —

Seraphine.

Men De veed ikke hvem Brindsen er. De kjender
rindsen og han kjender Dem.

Amanda.

Ne, siger jeg dig, og gaae fra Døren.

Seraphine.

Men det tør jeg jo ikke.

Amanda.

Men jeg vil det. Jeg taaler ikke Modsigelser. —
min Gud! der kommer Nogen! — Mathieu, du
i min Tjeneste, skyd hende fra Døren.

Seraphine

(farer tilbage, idet Mathieu nærmer sig).

Men har jeg seet Mage!

Amanda.

Og nu til mit Hjem, til min Fader! (Gaar med
Mathieu gennem Døren til Seraphines Værelser.)

Seraphine.

Ja, det har da Greven længe fortjent!
Iger efter Amanda i det Samme Hoved-Indgangen aabnes af
Par Tjenere, der forlade Scenen, naar de Eftersynste ere
traadte ind.)

www.dltool.com.cn
Elleste Scene.

Prinds Julian. Greven.

Greven

(der lader Prindsen gaa foran).

Behager Deres Høihed —

Prindsen.

Nu, Hr. Greve!

**Jeg tænker da, vor Strid med Rigets Store
 Kan ansees alt som bilagt.**

Greven.

Uden Spørgsmaal!

**Naar Deres Høihed virkelig har valgt
 En Gemalinde, en af Landets Døttre,
 Som det er lovbestemt af Deres Fader,
 Høisfelig Ihukommelse, da glæder
 Vist Ingen mere sig derved end jeg.**

Prindsen.

**Det er mig kjær. Thi Valget har jeg truffet,
 Og hvis den Følelse, der mig besjæler,
 Er ei bedragerisk, da er mit Valg
 Til mit og Rigets Bedste. Men jeg tilføjer,
 Der er endnu en Mangel ved mit Valg.**

Greven

(affbes).

Det kunde jeg begribe. (Hvit.) Saa? En Mangel

Prindsen.

Jeg ønsker det holdt hemmeligt et Aar.

www.libtool.com.cn

Greven.

Soldt hemmeligt et Aar?

Prindsen.

Som jeg har sagt.

Greven.

Med andre Ord! saa ønsker Deres Høihed

Igjen et Aars Udsættelse.

Prindsen.

Ja, seer De —

For Dem skal Valget ikke være skjult.

De skal erfare, hvem der vandt mit Hjerte.

Til Gjengjæld venter jeg, at De vil bruge

Den Virksomhed, De før har brugt saa godt,

Dg sørge for, Terminen bliver udsat.

Greven.

Saa gjerne som jeg vilde . . . Deres Høihed

Begriber, at jeg skjønner paa den Tilid,

Den Ære, mig er tiltænkt. Men desværre,

Her er kun lidet Haab. Vort Lands Magnater

Har tabt Laalmodigheden.

Prindsen.

Men maaſtee,

Iſald jeg nævner Dem, hvem jeg har valgt,

De da betænker Dem lidt mindre.

Saa?

Prindsen (alvorlig).

Og at De da vil indsee, at det bedste
Partie, De nu kan tage, er vel dette:
At glemme Deres egen Interesse
Og slutte Dem til mig.

Greven.

Det er min Pligt —
Forstaaer sig. — Deres Høihed er da vis paa,
Den høie Dame, De har valgt, vil finde
Med Tiden Alles Bifald?

Prindsen.

I det mindste,
Det er jeg vis paa, har hun Deres Bifald.

Greven.

Saa kjender jeg da hende?

Prindsen.

Ja, Hr. Greve.

Greven.

Jeg kjender hende. — Ei! (Ligesom for sig selv.) Hver
kan det være?

Prindsen.

Det skal De faae at see. Thi hun er her.

Greven.

Er her?

www.Grindfen.com.cn

Hun fulgte hid med mig idag.

Greven.

- man tør altsaa smigre sig med Haabet,
hve foretålt?

Grindfen.

Paa Diebliffet.

: hen til Udgangen, aabner Døren og vinker. Lo af Føl-
get træde ind.)

ind til Damerne. Jeg venter dem.

(Den Tiltalte gaaer ind til Høfdamerne.)

jeledes Herrerne af Følget

de sig; og flig dem, at jeg agter

e snart herfra.

Den fibst Tiltalte gaaer ud ad Hoved-Udgangen.)

Greven.

Det smerter mig,

ligheden er faa lidet værdig

Gre, fom mit Huus —

Grindfen.

Det flger Intet.

Greven.

Slottets Hovedbygning, fom jeg alt

mtalt —

Grindfen.

Ja, den er fra Nytt iftandfat.

verf: Dram. Verker. II.

www.libtool.com

Hva— hvad behager?

Prindsen.

Den er malt, forghldt

Og smykket med en Bragt, som om Herr Greven

Var selv tilfands at føre Brud i Huset.

Alt dette veed jeg.

Greven (urolig).

Deres Høhed troer — ?

Prindsen.

Der har vi dem.

Greven (affbed).

Jeg aner intet Godt.

(Damerne træde parvis ind og forblive paa høire Side. Dmtrent samtidibg træde Cavallererne ind fra Hoved-Indgangen og indtage Baggrunden og noget af venstre Side. Med de Sidstnævnte kommer Seraphine.)

Tolste Scene.

De forrige. Heloise, Chlotilde og de øvrige Hofdamer.

Seraphine. Prindsens Cavallerer. Oscar.

Prindsen

(der har fulgt de indtrædende Damer med Vinene og tilsidst yttret

Urolighed).

Der mangler En.

www.littror.com.cn

Heloise.

Hvem mener Deres Høihed?

Prindsen.

Den unge Dame, der tog ind med os.

Heloise.

Er hun da ikke her?

Prindsen.

Hvor kan De troe!

Hun fulgte jo med Dem.

Heloise.

Ja, hun har været

Hos os til nu; da savnede vi hende.

Vi antog, hun var gaact herind.

Prindsen.

Herind?

Men her var jeg.

Heloise.

I saa Bald veed jeg ikke.

Prindsen (utaalmobig).

Men hvorfor har De ikke påset paa —

Heloise.

Paa Damen? Deres Høihed stemter med mig.

Det har man ikke bed't os om.

Prindsen.

Men, Oscar,

Har du da ikke sagt —

www.libtool.com Oscar.

Jeg stoleb' paa —

Prindsen.

Hun er derinde. Jeg vil selv see ad.

(Gaaer hurtig ind)

Heloise (affbes.).

Den Nøie kan Hans Høihed gjerne spare.

Prindsen

(kommer tilbage).

Nei, begge Bærelser er' tomme. Selsomt!

Og der er ingen anden Udvei fra dem.

(Affbes.)

O, det er ham, den Rislige! (Høit.) Hr. Greve!

Det er umuligt andet, De maa vide,

Hvor denne Dame, der er fulgt med mig,

Opholder sig.

Greven (forundret).

Maa jeg? Men er hun ikke

Blandt Hoffets Damer?

Prindsen (ærgert).

Nei.

Greven (affbes.).

Naar man seer til,

Saa har hun aldrig været der. (Høit.) Bevares,

Hvordan forstaaer jeg det?

www.blind.com.cn

Hun er forsbundet,
 I dette Dieblit er hun forsbundet.
 Her var hun inde. Alle Udgangs-Døre
 Var lukket af. For Dem kun var det muligt
 At lokke hende fra mig.

Greven.

Deres Høihed — !

Seraphine

(der har nærmet sig noget fra Baggrunden).

Hvad hører jeg! Nu er mig Alting klart!

Prindsen.

Det skal ei hjælpe Dem. De skal erfare,
 At hvad jeg vil, det sætter jeg igjennem.

Greven.

Har jeg — ? Men sig, hvem mener Deres Høihed?

Prindsen.

De bliver her. (Til Folget.) Man staaer mig inde for,
 At Greven bliver. Jeg vil søge selv.

Det hele Slot skal eftersees, hver Krog —

(I det han vil gaar, træder Seraphine iven for ham.)

Seraphine.

Alernaadigste Høihed!

Prindsen.

Nu har jeg ikke Tid.

www.libtool.org Seraphine.

Hør mig, Deres Højhed! Hvis den Dame, De savner, nylig var herinde og er forsvundet, saa kan jeg give Oplysning —

Prindsen.

Saa sig, hvad veed du?

Seraphine.

Hun slap ud igjennem mine Værelser. Men jeg var ustyldig deri. Hun vilde ikke lade sig sige, og Mathieu, der var med hende, luskede Døren ilaas, saa jeg var indesparret, og først nu er jeg sluppet løs.

Prindsen (affbes).

Hun er da flygtet fra mig! Men hvorfor?

(Seit.)

Har hun et omtalt, af hvad Grund hun flygted?

Seraphine.

Hun var ganske ude af sig selv, saa jeg kunde ikke blive flog paa hende. Men det erklærede hun med ihdelige Ord, at hun opgav al Forbindelse med Hans Højelbaarenhed, Greven.

Greven (forbauset).

Med mig? Men om hvem er Talen?

Seraphine.

Om hvem Anden end om Frøken Amanda?

Greven.

Amanda! Hvad maa jeg høre!

www.libtool.com.cn

Prindsen

(til Seraphine).

Men skynd dig blot. Hvor er hun taget hen?

Seraphine.

Hun er taget hjem igjen til sin Fader, Deres
Høihed! Det lod hun sig forlyde med.

Prindsen.

Hjem til sin Fader? — Dæcar, staf mig En,

Der kjender Veien. Jeg vil strax tilhest,

Jeg har ei No paa mig før hun er funden.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen, fulgt af Dæcar og Cavallerierne.

Greven og Seraphine forblive i Forgrunden.)

Greven (bebreidende).

Seraphine!

Seraphine.

Ja, det har jeg sagt saa tidt: naar Vigebarnet
fik Dinene rigtigt op, saa gav hun Deres Høivelbaa-
renhed en god Dag.

Fjerde Act.

En aaben Egn paa Landet. Til den ene Side en Flod af
en Bondegaaard.

Første Scene.

Amanda. Siden Mathieu.

A m a n d a

(Kommer ud fra Huset).

Hvad har jeg gjort Greven, at han har behandlet
mig saa ufsjærligt? Min Fader er død, alt i tre
Maanedes! Der vorer allerede Græs paa hans Grav
— og Ingen har sagt mig det! Han har sendt Bud
paa Bud til Greven, har blot forlangt at see mig en
eneste Gang, inden han døde — og Greven har
nægtet ham det! har ikke sagt mig et Ord — o, hvor
kunde han det! . . . Nei, jeg hører ikke hjemme blandt
disse Menneſker. Jeg vil bort — langt herfra!
(Mathieu kommer ud fra Huset og har nu en Landmands Dør-
klole paa.)

Mathieu.

Nu da, Frøken —

Amanda.

Kald mig ikke Frøken, kald mig Amanda.

Mathieu.

Ja, som De selv synes. Jeg vilde sagt Dem, nu har jeg vandet Hestene og givet dem Foder. Ud veed, jeg har gjort det af et godt Hjerte. Jeg er ikke længe været saa fornøjet; det er ligesom jeg er kommen til min Familie igjen. — Men hvad skal nu hinde paa? Det var jo slemt, at Deres Fader død; og Greven har allerede sat nye Folk paa Aarden. Hvad vil De nu?

Amanda.

Jeg vil videre.

Mathieu.

Ja, det har jeg selv tænkt paa. Men det Værste man kan sætte efter os og komme os paa Sporet. Men har jeg ført Dem paa Gjenveie, som ikke ret angik kjende; men siden — Og hvor vil De tage til?

Amanda.

Jeg vil tage Tjeneste etsteds.

Mathieu.

Ja, men jeg er bange for, dertil er De nu for ung vant. Men De har jo en Morfa'er der, hvor

De sør hoede. Det er en stiftelig Mand; tag til ham. Grevens Heste kan vi nok beholde endnu. Og saa vil jeg sige Dem hvad vi vil gjøre. For at man ikke strax skal mærke hvad Dei vi er taget, saa vil jeg føre begge Hestene til Gloden, som om vi var badede over den. Men saa tænker jeg at kunne føre dem igjen baglænds her til Huset. Heste er' saa kloge og villige, saa det skal nok gaae an. Og herfra ride vi i al Stilhed over Markerne. Jeg havde først tænkt paa at slaae Skoene omvendt paa. Men det er der nu ikke Tid til, og Hovene har heller ikke godt deraf. Man skal ogsaa tænke paa Bæsterne. — Vil De saa det?

Amanda.

Ja, det vil vi gjøre.

Mathieu.

Og saa mener jeg endnu, Frøken — eller hvad jeg vilde sige, saa mener jeg endnu, De skulde gjøre som jeg. De skulde stille Dem ved de smukke Klæder, De har paa. De vække saa megen Opmærksomhed.

Amanda.

Du har Ret. Konen derinde syntes jo saa godt om dem. Hun giver mig nok andre isteden.

(Gaaer ind i Huset med Mathieu.)

Anden Scene.

Prindsen. Oscar. Et lidet følge, der forbliver i Baggrunden eller drager over Scenen. Siden Amanda.

Oscar

(der følger ind efter Prindsen).

Nei, Deres Høihed, det er uforsigtigt.
 Betank dog, at vort Følge kun er lille,
 At der er Mænd med Driftighed iblandt
 Partiet, vi har mod os.

Prindsen.

Tie, jeg be'er dig!

Oscar.

Jeg tør ei tie. Deres Høihed selv
 Har nylig seet, hvad man kan vente sig.
 Grindre blot hiint Overfald paa Jagten —

Prindsen.

Nu tænker Ingen meer derpaa. Nei, tie!
 Og lad mig raade. Vil du, jeg skal see paa,
 Amanda drager hjælpeløs omkring?
 Skal jeg kun tænke paa min egen Fare?
 Glem ikke, hun har eengang staaet os bi,
 Da du som jeg var hjælpeløs klegge.
 — Her seer jeg, er et Huus. Hvor er det Bud,
 Der skulde vise os ...

www.libtool.com.cn

Oscar.

Ja, Gud skal vide!

Vi er' jo rebne langt forud.

Prindsen.

Hør dig

Derinde — vent! Der kommer Nogen ud

(Amanda træder ud af Huset.)

O, seer du, det er hende!

Oscar.

Ja, der er hun!

(Afsides.)

Jeg troer da, han har altid Lykken med sig.

(Hjerner sig.)

Prindsen

(der er ileet Amanda imøde).

Amanda!

Amanda.

Deres Højhed her!

Prindsen.

Hvor kan det

forundre dig? Naar du er flygtet fra mig?

Hvorfor har du forladt mig?

Amanda

(trier og seer ned for sig).

Prindsen.

Lael, Amanda!

Har jeg fornærmet dig?

Amanda.
Det har De ikke.

Grindsen.
ad har du da imod mig?

Amanda.
Jeg? imod Dem?

Grindsen.
Du er jo vred paa mig, det kan jeg see.

Amanda (afbrudt).
Hvor kan De troe det! Jeg er ikke vred. .
Det har jeg ingen Ret til. Hvor kan jeg ...
Det var jo meget slet af mig, isald jeg —
Nei, Deres Høihed, jeg, der er saa ringe,
Har ikke Ret at være vred.

Grindsen.
Amanda!

Amanda.
Men lad mig gaae. Tillad mig, at jeg vender
Tilbage til det Liv, hvortil jeg fødtes.

Grindsen.
Hvortil du fødtes? Wien du fødtes ikke
Til hine ringe Kaar.

Amanda.
Nei, Deres Høihed,
Jeg veed det bedre. Jeg har ikke hjemme
Blandt dem, der ober mig er sat saa høit.

www.libtocol.com.cn

Hvor komme blæse Lanker fra med Gæt?

Amanda.

O, jeg har ikke vidst hvad mig alt mangler!
 I hele dette Aar har jeg mig indbildt,
 At jeg gik frem i Rundskab. Nu først veed jeg,
 At jeg i Alting staaer tilbage.

Prindsen.

Hør mig,

Og tro mig, det er Sandhed hvad jeg siger.
 Isald min Mening har et Værd for dig;
 Isald du ønsker mig at tækses, vilb da,
 At som du er, er du mig dyrebarest.
 Saa reen og usfordærvet, saa uskyldig,
 Saa yndig som du er i dine Mangler,
 Er du den sunde Luft, jeg aander ind,
 Beklemt af en fordærvet Atmosphære.
 Saa tro mig —

Amanda.

Men jeg kan jo ikke troe Dem.

Prindsen.

Du har da ikke Tiltro til mig?

Amanda.

Jo —

Men jeg har tænkt derover. Deres Høiher
 Har sikkert Godhed for mig. Men — jeg mener —

Jeg indseer nu, at man skal være bedre,
 For at behage Dem; at man skal have lært
 Og læst og seet og kjende til saa Meget —

Prindsen.

Men hør —

Amanda

(med en vis Jilfærbighebd).

Og derfor kan jeg godt forstaae,
 At Deres Høihed finder meer Behag
 I En, der har saa mange Fortrin for mig —
 (stansende i det.)

Og at De derfor ... heller —

Prindsen.

Men, Amanda,

Hvad mener du? — Ah, nu forstaaer jeg først!
 En af de unge Damer, du har talt med,
 Har sagtens underholdt dig med den Nyhed,
 At jeg har nu bestemt mit Valg, at jeg
 Er alt forlovet ...

Amanda.

Ja, det blev fortalt mig.

Den, der har sagt det, vidste det bestemt.

Prindsen (smilende).

Og derfor er du flygtet?

Amanda.

Derfor? Jeg?

Men hvor kan Deres Høihed troe —

www.libtseel.com.cn

Prindsen.

Amanda!

Vær nu oprigtig. Derfor tog du bort?
Ei sandt?

Amanda (tær).

Prindsen.

Og derfor var du vred paa mig?
Og søgte mig og Den, jeg havde valgt,
Alt Ondt, du kunde hitte paa?

Amanda.

Nei, nei!

Det har jeg mindst af Alting tænkt paa.

Prindsen.

Iffe?

(Munter.)

Tavist er jeg forlovet. Det er Sandhed.
Min Haand, mit Herte har jeg fæstet bort
Til En, der Prisen vandt for Alle —

Amanda

(uvillkaarligt udbrydende).

Har De?

Prindsen.

Jeg har forlovet al den Tro, jeg har,
Til En, der troer saa lidet paa min Trofskab,
At hun i Hænderne vil have Troen.

— Dog, lad os tænke nu paa Det, der ligger
 os nærmest. Ikke sandt, du følger med mig?

Amanda.

Hvor kan jeg det?

Prindsen.

Hvad har du da besluttet?

Er det din Agt at blive hos din Fader?

Amanda.

Al, han er død!

Prindsen.

Din Fader død, og du

forladt af Alle, hvad har du istinde?

Amanda.

Jeg har en Slægtning, hvor jeg boede før —

Prindsen.

Paa et af Grevens Godser. Saa du ønsker
 Igjen at drage hjem til Greven?

Amanda.

Nei!

Han har ei handlet mod mig som han burde.

Prindsen.

Men det vil stee; det kan du ikke hindre.

Lag derfor mod mit Tilbud. Drag med mig
 Til Hovedstaden. Du har eengang frelst mig,
 Da Ingen ellers hjalp mig. Nu vil jeg,
 Erkjendelig for din Vistand, staae dig bi.

Erhvt ikke for, jeg falder dig til Byrde.
 Thi du skal leve som du vil, og see mig,
 Ifald du ønsker det, og være fri for
 At see mig, hvis du hellere vil dette.
 — Gjør som jeg beder!

Amanda.

Åh, jeg indseer vel,

At jeg er hjælpeløs og trænger høit
 Til Andres Bistand.

Prindsen.

Har kun Tillid til mig.

Amanda.

Ja, Tillid har jeg rigtig til Dem. Men —

Prindsen.

Nei, intet Men! (Spegende.) Jeg taaler ikke længer
 Modsigelse. Jeg truer med min Magt.

Kom ind med her i Huset og bereed dig
 Til Reisen med mig. Hører du, Amanda?

Amanda.

Ja — naar De mener det — og naar De vil det —
 Men derpaa kan jeg stole, jeg skal ikke
 Indfinde mig ved Goffet?

Prindsen.

Nei, som sagt.

Amanda.

Ikke blandt Damerne?

www.klassik.com.cn

Prindsen.

Nei, nei!

Amanda.

Jeg siger

Det ikke derfor. Jeg har Intet mod dem,
Og de har Ingenting mod mig. Jeg mener...
Jeg synes kun, jeg passer ikke til dem.
Saa er det bedst, jeg bliver for mig selv.
— Ja, har jeg ikke Ret?

Prindsen.

Javist, det har du.

Amanda.

De er' desuden Alle vidt i Rundskab,
Saa det kan ikke more dem at omgaaes
Med mig —

Prindsen (smilende).

Vær du kun rolig. Du skal snart
Indhente deres store Rundskab.

Amanda.

Troer De?

Åh, det var herligt! Der er jo saa Meget,
Jeg burde kjende til, men som man ikke
Har underviist mig i. Som for Exempel,
Der er en Ting, som Alle taler om;
Og at man ikke kan den, er et Ansvar

For Gud og Mennesket, det har man sagt mig.
Men jeg har ikke lært den.

Prindsen.

Hvilket, Kære?

Amanda.

Den kaldes ... lad mig see — Geographie.
Det er jo stammeligt, jeg ikke kan det.

Prindsen.

Det skal du lære.

Amanda.

Ja — men man behøver

En, der er skrevet paa ... en, der er rund —
En ... en — nu har jeg det, en Globus.

Prindsen.

Godt.

Jeg staffer dig en Globus. Hvis du vil det,
Saa underviser jeg dig selv deri.

Amanda.

O, naar De vil det! Jeg skal passe paa,
Og mærke mig hvert Ord, De siger til mig.
Dem kan jeg lære af, det veed jeg forud.
Jeg husker Alt hvad De endnu har sagt mig.

Prindsen.

Isandhed?

Amanda.

Man er tvungen til at være

Opmærksom, naar De taler. Ja, jeg troer,
Jeg kunde gjerne blive ved at lytte
I hele Timer, naar De taler til mig.

Prindsen.

O, du henrykker mig!

Amanda.

Og det er godt,

Naar nu De bli'er min Lærer.

Prindsen.

Ja, saa kom!

Hvad jeg kan lære dig, er ikkun Lidt,
Men du skal lære mig, naar Livet ældest
For mig i Hoffets Lust, at see det ung
Og nyt, som det sig viser for din Tanke.

(De gaar ind i Huset.)

Tredie Scene.

(Barelfet hos Greven fra første og tredje Act.)

Greven kommer ind med Seraphine fra Sibstavnets Barelfet.
Siden Baptiste.

Greven.

Jeg har Huusarrest! Alle Døre ere besatte med
Bagter. Jeg har virkelig Huusarrest! — Hvad synes
dig, Seraphine!

www.libtocol.com.cn Seraphine.

Det maatte De vente Dem, tidligt eller sildt.
De har spændt Buen for høit.

Greven.

Aa, Sniksnak! Men du — du er en Forræderffe. Du havde ikke nødig at vise dig saa tjenstagtig og bringe Brindsen dine smukke Efterretninger om Amanda, og hvor hun var taget hen.

Seraphine.

Det var min Skyldighed. Hans Høiighed kunde forlange det af mig som En, der er ham og hans Huus hengiven.

Greven.

Men det er mig og mit Huus, du skal være hengiven.

Seraphine.

I Alt hvad der lader sig forene med min Samvittighed, men ikke et Skridt videre.

Greven.

Du har ingen Samvittighed.

Seraphine.

Jo, jeg har. Men der er visse Folk —

Greven.

Ja, jeg vil ikke disputere med dig. — Søg mig, hvad er der bleven af alle Hofdamerne, der kom med Brindsen?

De fare omkring i Haven som Wildgjæs og snuse i alle Kroe.

Greven (for sig selv).

Ikke engang En af dem kan jeg faae i Tale. Hm! hm! Naar Connetablen ikke har faaet mit Brev, saa er Spillet ude. Han er den Eneeste, der endnu kunde hjælpe mig. Han har Conduite, og hans Interessé i denne Sag er lige saa stor som min. (Til Seraphine.) Lad Baptiste komme ind til mig. (Seraphine gaaer ind tilvenstre.) Men her er saa kort Tid at raabe over. Det er Prindsens Fraværelse vi skal benytte, og han kan komme tilbage hvert Dieblis.

(Seraphine kommer ind igjen med Baptiste.)

Greven (til Baptiste).

Er du vis paa, at det lykkes Colin at komme gjennem Bagterne?

Baptiste. •

Jo, det er jeg ganske vis paa.

Greven.

Og at Ingen faae den Dépêche, han havde hos sig?

Baptiste.

Wil Deres Høvelbaarenhed ikke sige det Ord nok engang.

Greven.

Dépêchen — jeg mener Brevet, jeg gav ham med.

www.libtool.org Baptiste.

Naa, Brevet! Nei, det saae Ingen. Han havde jo puttet det i sine Sko.

Greven.

Ja, det var en Ginessse af mig. Jeg tænkte nok, den vilde lykkes. — Hvor langt herfra er da Lyfleinren posteret?

Baptiste.

En lille Fjerdingvei, tænker jeg.

Greven.

Naa, saa vil vi haabe det Bedste. Du kan gaae igjen. (Sætter sig. Baptiste gaaer.) Seraphine! Hører du, Seraphine!

Seraphine.

Nu, hvad vil De?

Greven.

Jeg er bange for, at min Helbred har faaet et Knæk idag. Jeg er bleven forstyrret i alle mine Maaltider. Troer du ikke, det kan skade mig?

Seraphine.

Na, det kan De altid indhente en anden Gang.

Greven.

Ja, du snakker! Nu troer du nok, at jeg imorgen ved Frokosten kan spise til Middag og til Aften for idag.

www.libtool.com.cn
Fjerde Scene.

Greven. Seraphine. Heloise. Siden Baptiste.

Heloise

(Kommer i Hast fra Hoved-Indgangen).

Hvor er Greven? — Naa, der er De! — Og De sidder her, og udenfor er der saadan en Tumult.

Greven.

Jeg er vel nødt til at sidde her. — Men hvad er der paafærde?

Heloise.

Veed De det ikke? Det hele smukke Dragon-Regiment er rykket lige hen til Slottet.

Greven.

Til Slottet? De gjør mig ganske forstrækket.

Heloise.

Som jeg siger. Gaarden er fuld af Officerer og Ordonnantser.

Greven.

Men hvad vil alt dette sige?

Heloise.

Ja, det veed jeg ikke. Der gaae saa mange Rygter, at jeg ikke fik Tid til at høre paa de halve. Der er en Sammensværgelse mod Prindsen, siger man —

Greven.

Hvad siger De, min charmannte Frøken! Er da Connetablen ankommen?

www.libtool.com

Heloise.

Tavist er han. Han holder i Gaarden og har spurgt efter Dem. Der kommer strax en Adjutant.

Greven.

Victoria! saa er jeg frelst! — Men kan jeg da slippe ud herfra?

Heloise.

Det kan De godt. Alle Bagterne ere gaaede fra hverandre.

Greven.

Na, saa ere vi igjen ovenpaa! — Seraphine, kom, jeg maa ned og tage mod Hans Excellence, Connetablen. Kald mine Folk sammen og lad dem følge mig.

Seraphine.

Gjør De nu igjen Omsvøb! See De til, at De kan slippe herfra saa snart som muligt.

Greven.

Du har Ret. Men Een maa dog følge med mig. (Råber.) Baptiste! Na, kald paa ham. (Baptiste kommer ind.) Baptiste! du følger efter mig! Og naar vi komme ned i Gaarden, saa gaaer du foran med Hatten i Haanden og stiller dem ad, der staae i Veten for mig.

Baptiste.

Jo, Deres Høvelbaarenhed! nu skal jeg gaae over og hente min Hat.

Seraphine (til Greven).

Brug dog Deres Forstand og skynd Dem.

Greven (til Baptiste).

Nu, saa kom da.

(Gaaer, fulgt af Baptiste.)

Seraphine.

Men, Frøken, ere alle disse Efterretninger at lide paa?

Heloise.

Ja, jeg giver dem ikke ud for Andet end hvad jeg har hørt. Jeg har det fra en Cousin af mig, der er kommen med de Andre. Han pleier rigtignok aldrig at sige et sandt Ord; men han bandte paa, det var Sandhed. Nu vil jeg gaae ned igjen. — Men der kommer Chlotilde. Dersom Nogen veed Besset derom, saa er det hende.

Femte Scene.

Heloise. Seraphine. Chlotilde.

Heloise

(gaaer Chlotilde imøde).

Vi vente paa dig, Chlotilde. Fortæl nu Alt hvad du veed.

Chlotilde.

Har du da ikke hørt —?

www.libtool.com.cn
 Deloise.

Nei — fortæl bare.

Chlotilde.

I dette Øieblik er Brindsen bragt hertil under
 Escorte af Dragoner.

Deloise og Seraphine.

Brindsen!

Deloise.

Men hvordan er det gaaet til?

Chlotilde.

Ja, hvem kan blive rigtig klog derpaa! Saavidt
 jeg kan forstaae, saa er det nok min Onkel, Conne-
 tablen, der staaer i Spidsen for det Hele. Saasnart
 han fik at vide hvad her er passeret, besluttede han
 at lade Minen springe; for det skal være Noget, der
 længe har været paatænkt. Og saa sendte han et
 stærkt Detaschement ud, der skulde bemægtige sig Brind-
 sen; du veed jo, at han tog herfra saa godt som
 alene. Nu, og saa kom det til en fortviblet Fægt-
 ning. Kammerherren skal være sludt, og Brindsen,
 siger man, er saaret.

Seraphine.

Men hvad fortæller De, Frøken!

Deloise (forsoiet).

Ja, det kan man kalde en Nødhed! — Men
 var du ikke tilstede, da de kom hertil?

www.Chlotilde.com.cn

Nei, det er steet i største Stilhed.

Heloise.

Nu, hvad saa videre?

Chlotilde.

Ja, videre veed jeg ikke.

Seraphine.

Men hvor har de da gjort af Hans Høihed?

Chlotilde.

Han er bragt i Forvaring her til Slottet, jeg veed ikke hvor.

Seraphine.

Formodentlig i det gamle Taarn. Men det er jo grueligt. Nei, jeg maa ned og forhøre mig, om alt dette er saa i sig selv. (Affbes.) Med min Villie var det ikke steet. (Gaaer.)

Heloise.

Nu kan da du prise dig lykkelig, Chlotilde.

Chlotilde.

Hvorfor det?

Heloise.

Hvorfor? Er ikke Connetablen din Onkel? Nu er jo din Forlovede ganske vis paa at faae et Regiment, som I saa længe har gaaet og ventet efter.

Chlotilde.

Det tænker jeg med, han skal faae; og det har han længe fortjent.

www.libtool.com Deloise. .

Ja, hans Fortjenester er det ikke værdt at tale om. Hovedsagen er, at han faaer Regimentet.

Chlotilde.

Hvad vil du sige dermed, at det ikke er værdt at tale om hans Fortjenester?

Deloise.

Slet ikke andet, min gode Vige, end at det ingen stor Fortjeneste er, at glatte sine Knevelsbarter og kruse sit Haar.

Chlotilde.

Du maa flamme dig, som du taler.

Deloise.

Ja, du veed, at jeg siger min Mening uden Omsvøb.

Chlotilde

(gaaer fra hende).

Taja, det er godt. Jeg skal huske dig det.

Deloise.

Det maa du meget gjerne.

Sjette Scene.

Deloise. Chlotilde. Greven og Amanda (fra Hovedbøren).

Greven

(til Amanda, som han fører ind).

Uforstandige Barn! er der Taffen for al min Omhu for dig? Har jeg derfor taget dig til mig og

løftet dig op til mig? for at du til sidst skulde forlade mig og gøre mig al den Sorg? Utafnemmelige Pige!

Heloise.

Na, Hr. Greve! lad nu den stakkels Frøken i No. Fortæl os heller Noget om alle de store Begivenheder, her gaar for sig. De begriber vel, at vi brænde af Nyssgjerrighed.

Greven.

Ja, mine Frøkener, De har Ret; det er store Begivenheder. Der indtræder nu en ny Epoche i vort Lands Historie. Jeg tør uden Overdrivelse paastaae, at en saa fin anlagt, en saa combineret, saa langt beregnet Stats-Revolution skal man ikke kunne opvise Mage til. Na, den vil gøre stor Opsigt blandt Europas Diplomater! Det kan gjerne være, at man med Liden vil nævne mit Navn ved Siden af Statsmænds som Demosthenes, Cicero og . . . og Virgilius . . .

Heloise.

Ja, det vil jeg troe. Altsaa nu skal formodentlig Prinds Julians yngre Broder træde i hans Sted?

Greven.

Om — ja . . . det vil jeg just ikke sige. For det Første skal den ældre Clausul staae ved Magt: at Prindsen, naar han til den fastsatte Tid har truffet Valget af en Gemalinde, kan bestige Thronen. Men

derimod tør vi ikke længer tillade ham et frit Valg. Der vil nu blive ham foreslaaet fire høie Damer. De tre af dem ere stygge som Natten; dem tager han ikke. Og den fjerde er Connetablens Datter.

Deloise.

Og hun er ogsaa styg som Natten — hahaha! Hende tager han heller ikke.

Grevnen (affbes).

Det er netop min Beregning. (Hoit.) Ja, veed De hvad, Frøken, det skal De ikke sige. Hun har ualmindelige Træk og megen Aand.

Deloise.

Ja, hun er en god Gaad.

Chlorilde.

Det synes jeg slet ikke!

Deloise.

Nu da, og naar Brindsen Ingen af de Fire vil vælge?

Grevnen.

Ja, saa er unægtelig hans yngre Broder den nærmeste til Thronen. Men om han vil komme til at succedere eller hvilke andre Foranstaltninger der vil blive truffene, er for Diebliffet vanskeligt at sige. Jeg tænker, at vi endnu laften kan afholde en foreløbig Forsamling af de høie Herrer, der ere ankomne, og hvor da Sagernes nuværende Stilling skal overveies.

Men er det sandt, at Kammerherren er studt?

Greven.

Der er bleven studt efter ham, det er vist. Men han er forsvundet. Rimeligvis har han, haardt saaret, søgt Tilflugt etsteds, og man vil da snart erfare det Nærmere.

Heloise.

Men Prindsen er bragt i Forbaring?

Greven.

Ja, Connetablen meente, det var absolut nødvendigt. De begriber vel, at mit Hjerte bløder derved. Men Hans Høihed har allerede eengang før, ved Hjælp af den Hengivenhed, den gemene Mand blandt Soldatesquen har for hans Person, spillet os et slemt Puds. Han behandles naturligvis med den største Grødsdigthed, og endnu iaften skal han under Escorte føres til Hovedstaden.

Heloise.

Men hvor har det været Dem muligt at sætte Alt dette igjennem?

Greven.

Ja, det har ogsaa kostet mig Hovedbrud og søvnløse Nætter. De kan spørge mine Huusfolk, hvad Liv jeg har tilbragt i den senere Tid.

www.libtool.com

Min Onkel, Connetablen, har dog nok været Dem til stor Hjælp.

Grevén.

Det skal jeg aldrig fragaae. Hvis jeg maaffre repræsenterer Statsklogten, saa er han den physiske Kraft, den resolute Udførelse. — Men jeg maa bede Dem undskyld, at jeg nu forlader Dem. Om en lille halv Time ville de tilstedeværende Damer og Herrer samles her, og jeg haaber da ogsaa at see Dem. Vi vente blot paa, at Connetablen og hans Suite have taget nogle Forfriskninger, jeg har ladet sætte frem for demovre i Slottet.

Deloise.

Ja, saa faaer De at vente noget. Connetablen plejer ikke at blive saa snart færdig, naar han sidder ved et godt besat Bord.

Grevén.

Ja, vi har Tiden for os. (Til Amanda, der under det Foregaaende har staaet ved et Vindue og bebrøvet seet ud.) Nu, min lille Amanda! skal vi saa være gode Venner igjen? Det kommer kun an paa dig, og jeg skal glemme hvad der er skeet.

Amanda.

Jeg har givet Dem Deres Ord tilbage. Jeg kan ikke længer blive her.

Men du skal blive her. Hvad er det for Optøier? Jeg vil kun lade dig vide, at nu passes der paa dig. (Luffer Døren af til Seraphines Værelser.) Herigjennem skal du ikke oftere komme, og ned ved Indgangen har jeg sat paalidelige Vold. Altsaa vær fornuftig. Jeg gaaer nu fra dig og overlader dig til disse to charmantе Damer, der i alle Henseender kan tjene dig til Mønster. (Affrædes til Amanda.) Hold dig især til Frøken Chlotilde. Hun er en Nidce af Connetablen, saa man indtil videre maa vise hende nogen Opmærksomhed. Den Anden derhenne behøver du ikke at bryde dig om.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

Heloise

(til Amanda).

Vær nu ikke saa bedrøvet, Frøken. Om saa Dage er alt dette glemt. Greven er en ædelmodig Mand.

Amanda.

O, jeg bryder mig ikke om mig selv. Men hvad skal der blive af... (Standser.)

Heloise.

Hvoraf?

Amanda.

Jeg tænker paa, hvad Greven fortalte om Brindsen. Hvad mener De? Hvad troer De, man har isinde med ham?

www.libtool.com
 Deloitte.

Ja, Gud skal vide det.

Chlotilde.

Han vil rimeligvis komme i Statsfængsel for Livstid.

Amanda.

I Fængsel? Og for Livstid? — Men det er da vel ikke muligt?

Chlotilde.

Efter Alt hvad Greven fortalte, er det uundgaeligt.

Amanda.

O, mine kjæreste, bedste Brøfener! Er der da ingen Udvei til at hjælpe ham, til at forhindre det onde!

Chlotilde.

Hjælpe ham? Hvorledes skulde det lade sig gøre?

Amanda.

Ja, jeg veed det ikke. Men De, der er kjendt med alle de Herrer, der ere samlede her, kan De ikke faae Nogen til at tage sig af ham? Her er sikkert meer end Een, som Brindsen har gjort vel imod. Man behøver blot at tale rigtig til dem, og de ville undsee sig ved ikke at komme ham tilhjælp. De kan troe mig, de vente blot paa en Leilighed; de ønske hemmeligt lige faa meget som vi at befrie ham. Endnu er han her paa Slottet, endnu kan det stee. Men iaften føres han herfra — Gud veed hvorhen — og saa er det for sild.

www.libtool.com.cn
 Heloise.

Men er Alt, hvad De der siger, Deres Alvor?

Amanda.

Hvor kan De tvivle derom?

Heloise.

Ja, da er der god Grund til at tvivle derom. Gik man at vide ved Høffet, at vi havde prøvet paa saadanne Noget, saa blev vi til Latter for Alle.

Amanda.

Tael dog ikke saaledes! Har ikke baade De og Alle ved Høffet endnu for saa Limer siden viist Prindsen Gregor og adlydt ethvert af hans Ord?

Heloise.

Om — ja — Gregor vil jeg just ikke sige. Men i alle Tilfælde, saadanne Noget kommer og gaaer.

Amanda.

O, jeg veed, De er meget bedre end Deres Ord lyde. Hjælp ham! Han har vist ofte viist sig god og høimodig mod Dem; ikke sandt, det har han?

Heloise.

Ja, det kan jeg ikke nægte.

Amanda.

Saa viis Dem nu erkjendelig; og hvis han engang har gjort Dem Noget imod, saa vær nu De høimodig og frels ham fra dette dybe Fald.

Heloise.

Ja, til mig kan det ikke nytte De taler. Selv
 S. Ders: Dram. Værker. II. 18

om jeg vilde, kan jeg ikke udrette Noget. Men tael til Chlotilde. Connetablen er hendes Onkel. Han holder meget af hende; og naar han vil, kan Brindsen snart komme paa fri Fod. Hun har desuden saa mange Connexioner.

Amanda.

Wener De, hun kan —? ... Frøken Chlotilde! har De hørt hvad Deres Veninde siger? Naar De vil, kan Brindsen komme paa fri Fod.

Chlotilde.

Jeg? Jeg troer, De er ikke ret klog. Hvad skulde bevæge mig dertil?

Amanda.

Hvad der skulde bevæge Dem! Hvor kan De spørge saaledes?

Seløise.

Ja, deri maa jeg give Chlotilde Ret. Men De, Frøken — bliv ikke vred — De har ikke rigtig Forstand paa saadanne Ting.

Amanda.

O, hvad stor Forstand hører dertil! Skal jeg, der staar saa dybt under Dem, sige Dem, hvorfor man skal staae Andre bi, naar Ulykken er med dem? Tænk kun efter. Kan De nænne at lade ham formsægte i Fangenskab? Han døer af Sorg, naar han er indespærrtet. Ingen, der elsker Frihed, kan leve i

den beklemte Luft. Og han, der er af saa fri og munter Natur! Det er jo syndigt!

Chlotilde.

Ja, det kan han Alt tilskrive sig selv.

Amanda.

Lad Dem bevæge og hjælp ham! De seer saa smuk og god ud. Hvor kan De være haard og uden Medlidenhed?

Chlotilde.

Spar Deres Ord. Det saaer De mig eengang for alle ikke til. Der kan Ingen forlange, at jeg skulde udsætte mig for alle de Ubehageligheder, der kunde flyde deraf.

Amanda.

O, stam Dem at tale saaledes! For lidt siden holdt De Dem op over min Uvidenhed, og det er sandt, De staae begge høit over mig i Kundskab. Men der er Gæt, som De ikke veed, og som jeg kan lære Dem. De veed ikke, at man skal være trofast mod sine Venner, at man skal staae dem bi, naar Verden gaaer dem imod. De veed ikke, at man skal vove Noget, naar man vil gjøre en god Handling. De veed ikke, at det er stygt og afstøveligt, at dreie sig efter Vinden og kun tænke paa sin egen Fordeel.

Chlotilde.

Kom, Heloise, og lad os gaae ned til de Andre. Jeg har ikke Lyst at staae og høre paa alt dette.

(Sun og Heloise gaar ud ad Hoved-Indgangen.)

www.libtool.com.cn

Amanda (ene).

De Haardhjertede! jeg vil ikke bytte med dem! —
Men er der da ingen Redning mulig? Er han forladt
af Alle? Er der ikke Een af dem Alle, der nylig fløi,
naar han vinkede, ikke Een, der tænker paa at frelse
ham? O, min Gud, hvad er det for Menneſter!

Syvende Scene.

Amanda. Mathieu (der ſees udenfor et Vindue tilvenſtre).

Mathieu

(med dampet Stemme, idet han aabner Vinduet).

Øſt! Frøken! Hører De, Frøken!

Amanda.

Hvem er det, der kalder? (Vender ſig om.) Mathieu!
Hvorledes kommer du her, og ſaa høit op til Vinduet?

Mathieu.

Jeg ſtaaer paa en Stige. Men tael ſagte, Frøken.
Jeg tør ikke godt lade mig ſee for Greben. Her er
vel Ingen i Værelſet?

Amanda.

Jeg er alene, tael kun . . . eller hør, ſkynd dig
og kom ind. Jeg har Noget at ſige dig.

Mathieu.

Naar Frøkenen blot vil ſkyde en Stool hen til
Vinduet —

(Amanda ſkyder Stolen hen, og han ſtiger ind.)

www.libtoad.com.cn

Du er steget herop paa en Stige. Men er du vis paa, at Ingen har lagt Mærke til dig?

Mathieu.

Der er Ingen paa denne Side af Huset, og jeg blev desuden skjult af Træerne herudenfor.

Amanda.

Troer du da . . . men sige, hvad du vil mig?

Mathieu.

Jeg vilde see, hvor De var bleven af, og hvordan det gik Dem, Frøken — ja, nu tør jeg vel igjen kalde Dem Frøken. Paa Veien, da Ulfken steede, var jeg saa langt bag dem. — Og saa har jeg desuden bragt Grevens ene Hest med mig, den jeg reed paa; og nu vilde jeg spørge Dem, hvad jeg skal gjøre med den. Jeg synes ikke, jeg har rigtig Hjerter til at sætte den ind igjen i Stalden.

Amanda

(der har gaaet urolig og tankesuld op og ned).

Hør, Mathieu, du kan gjøre mig en stor Tjeneste.

Mathieu.

Det gjør jeg gjerne.

Amanda.

Saa hør . . . eller nei! jeg maa selv — Troer du, jeg kan komme ned af Stigen derude?

www.libtool.com Mathieu.

Frøkenen er jo meget mere adroit end jeg. —
Men hvorfor vil De det?

Amanda.

Jeg er spærret inde her, og jeg vil ud, og
maa ud. Naar jeg blot vidste, at Ingen af de frem-
mede Herrer var ude i Haven.

Mathieu.

Det kan De være rolig for. Alle Officererne ere
ovre i Slottet. Der stæbe de og klike med Glasfene,
saa det er en Gru. — Men hvorfor spørger De?

Amanda.

Mathieu, veed du, at de holde Brindsen fangen
hos os?

Mathieu.

Ja, han sidder jo i Taarnet. Jeg listede mig
til at snakke lidt med Baptiste; han fortalte mig det, og
jeg var selv derhenne. Men det skal ellers være en
Hemmelighed.

Amanda.

Er der Mange, der holde Vagt ved Taarnet?

Mathieu.

Ja, ved Indgangen er der nok en halv Snees.

Amanda.

Men paa den anden Side, ud til Krattet?

www.kbhtool.com.cn

Mathieu.

Nei, der, troer jeg, er Ingen.

Amanda.

Veed Du Besset i Taarnet?

Mathieu.

Ja, vi har jo været derinde i den sidste Tid for Deres Bryllups Skyld. Hele Taarnet skulde jo illumineres.

Amanda.

Godt, saa lad os gaae.

Mathieu.

Men Herregud, Frøken, hvad har De nu igien fore?

Amanda.

Jeg vil befrie Brindsen, og du maa hjælpe mig.

Mathieu.

Jeg?

Amanda.

Ja — der gaaer en Vej bag den lange Hætte lige op til Krattet. Du tager Stigen med. Vi sætte den op til Taarnet — det skal nok lykkes.

Mathieu.

Men for Himlens Skyld, Frøken! Hvor tør vi To tænke paa at udsætte os for den Fare?

Amanda.

Mathieu! Brindsen er forladt af Alle. Der er Ingen af de Mange, han har løftet høit, der nu vil

staae ham bi. Men du og jeg, vi er' begge komne af simple Folk. Lad os nu vise de Andre, at vi har Hjertet paa det rette Sted.

Mathieu.

Men gaaer det galt, saa er vi begge ulukkelige.

Amanda.

Hvad venter du dig da, hvis du bliver her og Greven faaer fat paa dig? Troer du ikke, han vil straffe dig, fordi du eengang er løbet fra ham?

Mathieu.

Det er sandt. Han gjør mig vist igjen til Hovmester.

Amanda.

Er det da ikke bedre, at du seer til at komme herfra? Lykkes det os at befrie Prindsen, saa sørger han nok for dig.

Mathieu.

Ja, det gjør han sagtens.

Amanda.

Saa skynd dig! Vi har saa lidt Tid.

Mathieu.

Naar det blot gik an —

Amanda.

Det gaaer an — tro mig. Men vil du ikke hjælpe mig, saa gaaer jeg alene.

Mathieu.

Nei, det skal De ikke. Saa vil jeg heller lade staae til.

Amanda.

Tak, Mathieu! Det var smukt af dig. — Lad nu mig stige først ud. (Hun stiger ud og siger det følgende udenfor.) Kom saa efter, og vær ikke modfalden. En god Gjerning skal man gjøre med et glad Hjerte.

Mathieu.

Saa, som De synes.

(Hun stiger ud.)

Ottende Scene.

Grevén. Strax efter Seraphine.

Grevén

(viser sig i Hoved-Indgangen, talende ud med Ryggen halvt mod Tilskuerne).

Seraphine, skynd dig! Min lille Amanda er alene og længes efter os. (Kommer frem og seer sig om.) Nei, hun er ikke herinde. Ah, de to Frøkener har faaet hende ind til dem. Det er godt. De forstaae nok at opmuntre hende.

(Seraphine kommer ind med noget Fruentimmerpynt, Kjole, Slør eller deslige over Armen.)

Det var vel du kom. Gaae nu ned og hent et Par af Kammerpigerne op og lad dem gaae ind med Amanda i dine Bærelser og bringe hendes Pynt i Orden. Der

har du Nøglen. Men Døren skal staae aaben. Jeg vil dennegang passe lidt bedre paa, at hun ikke slipper fra mig.

Seraphine.

Men er det nu værdt at plage det stakkels Barn med at pynte hende? Var det ikke bedst, De lod hende i Ro?

Greven.

Nei — jeg vil gjøre en Ende paa disse Historier. Endnu iaften skal hun forestilles for Selskabet som min tilkommende Gemalinde.

Seraphine.

Men Pigebarnet vil jo ikke.

Greven.

Men jeg vil. De Griller skal jeg nok faae ud af hendes Hoved. Med Amanda kan man tale som med et lille Barn. Gjør du kun som jeg har sagt. — Men hvad er det for en Uro paa Trapperne?

Seraphine.

Det er formodentlig Damerne fra Hoffet. De har jo ikke gjort andet end Støi siden de kom hertil. — Savist er det dem.

Greven.

Ah, er det vore Damer! Jeg har længtes efter dem. Vent lidt, Seraphine, og pas paa, saa skal du beundre min Gave til at sige Enhver af dem noget Be-

hageligt og Forbindligt. Jeg har min Force deri, og taften føler jeg mig ualmindelig stemt. Den lyffe-
lige Vending af vore Affairer har gjort mig ti Aar
hungre.

Seraphine (affbes).

Ti Aar hungre! Det skal hjælpe stort.

Niende Scene.

De Førrige. Chlotilde og nogle Hofdamer. Siben Heloise
og flere af Damerne. Tilfødt Baptiste og Amanda.

Chlotilde

(der tilligemed Damerne kommer hastigt og uordenligt ind).

Hr. Greve! det er aldrig muligt, at det kan gaae
rigtig til. Der er en Silmlen sammen ude paa Veien,
der er ubefrivelig.

Greven.

Paa Veien? — Ah, det skal De ikke være urolig
over. Connetablen har formodentlig underrettet Dragon-
Regimentet om, at Folkene erholde dobbelt Lønning
i dette Qvartal.

Chlotilde.

Ja, troer De, at det er Grunden? Hør kun,
hvor de raabe!

(Man hører et fiernt Raab.)

Greven.

Om — det er et Vivat, der i den Anledning
bringes ud. Det kan ikke være Andet.

(Heloise og nogle flere af Damerne styrte ind.)

www.libtool.com.cn
Heloise.

Naa, nu seer det godt ud!

Grevén.

Hvad — hvad er der paafærde?

Heloise.

Der er Oprør — der er Revolution . . .

Grevén.

Revolution? Ja, der skal jo ogsaa være Revolution — jeg mener naturligvis . . .

Heloise.

Men hør nu bare! Slottet derovre, hvor Connetablen sidder tilbords, er besat af Soldater. Trappa og Værelser ere fulde af dem; og Connetablen og hans Adjutanter og hele hans Partie er arresteret.

Elothilde og Seraphine.

Arresteret!

Grevén.

Men hvad er det, De staaer der og vrøvler! Det er jo ikke tænkeligt.

Heloise.

Men jeg har selv seet det, eller dog været ganske nær ved at see det.

En Dame

(af de sidstankomne).

Ja, og jeg har talt med en ung Fændrik, der ganske forstyrret i Hovedet kom derfra.

Greven.

Det er Sladder. Det er Dem, der er forstyrret i Hovedet.

Heloise.

Men lad Dem dog slge. De maa gaae ned og tale til Folkene. De kan jo myrde os Allesammen.

Alle Damerne.

Ja, Hr. Greve! tael til Folkene!

Greven.

Jeg? Nei, det hører ikke til mit Departement. Jeg er Diplomat; jeg taler ikke til den gemene Mand. Men jeg skal træffe virksomme Anstalter. — Cera-
phine! — nei, hvad jeg vilde slge, er her Ingen af mine Folk.

Heloise.

Der kommer En af dem.

(Baptiste kommer ind.)

Baptiste.

Deres Høivelbaarenhed . . . men Gud bevares, Deres Høivelbaarenhed, det seer farligt ud for os Allesammen. Har De hørt hvad der foregaaer her?

Greven.

Hvad foregaaer der? Hvad veed du?

Baptiste.

Det er Prindsens Kammerherre, ham, de ikke fik fat paa — han har nu faaet hele Leiren til at rykke

mod Slottet, og det Regiment, der var her, er ogsaa
gaaet over til ham.

Greven.

Rammerherren?

Baptiste.

Juft ham. Han vil have Prindsen sat i Frihed;
og nu raabe de Alle paa Deres Høitvelbaarenhed. De
maa see til at komme i Sikkerhed.

Greven.

I Sikkerhed!

Baptiste.

Ja, hør kun, de storme allerede op ad Trap-
perne.

(Amanda kommer ilende ind.)

Amanda (til Greven).

Frels Dem! Deres Liv er i Fare!

Greven.

Jeg er forloren! Hvor skal jeg frelse mig!

(Rammer sig i sin Forvirring Hoved-Udgangen, men møder der
Oscar, der træder ind med en Hov Officerer og Be-
våbnebe.)

www.libtool.com.cn

Tiende Scene.

De forrige. Oscar med følge. Siden Prindsen med følge.

Oscar.

Stand, Hr. Greve! De kan ikke undkomme. Alle Udgange ere besatte. Deres Venner ere i vor Magt. Svar mig: hvor er Hans Højhed?

Greven.

Hans Højhed, Hr. Kammerherre? Han er.... men ved min Ære, det er fleet mod min Villie. Det er Connetablen, der, uagtet mine Protestationer, har ladet hans Højhed føre til en Laarnbygning her i Nærheden.

Oscar.

Til et Laarn? Hvor er det? De følger selvfølgelig med og viser os derhen. Kom!

Greven.

Ja, det skal være mig en stor Ære.

(Da han og Oscar ville gaa, hører man et Røst udenfra, hvorpaa Prindsen træder ind med Følge.)

Der er han!

Prindsen

(Her ved Indtrædelsen hen til Oscar).

Min Oscar!

www.libtool.com.cn Oscar.

Deres Høihed!

Prindsen.

Brave Ven!

Den Eneste blandt dem, der stod mig nær,
Hvis Trostak har i Nøden staaet sin Prøve.

— Men sig, hvor er Amanda?

(Amanda nærmer sig. Han fører hende frem i Forgrunden.)

Kom, min Elfte!

Jeg har jo over al den Skynding ikke
Endnu faaet Tid at takke dig — og du
Har havt det Mod at frie mig ud fra Laarnet.
Amanda! lad mit hele Liv dig takke,
Og lad min Æmhed . . .

Amanda.

Deres Høihed! ydmyg

Saa dybt mig ikke!

(Synker ned for ham og vader hans Hænder med sine Laarer.)

Tak mig ikke — nei!

Lykkelig i min Alinghed jeg erkjender,
At jeg i Dem har frelst mit eget Liv;
At Deres Mildhed har saa fast mig bundet
Til Deres Vel og Vee, at jeg maa bære,
Hvis Døden træffer Dem, at jeg med Dem
Mit sølte spærret inde som en Fange.
Nei, tak mig ikke! Jeg vil takke Himlen,

Vil fjern fra Dem ~~vi~~ ~~Stillehed~~ ~~tatten~~ ~~Gimlen~~,
 At den har givet Dem til Liv og Frihed.

Grindsen

(Løfter hende op.)

Amanda, ikke fjern fra mig! Fra nu af
 Er uopløselig du bundet til mig.
 Nei — troe mig kun! Det er en fast Beslutning,
 Der intet Diebliff skal vorde opsat.
 — Kom kun, min Elfte! kom — vær ikke frøgtfom.

(Til de tilseendevarende Herrer og Damer, som han med
 Amanda nu nærmer sig.)

Det er Dem velbekjendt hvad her er skeet.
 Den Pligt, der mig er paalagt, at jeg inden
 Den næste Dag skal vælge til mit Livs
 Ledfagerinde en af Landets Døttre,
 Den har man brugt som Middel til at udsaae
 Blandt Rigets Mænd en Sæd af Utilfredshed.
 Vel har jeg høilig Aarsag til at dømme
 Med Strengthed dem, der nys har virket mod mig.
 Men denne samme bitter Stund har sendt mig
 Et Held, der atter stemmer mig til Mildhed.
 Jeg vil tilgive, vil see til at glemme
 Hvad man formastelig har sat i Værk.
 Men — i dens Kilde agter jeg at standse
 Den Klage, man har vidst at vække mod mig.
 Thi har jeg valgt idag blandt Landets Døttre.

(Forefættende Amanda.)

Gün, der har eengang frelst mig i min Nød,
Dg mig idag med Fare har befriet,
Min unge Brud, mit Livs Ledsagerinde!

Grevén (affides).

Amanda!

Herrerne af Følget
(mens Damerne gjøre en taus Bøining).
Vivat! Vivat!

Seraphine (affides).

Jeg forbauses!

Amanda.

(til Prindsen, idet de igjen træde frem i Forgrunden).
Hvorledes? Jeg? Nei, det er ikke muligt!

Prindsen.

Min elskede Amanda! du kan troe det.

Amanda.

Jeg Deres Livs Ledsagerinde? Af,
Hvor er det Ord saa smukt! Men kan jeg? tør jeg?
O, kan jeg tage mod saa stor en Bykke?

Prindsen.

Det kan du.

Amanda.

Men bedrag Dem ikke. Stig,
Er ikke jeg for ringe, staaer jeg ikke
I Alting under Dem for dybt?

O nei!

Fat ikkun Mod, min Elfte! Jeg vil drage
Som af et hjøligt Væld mit Livs Forfrifning
Af din Hengivenhed, din Omhed for mig.

Amanda.

Ja, kan et trofast Hjerte gjøre fyldest,
Da tør jeg fatte Mod. I Alting vil jeg
For Andre give efter, vil erkjende,
De er' mig overlegne. Kun i dette,
I min Hengivenhed for Dem, bør taaler
Jeg ikke, man bestrider mig min Ret.
O, jeg har ikke kendt, har aldrig anet
De Følelser, som jeg idag med Angst
Og gjennem Smerter har fornummet. Vær mig
At kjende Veiene, der gaae til Høihed,
Vær mig at vise mig min Lykke værdig —
Og under alle Værlinger jeg følger
Med Dem som Deres Livs Ledfagerinde.

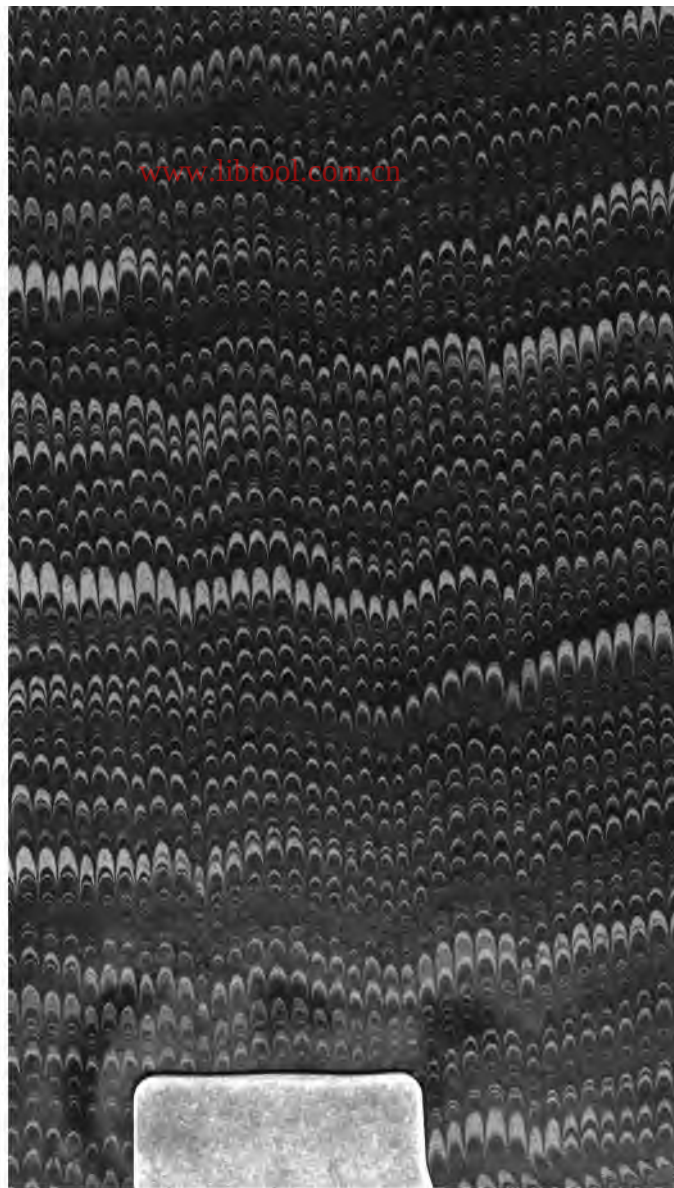
www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn